

DASHIELL HAMMETT

UN OM SUBTIRE

CUPRINS

Această carte este eCAR	7
De ce pot descărca legal această carte de pe internet?	8
Capitolul 1	12
Capitolul 2	15
Capitolul 3	18
Capitolul 4	22
Capitolul 5	27
Capitolul 6	34
Capitolul 7	40
Capitolul 8	43
Capitolul 9	51
Capitolul 10	61
Capitolul 11	69
Capitolul 12	83
Capitolul 13	89
Capitolul 14	102
Capitolul 15	107
Capitolul 16	113
Capitolul 17	120
Capitolul 18	123
Capitolul 19	132
Capitolul 20	137
Capitolul 21	146
Capitolul 22	150
Capitolul 23	162
Capitolul 24	172
Capitolul 25	177

Capitolul 26	191
Capitolul 27	206
Capitolul 28	214
Capitolul 29	222
Capitolul 30	231
Capitolul 31	240

UN OM SUBȚIRE
COLECȚIA ENIGMA 1973 (NUMĂRUL 43)

DASHIELL HAMMETT

editare și digitizare de
CAT GRAUR

...

EDIȚIE ECAR 2024

ACEASTĂ CARTE ESTE ECAR

O copie de lectură anticipată, cunoscută și sub denumirile de copie de revizuire avansată, ediție anticipată pentru cititor sau copie electronică avansată (ARC sau ARE), este o versiune gratuită a unei cărți noi sau a unei noi ediții, oferită de editor librarilor, bibliotecarilor, jurnaliștilor și altor profesioniști din domeniu înainte de distribuirea către public. Textul acestei ediții poate suferi modificări față de varianta finală, deoarece editorii iau în considerare comentariile cititorilor sau corectarea eventualelor erori identificate în manuscris. În plus, dacă un cititor influent sau un jurnalist oferă o opinie despre copie, aceasta poate fi inclusă în versiunea finală a cărții.

PENTRU RAPORTAREA EVENTUALELOR GREȘELI SAU întrebări, ne puteți contacta la adresa de email furnizată.

Clubul cărții digitale
dr.akoep@gmail.com

DE CE POT DESCĂRCA LEGAL ACEASTĂ CARTE DE PE INTERNET?

Concluzia: Avînd în vedere toate acestea înseamnă că este legal să realizez o copie a operei protejate pentru uzul meu sau al familiei și prietenilor apropiați și /sau „să dau o copie a unei opere protejate prin dreptul de autor unui membru al familiei sau unui prieten” îndeplinind condițiile legii. La fel de legal pot descărca de pe internet o copie digitală a unei cărți pe care o am în formă fizică, pe hîrtie deoarece „cînd deții o copie autorizată a unei opere (dar nu a unui program pentru calculator) și faci o nouă copie a operei pentru uz personal sau al „cercului familiei”, chiar dacă acea copie este realizată prin descărcarea ei de pe Internet” ești în drepturile tale și nu încalci legea dreptului de autor.

PE LARG:

Poziția oficială a **Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală, EUIPO**, exprimată prin **Observatorul european privind încălcarea drepturilor de proprietate intelectuală**.

. . .

ÎNTREBĂRI FRECVENTE PRIVIND DREPTURILE DE AUTOR (cu aplicare la cărțile digitale, digitizate)

ÎNTREBĂRILE AU FOST COMPILATE DE REPREZENTANȚII intereselor consumatorilor. Experții naționali în domeniul drepturilor de autor din cele 27 de state membre ale UE au oferit răspunsuri conform propriei jurisdicții. Observatorul European coordonează aceste activități în cadrul grupurilor de lucru.

.....

**7. Am voie să dau o copie a unei opere protejate prin dreptul de autor unui membru al familiei sau unui prieten?*

LEGEA DREPTULUI DE AUTOR PERMITE UTILIZATORILOR autorizați ai unei opere să realizeze o copie a acesteia pentru uzul lor sau al familiei și prietenilor apropiați, dar numai dacă sînt îndeplinite anumite condiții: opera copiată trebuie să fi fost făcută publică, copia privată nu trebuie să afecteze utilizarea normală a operei copiate și reproducerea nu trebuie să prejudicieze titularul dreptului.

**8. Am voie să descarc o operă protejată prin dreptul de autor de pe Internet și contează ce tehnologie este utilizată sau dacă descarc doar părți ale operei?*

ESTE FOARTE POSIBIL CA DESCĂRCAREA UNEI OPERE protejate prin dreptul de autor de pe Internet, indiferent de tehnologia folosită, să încalce drepturile de autor asupra

operei respective. Concluzia este aceeași și dacă doar părți ale operei ar fi descărcate (mai puțin în cazul în care părțile descărcate nu ar reprezenta ceva protejat prin dreptul de autor). Pentru a nu încălca drepturile de autor ar trebui ori să ai autorizarea titularului de drepturi pentru a face descărcarea, ori să fie aplicabilă una dintre limitările dreptului de autor (de exemplu în situația în care descărcarea ar putea fi calificată drept copie privată). Această situație ar fi aplicabilă atunci când deții o copie autorizată a unei opere (dar nu a unui program pentru calculator) și faci o nouă copie a operei pentru uz personal sau al „cercului familiei”, chiar dacă acea copie este realizată prin descărcarea ei de pe Internet. Pentru a nu încălca drepturile de autor trebuie însă să te asiguri că atunci când descarci nu permiți, în același timp, și încărcarea operei de către alții.

[HTTPS://TINYURL.COM/CCDROCOPY](https://tinyurl.com/ccdrocopy)

Traducere de Mircea Dimitriu.

Editura Univers, București – 1973

Din 1969, Editura Univers a început să publice o colecție de literatură polițistă sub numele „Enigma”, cuprinzând atât autori români, cât și străini. Colecția nu a avut numerotare, iar primul roman publicat a fost „Bruta” de Guy des Cars. Primele cărți au apărut sub sigla Editura pentru Literatură Universală, transformată mai apoi în Editura Univers.

CAPITOLUL 1

Sătteam rezemat la bar într-o bombă de pe Strada 52 așteptînd-o pe Nora să-și termine cumpărăturile de Crăciun, cînd o fată se ridică de la masa unde șezuse cu alte trei persoane și se îndreptă spre mine. Era mică, blondă, îmbrăcată într-un set albastru și, oricum ai fi privit-o, de sus în jos sau de jos în sus, rezultatul era satisfăcător.

— Nu-i așa că ești Nick Charles? mă întrebă ea.

Am spus:

— Da.

Mi-a întins mîna.

— Eu sunt Dorothy Wynant. Nu-ți mai amintești de mine, dar ar trebui să-ți amintești de tatăl meu, Clyde Wynant. Dumneata...

— Sigur, i-am spus, acum îmi amintesc de tine. Dar pe vremea aceea erai doar un copil de unsprezece-doisprezece ani, nu-i așa?

— Da. Asta era acum opt ani. Ascultă! Îți mai amintești de poveștile acelea pe care mi le spuneai? Erau adevărate?

— Probabil că nu. Ce mai face tatăl tău?

Fata rîse.

— Tocmai asta voiam să te întreb și eu. Știi, mama a

divorțat și mai aflăm câte ceva despre el doar atunci când scriu ziarele despre invențiile lui. L-ai mai întâlnit?

Paharul meu era gol. Am întrebat-o ce-ar vrea să bea, a zis scotch cu sifon, am comandat două și i-am răspuns:

— Nu. Am locuit la San Francisco.

Mi-a spus, dusă pe gânduri:

— Tare aș vrea să-l văd. Mama s-ar înfuria îngrozitor dacă ar afla, totuși mi-ar plăcea să-l întâlnesc.

— Și...?

— Nu mai stă acolo unde am locuit, pe Riverside Drive, și nici în cartea de telefon nu e.

— Încearcă la avocatul lui, i-am dat ideea.

Se luminează la față:

— Cine-i ăsta?

— Un tip... Mac – și-nu-mai-știu-cum... Da! Macaulay. ăsta e! Herbert Macaulay. Locuia în blocul Singer.

— Împrumută-mi o fisă, spuse ea și plecă spre telefon. Când se întoarse, era zîmbitoare: L-am găsit. E chiar aici după colț, pe Bulevardul Cincinnati.

— Tatăl tău?

— Nu, avocatul. Spune că tata a plecat din New York. Am să trec pe la el. Și, ridicînd paharul spre mine: Reunirea familiei. Ascultă, de ce nu...

În clipa aceea, Usta sări în sus și mă izbi în burtă cu labele din față. Nora, care ținea lesa, spuse:

— A avut o după-amiază distractivă: a răsturnat un stand cu jucării la „Lord & Taylor”, a băgat-o în toți sperietii pe o grăsană lingînd-o pe picior la Saks și trei polițiști au mîngîiat-o.

Am făcut prezentările.

— Soția mea, și Dorothy Wynant. Tatăl ei a fost pe vremuri clientul meu, când ea era numai atîtica. Băiat bun, dar cam sucit.

— Mă fascina, spuse Dorothy vorbind despre mine. Era un detectiv în carne și oase, iar eu mă țineam după el rugându-l să-mi vorbească despre aventurile lui. Îmi spunea niște minciuni îngrozitoare și eu le credeam cuvînt cu cuvînt.

— Arăți cam obosită, Nora, i-am spus soției mele.

— Sunt. Să stăm jos.

Dorothy Wynant zise că trebuie să se întoarcă la masa ei. Își luă rămas bun de la Nora; să trecem neapărat o dată pe la ei, la un cocteil, locuiau la hotelul „Courtland”, maică-sa se numea acum Jorgensen. Vom veni cu plăcere, dar și ea trebuie să vină o dată pe la noi, locuim la hotelul „Normandie” și vom mai sta în New York o săptămînă sau două. Dorothy mîngîie cățelușa pe cap și ne părăsi.

Am găsit o masă. Nora spuse:

— E drăguță.

— Dacă îți plac cele de genul ei!

Rînji la mine:

— Ai genuri?

— Numai pe-al tău, iubito. Înalte, brunete și cu mutre răutăcioase.

— Atunci, ce ai de spus despre roșcata aia de care te țineai seara trecută la Quinn?

— Ce aiureală, am spus. Voia numai să-mi arate niște gravuri franțuzești.

CAPITOLUL 2

A doua zi mi-a telefonat Herbert Macaulay.
— Salut! N-am știut că te-ai întors la New York pînă ce nu mi-a spus Dorothy Wynant. Luăm prînzul împreună?

— Cît e ceasul?

— Unsprezece și jumătate. Te-am trezit...?

— Da... am răspuns eu, dar e foarte bine. Ce-ar fi să iei prînzul la noi? Sunt mahmur și nu mă simt în stare să mă trambalez prea mult... Foarte bine. Să zicem, pe la unu.

Am băut un pahar cu Nora care pleca la coafor să-și spele părul, apoi am mai băut unul după duș și mă simțeam mai bine cînd sună din nou telefonul.

O voce de femeie mă întrebă:

— Domnul Macaulay e acolo?

— Nu încă.

— Mă scuzați că vă deranjez. V-aș ruga să-i spuneți să dea un telefon la biroul său, imediat ce sosește acolo. E ceva important.

I-am promis că așa voi face.

Macaulay sosi după vreo zece minute. Era un bărbat frumos, înalt, cu părul ondulat și obrajii trandafirii, cam de vîrsta mea, patruzeci și unu, dar arăta mai tînăr. Se spunea că

e un avocat foarte bun. Am lucrat de multe ori pentru el pe vremea cînd locuiam la New York și totdeauna ne-am înțeles perfect.

Ne-am strîns mîinile și ne-am bătut unul pe altul pe umeri, el m-a întrebat cum o mai duc cu viața și i-am zis „Bine”, apoi l-am întrebat și eu cum o mai duce, și mi-a răspuns „Bine”. Pe urmă i-am spus să dea un telefon la biroul lui.

Se întoarse de la telefon încruntat.

— Wynant a reapărut la New York, spuse el, și vrea să se vadă cu mine.

Am adus băuturile pe care le turnasem:

— Cred că prînzul ar putea...

— Lasă-l pe el să aștepte, zise avocatul și luă un pahar.

— Tot așa sucit cum îl știam?

— Fără glumă, spuse grav Macaulay. Ai auzit că prin '29 l-au ținut aproape un an într-un sanatoriu?

— Nu.

Clătină din cap. Se așeză, puse paharul pe masa de lîngă scaunul său și se înclină puțin spre mine:

— Charles, nu cumva știi ce are Mimi de gînd?

— Mimi? Ah, soția lui... adică fosta soție. Nu știu. Dar trebuie oare să aibă ceva de gînd?

— De obicei are, spuse el sec, și apoi urmă foarte rar: Credeam că știi.

Carevasăzică, asta era! I-am răspuns:

— Ascultă, Mac, de șase ani nu mai sunt detectiv. Din 1927. Mă privi mirat. Cîstind vorbind, l-am încredințat eu, la un an după ce m-am însurat, tatăl soției mele a murit și i-a lăsat o fabrică de cherestea, o linie de cale ferată îngustă împreună cu alte lucruri, și astfel am părăsit agenția de detectivi ca să mă pot ocupa de toate astea. În orice caz, nu voi lucra pentru Mimi Wynant, sau Jorgensen ori cum o mai

fi chemînd-o acum... Niciodată nu i-a plăcut mutra mea și nici mie nu mi-a plăcut vreodată mutra ei.

— Oh, dar nu mă gîndeam că... Macaulay se întrerupse cu un gest vag și apucă paharul. Cînd îl luă de la gură, urmă: Mă întrebam, numai. Uite, Mimi îmi telefonează alaltăieri, marți, încercînd să-l găsească pe Wynant; apoi, ieri, telefonează Dorothy, zicînd că tu i-ai dat ideea, vine pe la mine, de-asta am crezut că mai faci încă pe copoiul. Așadar, mă întrebam ce-or fi însemnînd toate astea.

— Dar nu ți-au spus ele?

— Da... Că li s-a făcut dor de Wynant. Asta înseamnă multe.

— Voi, avocații, sunteți o tagmă de oameni bănuitori, i-am spus eu. S-ar putea să le fie dor de el – de el și de banii lui. Dar ce-i cu el? Se ascunde?

Macaulay dădu din umeri:

— Știu tot atît cît știi și dumneata. Nu l-am mai văzut din octombrie. Mai sorbi o dată din pahar și zise: Cît mai stai la New York?

— Pînă după Anul Nou, i-am zis eu și m-am dus la telefon să comand prînzul.

CAPITOLUL 3

În seara aceea fusesem cu Nora la premiera piesei „Honeymoon” de la Little Theatre și apoi la o petrecere dată de unii Freeman, ori Fielding, sau cam așa ceva. Mă simțeam foarte întors pe dos în dimineața următoare când m-a trezit Nora. Îmi dădu un ziar și o ceașcă de cafea și spuse:

— Citește asta.

Am citit cu răbdare un paragraf sau două, apoi am lăsat jos ziarul și am sorbit din cafea.

— Gluma-i glumă, am spus, dar în momentul ăsta aș da toate interviurile primarului O'Brien apărute vreodată în presă și filmul indian pe deasupra, în schimbul unei picături de whis...

— Nu aia, prostule! Și arătându-mi cu degetul pe ziar: Asta!

SECRETARA UNUI INVENTATOR ASASINATA ÎN APARTAMENTUL EI

CADAVRUL JULIEI WOLF A FOST GĂSIT CIURUIT DE
gloanțe.

Poliția îl caută pe patronul ei, Clyde Wynant.

Corpul ciuruit de gloanțe al Juliei Wolf, în vîrstă de 32 de ani, secretara particulară a binecunoscutului inventator Clyde Wynant, a fost descoperit ieri după-amiază în apartamentul victimei din Strada 54 nr. 411, în cartierul de est, de către doamna Christian Jorgensen, fosta soție a inventatorului, care se dusesese acolo să afle adresa actuală a primului ei soț.

Doamna Jorgensen, care a sosit luni la New York după o ședere de șase ani în Europa, a declarat poliției că a auzit gemete slabe cînd a sunat la ușa victimei și atunci a chemat liftierul, Mervin Holly, care la rîndul lui l-a anunțat pe administratorul blocului, Walter Meany. Pătrunzînd în apartament, ei au găsit-o pe domnișoara Wolf zăcînd în dormitor pe parchet, cu patru răni în piept, provocate de cartușe de calibrul 32. Ea a murit fără a-și recăpăta cunoștința, înainte de sosirea poliției și a medicului.

Herber Macaulay, avocatul lui Wynant, a declarat poliției că nu l-a văzut pe inventator din octombrie. Potrivit spuselor sale, Wynant i-a telefonat ieri, fixîndu-i o întîlnire la care n-a venit. El a declarat, totodată, că nu știe unde se află clientul său, Macaulay a mai spus că domnișoara Wolf a fost în ultimii opt ani secretara inventatorului. Avocatul a mai declarat că nu știe nimic despre familia și relațiile victimei și că nu poate da nicio lămurire despre asasinat.

Așa cum se prezintă rănila, este exclusă ipoteza sinuciderii...

RESTUL ȘTIRII NU ERA DECÎT UN COMUNICAT TIPIC AL poliției.

— Crezi că el a omorît-o? întrebă Nora cînd am lăsat iar ziarul.

— Wynant? Nu m-ar surprinde... Cu gărgăunii lui...

— Pe ea ai cunoscut-o?

— Da. Ce-ai spune de o picătură de ceva...? Așa, ca să ne mai dezmoțim.

— Cum arăta?

— Nu rău, am spus eu. Nu arăta rău, era destul de deșteaptă și cu mult temperament. Și tocmai de așa ceva avea nevoie ca să poată trăi cu un tip ca ăsta.

— Trăia cu el?

— Da. Aș vrea să beau ceva, te rog. Adică așa stăteau lucrurile atunci când i-am cunoscut.

— De ce nu-ți iei mai întâi gustarea? Era îndrăgostită de el, sau era doar o chestie de bani?

— Nu știu. E prea devreme pentru gustare.

Cînd Nora deschise ușa să iasă, intră Usta și își puse etichetele pe pat, cu botul spre fața mea. Am scărpinat-o pe cap și am încercat să-mi amintesc ce spusese o dată Wynant despre femei și cîini. Nu era bancul cu femeia, prepelicarul și nucul. Nu puteam să-mi aduc aminte despre ce era vorba, dar aveam impresia că ar fi fost important să-mi amintesc.

Nora se întoarse cu două pahare pline și cu o altă întrebare:

— Cum arată Wynant?

— Înalt, peste un metru optzeci și e unul dintre cei mai slabi oameni pe care i-am întîlnit. Acum trebuie să aibă vreo cincizeci de ani, dar încă de cînd l-am cunoscut avea aproape tot părul alb. De obicei umblă netuns, cu mustața sură și țepoasă și își roade unghiile.

Am împins cățelușa la o parte ca să pot ajunge la paharul meu.

— Pare drăguț. Ce treburi ai avut cu el?

— Un tip care lucra pentru el l-a acuzat că i-a furat un fel de idee sau invenție. Kelterman îl chema. A încercat să-l stoarcă pe Wynant de bani amenințînd că-l împușcă, îi pune o

bombă în casă, îi răpește copiii, îi taie beregata nevestei, și alte chestii d-astea, dacă nu iese cu banii. Nu l-am prins... dar cred că l-am speriat. Oricum, amenințările au încetat și nu s-a întâmplat nimic.

Nora se întrerupse din băut ca să întrebe:

— E adevărat că i-o furase Wynant?

— Țțțț... E ajunul Crăciunului: încearcă să ai gânduri bune despre aproapele tău.

CAPITOLUL 4

În după-amiaza aceea am luat-o pe Usta la plimbare, am explicat unei perechi că e o Schnauzer, nu o corcitură între un terier scoțian și unul irlandez, m-am oprit la bomba lui Jim ca să bea vreo două păhărele, l-am întâlnit din întâmplare pe Larry Crowley și l-am luat la hotelul „Normandie”. Nora servea cocteiluri soților Quinn, lui Margot Innes, unui tip al cărui nume nu l-am înțeles și lui Dorothy Wynant.

Dorothy îmi spuse că vrea să-mi vorbească, așa că ne-am luat cocteilurile în dormitor.

Intră direct în subiect:

— Nick, crezi că tata a omorât-o?

— Nu, am spus. De ce-aș crede?

— Bine, dar poliția a... Ascultă, nu-i așa că era amanta lui?

Am dat din cap:

— Când i-am cunoscut eu, da.

Își privi fix paharul și spuse:

— E tatăl meu. Dar nu mi-a plăcut niciodată. Nici mama nu mi-a plăcut vreodată. Ridică privirea spre mine: Și nu-mi place nici Gilbert.

Gilbert era fratele ei.

— Nu te necăji din pricina asta. Sunt mulți oameni cărora nu le plac rudele lor.

— Ție îți plac?

— Rudele mele?

— Ale mele. Mă privi amenințător: Și nu-mi mai vorbi ca și cum încă aș mai avea doisprezece ani!

— Nu-i asta, i-am explicat eu. Încep să mă pilesesc.

— Spune, îți plac?

Am clătinat din cap.

— Erai o fată drăguță, însă răsfățată. De ceilalți ai tăi mă puteam lipsi.

— Ce vrei să spui? întrebă ea, dar nu pe un ton de ceartă, ci ca și cum ar fi vrut într-adevăr să afle.

— Diverse chestii. Tatăl tău...

Harrison Quinn deschise ușa și spuse:

— Nick, vino să jucăm ping-pong!

— Imediat.

— Adu-o și pe frumoasa care e cu tine.

O privi galeș pe Dorothy și plecă.

Ea spuse:

— Nu cred că-l cunoști pe Jorgensen.

— Cunosc un Nels Jorgensen.

— Sunt unii plini de noroc. Unul dintr-ăștia e Christian. E un tip tare drăguț. Asta-i mama: divorțează de un nebun ca să se mărite cu un pește. I se umeziră ochii, apoi oftă și întrebă: Ce-am să mă fac, Nick? Avea o voce de copil înfricoșat.

Am cuprins-o cu brațul, murmurând într-un fel care speram s-o potolească. Plîngea la pieptul meu. Începu să sune telefonul de lângă pat. Din camera vecină se auzea la radio melodia „Rise and Shine”. Paharul meu era gol. I-am spus:

— Părăsește-i!

Mai oftă o dată:

- Nu te poți părași pe tine însăși.
- Am impresia că nu înțeleg despre ce vorbești.
- Te rog, nu-ți bate joc de mine, spuse ea umilă.

Nora, intrînd să răspundă la telefon, mă privi curioasă. M-am strîmbat la ea peste capul fetei.

Cînd Nora spuse „Alo” la telefon, fata se retrase brusc de lîngă mine și roși:

- Iartă... Iartă-mă, se bîlbîi ea, nu...

Nora îi zîmbi înțelegătoare, iar eu i-am spus:

- Nu fi proastă!

Fata scoase batista și își tamponă ochii.

Nora vorbea la telefon:

— Da... să văd dacă e acasă. Cine întreabă, vă rog? Astupă receptorul cu palma și mă întrebă: E unul... Norman, vrei să vorbești cu el?

Am răspuns că nu-l cunosc și am luat telefonul.

- Alo!

O voce cam aspră spuse:

— Domnul Charles? Domnule Charles, cred că ați lucrat, mai demult, la agenția de detectivi „Trans-American”...

- Cine sunteți? am întrebat.

— Albert Norman, domnule Charles. Probabil că numele meu nu vă spune nimic, dar aș vrea să vă fac o propunere. Sunt sigur că dumneavoastră...

- Ce fel de propunere?

— Nu pot să vă spun la telefon, domnule Charles dar dacă mi-ați acorda o jumătate de oră, vă promit că...

- Îmi pare rău, i-am spus. Sunt foarte ocupat și...

- Dar, domnule Charles, este...

Urmă un zgomot puternic: părea să fi fost o împușcătură, sau ceva care a căzut, sau orice altceva ce ar fi făcut un zgomot puternic. Am strigat de vreo două ori „Alo”, n-am primit niciun răspuns și am închis.

Nora o dusesese pe Dorothy la oglindă și o ajuta să se fardeze. Le-am spus:

— Era un agent de asigurări.

Și am trecut în salon să beau ceva.

Mai sosiseră câțiva. Am vorbit cu ei. Harrison Quinn părăsi canapeaua pe care șezuse cu Margot Innes și spuse:

— Acum hai la ping-pong!

Deodată Usta sări în sus și mă izbi în piept cu labele din față. Am închis aparatul de radio și mi-am turnat un cocteil. Un tip al cărui nume nu-l înțelesesem spunea:

— Vine revoluția și vom fi cu toții puși la zid. Asta-i prima figură! Și părea că ideea îi place.

Quinn se întoarse să-și umple iarăși paharul. Privi spre ușa dormitorului:

— Unde-ai găsit-o pe blonda aia mititică?

— O săltăm pe genunchi pe vremuri.

— Apropo de genunchi, n-aș putea să pun mâna pe ei?

Nora și Dorothy veniră din dormitor. Am văzut un ziar de după-amiază și l-am luat. Titlurile sunau:

JULIA WOLF A FOST PRIETENA UNUI
GANGSTER; ARTHUR NUNHEIM A IDENTIFICAT
CADAVRUL; WYNANT NU A FOST ÎNCĂ GĂSIT!

NORA, LÎNGĂ MINE, VORBEA ÎNCETIȘOR:

— Am invitat-o să ia masa la noi. Fii drăguț cu fetița, (Nora avea douăzeci și șase de ani) vezi că e foarte amărîtă.

— Fie cum spui tu! M-am întors; Dorothy, de cealaltă parte a camerei, râdea de ceva ce-i spunea Quinn. Dar dacă te amesteci în treburile altora, să nu crezi c-o să-ți alin eu necazurile.

— Nicio grijă. Ești un bătrîn dulce și prostuț. Nu citi ziarul acum.

Și luîndu-mi-l din mînă, îl ascunse după radio.

CAPITOLUL 5

În noaptea aceea Nora nu putu adormi. Citi memoriile lui Șaliapin pînă ce am ațipit, și apoi mă trezi întrebînd:

— Ai adormit?

I-am spus că dormeam.

Aprinse o țigară pentru mine și una pentru ea.

— Nu te-ai gîndit vreodată să mai faci pe detectivul, din cînd în cînd, așa numai de plăcere? Știi, cînd se ivește ceva special, cum ar fi cazul Lindb...

— Iubito, cred că a ucis-o Wynant, și poliția îl va prinde și fără ajutorul meu. În orice caz, n-are nicio importanță pentru mine.

— Nu asta voiam să spun, ci...

— Și pe deasupra nici nu am timp; sunt prea ocupat cu grijile să nu pierzi ceva din banii pentru care m-am însurat cu tine. Am sărutat-o. Nu crezi că un păhărel ți-ar ajuta să adormi?

— Nu, mulțumesc.

— Poate ți-ar ajuta dacă aș bea eu unul. Cînd m-am întors la pat cu paharul de scotch, Nora era încruntată. Am spus: E drăguță, dar e sonată. Nici n-ar fi fiica maică-sii dacă ar fi altfel. Niciodată nu poți să știi cît crede din tot ce spune și

niciodată nu poți să știi câte din cele ce crede s-au petrecut în realitate... Îmi place fata, dar cred că te lași...

— Nu-s chiar atât de sigură că mie îmi place, spuse Nora dusă pe gânduri. Probabil că e nițel cam aiurită, dar dacă cel puțin un sfert din cele ce ne-a spus ar fi adevărat, atunci ar însemna că e într-o situație foarte grea.

— Nu pot face nimic ca s-o ajut.

— Ea crede că poți.

— Și tot așa crezi și tu. Asta demonstrează că, indiferent de ceea ce gîndești, poți să faci oricînd pe cineva să fie de partea ta.

Nora oftă.

— Aș vrea să fii îndeajuns de treaz ca să vorbim despre asta. Se aplecă puțin să soarbă din paharul meu. Ți-aș da acum cadoul de Crăciun, dacă și tu mi l-ai da pe-al meu.

Am clătinat din cap.

— La micul dejun.

— Dar a venit Crăciunul!

— La micul dejun!

— Orice mi-ai da, zise ea, sper să nu-mi placă.

— Oricum, trebuie să le păstrezi, pentru că paznicul de la Aquarium mi-a spus clar că nu le primește îndărăt. Zicea că au mușcat cozile...

— Dar nu-i așa că n-o să-ți faci rău dacă o să te gîndești cum ai putea s-o ajuți? Nicky, fata are atât de multă încredere în tine!

— Toată lumea are încredere în greci.

— Te rog...

— Ții neapărat să-ți bagi nasul în treburi care...

— Voiam să te întreb ceva: nevastă-sa știa că Julia Wolf era amanta lui?

— Habar n-am. Cert e că n-o-nghițea.

— Cum arată nevasta lui?

— Nu știi... O femeie...

— Frumoasă?

— Pe atunci era foarte frumoasă.

— Câți ani are?

— Patruzeci, patruzeci și doi. Termină, Nora! N-ai nevoie să te-amesteci. Să ne vedem de-ale noastre și ei de-ale lor!

Nora se bosumflă.

— Poate că băutura aia mi-ar face bine.

M-am sculat din pat și i-am pregătit băutura. În timp ce o aduceam în dormitor, începu să sune telefonul. M-am uitat la ceasul de pe masă. Era aproape cinci.

Nora răspunse la telefon:

— Alo... Da, eu sunt. Mă privi dintr-o parte. I-am făcut semn cu capul că „nu”. Da... Da, desigur. Da, sigur.

Puse receptorul la loc și rânji la mine.

— Ești minunată, i-am spus. Cine era?

— Vine Dorothy. Cred că e beată.

— Colosal! Mi-am luat halatul de baie. Tocmai mă temeam că trebuie să mă culc.

Se aplecă să-și caute papucii.

— Nu fi urs bătrîn! Poți dormi toată ziua. Își găsi papucii și se ridică. O fi, într-adevăr, atît de înfricoșată de maică-sa după cum spune?

— Dacă are puțină minte. Maică-sa e o otravă.

Nora își roti ochii negri către mine și întrebă rar:

— Ce-mi ascunzi?

— Ah, scumpo, am zis, speram că n-o să fie nevoie să-ți spun. Dorothy e, într-adevăr, fiica mea. Nu știam ce fac, Nora. Era primăvară la Veneția, eram atît de tînăr și era o lună pe...

— Nu fi caraghios. N-ai vrea să mîncăm ceva?

— Dacă vrei tu! Ce-ai dori să mîncîci?

— Un sandviș cu tocătură de vacă, cu multă ceapă, și puțină cafea.

Dorothy sosi cînd făceam comanda la un magazin cu delicatese care ținea deschis toată noaptea. Cînd am intrat în salon, se apropie mergînd cu oarecare greutate și zise:

— Nick, îmi pare îngrozitor de rău să te plictisesc în halul ăsta, pe dumneata și pe Nora, dar, așa cum sunt, nu mă pot duce acasă în noaptea asta. Nu pot. Mi-e frică. Nu știu ce mi s-ar întîmpla. Nu știu ce-aș face. Să nu rîzi de mine.

Era foarte beată. Usta îi adulmecă gleznele.

I-am spus:

— Șșșt. Ești binevenită aici. Stai jos. Imediat va veni și cafeaua... Unde te-ai îmbătat?

Se așează și începu să-și clatine capul prostește.

— Nu știu. Am fost prin multe locuri după ce am plecat de la voi. În multe locuri, numai acasă nu. Pentru că nu mă pot duce acasă în halul ăsta. Uite ce-am căpătat. Se ridică din nou și scoase din buzunarul pardesiului un pistol rablagit. Uită-te la el!

Îl agită spre mine, în timp ce Usta, dînd veselă din coadă, sări în sus spre el.

Nora începu să respire șuierător, în timp ce eu simțeam un sloi de gheață în ceafă. Am împins cățelușa la o parte și i-am luat fetei pistolul.

— Ce fel de glumă mai e și asta? Stai jos!

Am băgat pistolul într-unul din buzunarele halatului și am împins-o pe Dorothy în fotoliul ei.

— Nick, nu te-nfură pe mine, se smiorcăi ea. Poți să-l păstrezi. Nu vreau să fiu o pacoste.

— De unde-l ai? am întrebat-o.

— Dintr-o bombă de pe Bulevardul Zece. În schimbul lui am dat unui tip brățara... aia cu smaralde și diamante.

— Și apoi ai recîștigat-o la zaruri, am spus eu. O mai ai încă la mînă.

Privi țintă la brățară.

— Cred că așa am făcut.

M-am uitat la Nora și am clătinat din cap. Nora spuse:

— Oh, Nick, n-o teroriza. E...

— Nu mă terorizează, Nora! Zău că nu, spuse Dorothy cu vioiciune. El... el e singurul om din lume în care am încredere.

Mi-am adus aminte că Nora nu se atinsese de scotch-ul ei cu sifon, așa că m-am dus în dormitor și l-am băut. Cînd am venit înapoi, Nora ședea pe brațul fotoliului lui Dorothy cuprinzînd-o cu brațul. Dorothy smiorcăi; Nora îi spunea:

— Dar Nick nu-i înfuriat, drăguț! Te simpatizează.

Ridică privirea spre mine: Nick, nu-i așa că nu ești înfuriat?

— Nu. Sunt doar mîhnit. M-am așezat pe canapea.

Dorothy, de unde ai pistolul?

— De la un tip – ți-am spus doar.

— Care tip?

— Ți-am spus. Un tip dintr-o bombă.

— Și i-ai dat brățara în schimb.

— Așa credeam că făcusem, dar... uite? Mai am încă brățara.

— Am observat asta.

Nora o bătu ușor pe umăr:

— Adevărat, mai ai încă brățara.

Le-am spus:

— Cînd o veni băiatul cu cafeaua și sandvișurile, o să-i dau un bacșiș să rămînă aici. N-am chef să stau singur cu voi două...

Nora se încruntă spre mine și-i spuse fetei:

— Nu te uita la el. Toată noaptea a fost urîcios.

Dorothy zise:

— Crede că-s o puștoaică beată și tîmpită.

Nora o bătu din nou pe umăr.

— Dar pentru ce-ți trebuia pistolul? am întrebat-o eu.

Dorothy se ridică brusc și mă privi ținută, cu ochii mari, tulburați de băutură:

— Pentru el, șopti ea emoționată, dacă m-ar fi necăjit. Mi-era teamă pentru că eram beată. Apoi și de asta. Mi-era teamă, așa că am venit aici...

— E vorba de tatăl tău? întrebă Nora, încercînd să-și ascundă tremurul vocii.

Fata clătină din cap.

— Clyde Wynant e tatăl meu! Vorbeam despre tatăl meu vitreg.

Și se rezemă de pieptul Norei.

Nora zise, „Oh”, cu un ton de cea mai desăvîrșită înțelegere. Apoi spuse: „Biata copilă”, și mă privi semnificativ.

Le-am propus:

— Hai să bem ceva!

— Eu, nu. Nora se încruntă din nou la mine. Și nu cred că Dorothy vrea să bea.

— Ba vrea. I-ar ajuta să adoarmă.

I-am turnat o doză înfiorătoare de scotch și am avut grijă s-o bea. Efectul a fost extraordinar: cînd a sosit cafeaua și sandvișurile, dormea dusă.

Nora spuse:

— Acum ești mulțumit!

— Acum sunt mulțumit. O așezăm în pat înainte de a începe să mîncăm?

Am dus-o pe brațe în dormitor și am ajutat-o pe Nora s-o dezbrace. Avea un trupșor tare și frumos.

Ne-am întors la masă. Am scos pistolul din buzunar și l-am examinat. Era ciocănit pe toate părțile. Avea două gloanțe; unul pe țeavă, altul în magazie.

— Ce-ai de gînd să faci cu el? mă întrebă Nora.

— Nimic, pînă nu descopăr dacă e același cu care a fost omorîță Julia Wolf. E de calibru 32...

— Dar ea zicea că...

— Că-l are dintr-o bombă... de la un tip... în schimbul brățării. Am auzit.

Nora se înclină spre mine pe deasupra sandvișului. Ochii îi erau foarte strălucitori și aproape negri:

— Bănuiești că-l are de la tatăl ei vitreg?

— Da.

Dar am spus-o cu prea multă seriozitate.

— Ești un grec împruțit, zise Nora. Dar poate că îl are de la el; nici tu nu știi. Și nici nu crezi povestea ei.

— Ascultă, iubito, mîine o să-ți cumpăr un maldăr de romane polițiste, dar în noaptea asta nu-ți mai bate căpșorul tău drăguț cu mistere. Tot ce a încercat ea să-ți spună e că-i era teamă că Jorgensen o aștepta ca s-o siluiască – atunci cînd ar fi ajuns acasă – și că, fiind destul de beată, îi era frică să nu-i cedeze.

— Dar maică-sa?

— Ce mai familie e și asta! Ai putea...

Dorothy Wynant, ținîndu-se cu greutate pe picioare în pragul ușii, îmbrăcată într-o cămașă de noapte mult prea lungă pentru ea, clipind din cauza luminii, spuse:

— Aș putea să stau puțin cu voi? Mi-e frică singură, acolo.

— Bineînțeles.

Traversă camera și se ghemui lîngă mine pe canapea, în timp ce Nora ieși să caute ceva cu care s-o învelească.

CAPITOLUL 6

Cînd sosiră soții Jorgensen, toți trei luam micul dejun la ora prînzului. Nora răspunse la telefon și apoi se întoarse încercînd să se prefacă în fața noastră că nu e amuzată.

— E maică-ta, îi spuse ea lui Dorothy. E la parter. I-am spus să vină sus.

Dorothy zise:

— Fir-ar să fie! Mai bine nu-i telefonam.

Am spus:

— Am fi putut foarte bine să fi locuit în holul hotelului.

— Glumește, zise Nora și o bătu ușor pe umăr.

Se auzi soneria. M-am dus la ușă.

Opt ani trecuseră peste Mimi fără să lase urme. Era puțin mai împlinită, mai arătoasă – doar atît. Era mai înaltă decît fiica ei și avea părul mai blond.

Rîse și îmi întinse mîinile:

— La mulți ani! E grozav să te văd după atîția ani. Soțul meu – domnul Charles, Chris.

— Mă bucur că te văd, Mimi, și am dat mîna cu Jorgensen.

Era probabil cu cinci ani mai tînăr decît soția lui, un

bărbat înalt, drept, subțire, brunet, îmbrăcat cu grijă, onctuos, cu părul lins și mustața pomădată.

El se înclină.

— Îmi pare bine, domnule Charles.

Avea un accent metalic, teutonic, o mînă slabă și musculoasă.

Am intrat înăuntru.

Mimi, după terminarea prezentărilor, i-a cerut scuze Norei pentru această vizită neașteptată:

— Doream să-l revăd pe soțul tău, și apoi știu că singura cale s-o fac pe fetița asta să fie punctuală e s-o car după mine. Întoarse capul, zîmbind către Dorothy: Ar fi mai bine să te îmbraci, scumpo!

Scumpa mormăi cu gura plină de pîine prăjită că nu vede de ce-ar trebui să-și piardă o după-amiază la mătușa Alice, chiar dacă e Crăciun:

— Pariez că Gilbert nu se duce.

Mimi spuse că Usta e o cățelușă adorabilă și mă întrebă dacă am vreo idee despre locul unde ar putea fi fostul ei bărbat.

— Nicio idee!

Continuînd să se joace cu cățelușa, urmă:

— E nebun, complet nebun să dispară într-un moment ca ăsta. Nu e de mirare că primul lucru la care s-au gîndit cei de la poliție e că ar fi avut vreo legătură cu chestia asta.

— Și ce cred acum? am întreat-o.

Ridică ochii spre mine:

— N-ai citit ziarele?

— Nu.

— Tipul ăla, Morelli – un gangster. El a omorît-o. Era amantul ei.

— L-au prins?

— Încă nu; dar el a făcut-o. Aș vrea să-l pot găsi pe Clyde.

Macaulay nu vrea de loc să mă ajute. Spune că nu știe unde se află, dar e ridicol. Are procură generală din partea lui și știu foarte bine că e în legătură cu Clyde. Crezi că Macaulay e demn de încredere?

— El e avocatul lui Wynant, am zis. Nu văd de ce să ai tu încredere în el.

— Tot așa gîndeam și eu. Se mișcă puțin, făcîndu-mi loc pe canapea: Am să-ți pun milioane de întrebări.

— Ce-ar fi, mai întîi, să bem ceva?

— Orice, numai lichior de ouă nu, spuse ea. Mă face irascibilă.

— Cînd mă întorceam din cămară, Nora și Jorgensen tocmai își puneau la încercare cunoștințele de conversație franțuzească, Dorothy continua să simuleze că mănîncă și Mimi se juca, din nou, cu cățelușa. Am împărțit băuturile și m-am așezat lîngă Mimi.

— E adorabilă nevastă-ta, spuse ea.

— O iubesc.

— Nick, spune-mi adevărul: crezi că Clyde e nebun de-a binelea? Vreau să spun, atît de nebun încît să trebuiască să facem ceva?

— Cum aș putea să știu?

— Sunt îngrijorată de situația copiilor, spuse ea. Eu nu mai am nicio pretenție – aranjamentul pe care l-a făcut atunci cînd am divorțat a rezolvat problemele astea – dar cu copiii e altceva. Acum suntem absolut fără niciun ban și mă neliniștește situația lor. Dacă e nebun, s-ar putea să nu-l mai intereseze nimic și să lase copiii fără un ban. Ce crezi că ar trebui să fac?

— Te gîndești să-l bagi într-o cameră cu gratii la balamuc?

— Nu, spuse ea încet, dar aș vrea să vorbesc cu el. Puse o mînă pe brațul meu: Ai putea să-l găsești?

Am clătinat din cap.

— Nu vrei să mă ajuți, Nick! Doar eram prieteni odată! Ochii ei mari, albaștri, erau blînzi și rugători.

Dorothy, de la masă, ne privea iscoditoare.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, Mimi, există o mie de detectivi la New York! Angajează unul dintre ei. Nu mă mai ocup cu de-astea.

— Știu, dar... Era tare beată Dorry noaptea trecută?

— Poate că eu eram beat. Mi s-a părut că ea era trează.

— Nu crezi că s-a făcut o fată drăguță?

— Totdeauna am fost de părere că e drăguță.

Se gîndi un moment la asta, apoi zise:

— Dar nu-i decît un copil, Nick.

— Ce legătură are una cu alta?

Zîmbi și apoi îmi spuse:

— Ce-ar fi să te îmbraci, Dorry?

Dorothy repetă, îmbufnată, că nu vede de ce-ar trebui să-și irosească o după-amiază la mătușa Alice.

Jorgensen se întoarse către nevastă-sa:

— Doamna Charles a avut marea amabilitate să ne propună...

— Da, spuse Nora, de ce nu mai stați puțin? Vor sosi cîțiva musafiri. Nu va fi grozav de distractiv, dar... Făcu un semn discret cu paharul, în loc de încheiere a frazei.

— Mi-ar plăcea, vorbi Mimi, gînditoare, dar mi-e teamă că Alice...

— Să-i cerem scuze la telefon, sugeră Jorgensen.

— Dau eu telefon, se oferî Dorothy.

Mimi încuviință.

— Dar să fii drăguță cu ea!

Dorothy trecu în dormitor.

Toată lumea părea mult mai veselă. Nora îmi căută privirea și îmi făcu amuzată cu ochiul. A trebuit să-i răspund

la fel și mi-a plăcut jocul ăsta, tocmai pentru că Mimi se uita la mine în acel moment.

Mimi mă întrebă:

— Nu-i așa că, de fapt, abia așteptați să plecăm?

— Bineînțeles!

— S-ar putea să minți. Spune, oare nu erai topit după biata Julia?

— „Biata Julia” sună minunat din partea ta. Da, îmi plăcea fata.

Mimi puse iar mîna pe brațul meu:

— Ea mi-a stricat casa cu Clyde. Natural, am urît-o... atunci... dar a trecut multă vreme. Nu aveam niciun resentiment împotriva ei cînd m-am dus vineri la ea. Și am văzut-o murind, Nick. Nu merita să moară. A fost ceva îngrozitor. Indiferent de ce-am simțit vreodată pentru ea, acum n-a mai rămas decît mila. Eram sinceră cînd am spus „biata Julia”.

— Nu știu ce ai de gînd, am spus. De fapt, nu știu ce are de gînd să facă nimeni dintre voi.

— Nimeni dintre noi, zise ea. Nu cumva Dorry...?

Dorothy veni din dormitor:

— Am aranjat.

O sărută pe maică-sa și se așează lîngă ea. Mimi, uitîndu-se în oglinda pudrierei să vadă dacă nu i s-a întins rujul de pe buze, întrebă:

— Nu s-a supărat?

— Nu. Am aranjat. Ce trebuie să faci ca să capeți aici ceva de băut?

Am zis:

— Trebuie să te duci la masa aia cu sticle și gheață și să-ți torni.

— Bei prea mult, îi spuse Mimi.

— Nu beau cît bea Nick, zise Dorothy și se duse spre masă.

Mimi clătină din cap:

— Copiii ăștia! Voiam să spun că erai foarte îndrăgostit de Julia Wolf, nu-i așa?

Dorothy mă strigă:

— Vrei și dumneata un pahar, Nick?

— Mulțumesc, i-am răspuns eu. Apoi, către Mimi: Îmi plăcea foarte mult.

— Al dracului de evaziv bărbat mai ești, îmi reproșă ea. Îți plăcea, să zicem, tot atît de mult cît îți plăceam pe vremuri eu?

— Vorbești despre cele două zile cînd ne-am omorît împreună plictiseala?

Rîsul ei răsună sincer:

— Ăsta-i, într-adevăr, un răspuns. Se întoarse către Dorothy care aducea paharele: Ar trebui să-ți faci o rochie albastră, drăguț. Îți stă foarte bine!

Am luat un pahar de la Dorothy și am spus că ar fi timpul să mă îmbrac.

CAPITOLUL 7

Cînd am ieșit din baie, Nora și Dorothy erau în dormitor. Nora îi aranja părul lui Dorothy, care stătea pe marginea patului prinzînd firele unui ciorap.

Nora îmi trimise un sărut prin oglinda mesei de toaletă. Arăta fericită.

— Nora, ții mult la Nick, nu-i așa? întrebă Dorothy.
— E un grec bătrîn și caraghios, dar m-am obișnuit cu el.
— Charles nu e un nume grecesc.
— Vine de la Charalambides, i-am explicat. Cînd a venit taică-meu în America, nătărăul de la biroul de imigrație a spus că e prea lung Charalambides... prea multă bătaie de cap ca să-l scrii... și l-a prescurtat în Charles. Lui taică-meu nici nu-i păsa: puteau să i-l schimbe oricum voiau, numai să-l lase să treacă.

Dorothy mă privi fix.

— Niciodată nu știu cînd minți. Începu să-și tragă ciorapul. Ce voia mama să afle?

— Nimic. Mă trăgea de limbă. Ar fi vrut să știe ce-ai făcut și ce-ai zis noaptea trecută.

— Așa mă gîndeam și eu. Ce i-ai spus?

— Ce puteam să-i spun? Doar n-ai făcut și n-ai zis nimic.

Își încreți fruntea, gîndindu-se la asta, dar cînd reîncepu să vorbească spuse altceva:

— Niciodată n-am știut că a fost ceva între dumneata și mama. Bineînțeles că pe atunci eram doar un copil și nu mi-aș fi dat seama chiar dacă aș fi observat ceva. Dar nici nu știam, cel puțin, că vă tutuiți.

Nora se întoarse de la oglindă, rîzînd:

— Acum aveți ce discuta. Îi făcu semn lui Dorothy cu pieptenele. Continuă, drăguț!

Dorothy spuse cu seriozitate.

— Așa e! N-am știut.

Eu îmi scoteam din cămașă eticheta de la spălătorie:

— Și ce știi acum?

— Nimic, spuse ea dusă pe gînduri și roși, dar aș putea să-mi imaginez. Își plecă privirea spre ciorap.

— Imaginează-ți dacă vrei, am mîrîit eu. Ești o proastă, dar nu te mai fistîci. N-ai încotro, dacă te gîndești la porcării.

Își ridică fruntea și rîse. Dar era serioasă cînd mă întrebă:

— Crezi că semăn mult cu mama?

— Nu m-ar surprinde.

— Dar dumneata ce crezi?

— Dacă vrei să-ți spun nu, ei bine: Nu.

— Ei, ăsta e Nick, zise Nora amuzată. Nu poți să faci nimic cu omul ăsta.

Am terminat cu îmbrăcatul și am trecut apoi în salon. Mimi ședea pe genunchii lui Jorgensen. Se ridică și întrebă:

— Ce-ai primit de Crăciun?

— Nora mi-a dat un ceas.

Și i l-am arătat.

Mimi zise că e minunat, și chiar era.

— Tu ce i-ai dat?

— Un colier.

Jorgensen spuse:

— Îmi dați voie?

Și se ridică să-și pregătească o băutură.

Se auzi soneria. Intrară soții Quinn și Margot Innes, cărora le-am făcut cunoștință cu Jorgensen-ii. Nora și Dorothy terminaseră cu îmbrăcatul, așa că ieșiră din dormitor. Quinn începu să discute cu Dorothy. Larry Crowley veni cu o fată, Denis, și după câteva minute sosiră și soții Edge. Dintr-o singură partidă de table am câștigat treizeci și doi de dolari de la Margot. Denis trebui să meargă în dormitor și să stea puțin întinsă. Pe la șase și ceva, Alice Quinn reuși, cu ajutorul lui Margot, să-l dezlipească pe bărbatu-său de Dorothy și-l luară pe sus la o întâlnire. Plecară și soții Edge. Mimi își puse mantoul, apoi își ajută și bărbatul și fiica să se îmbrace.

— E o invitație îngrozitor de tardivă, spuse ea, dar, totuși, n-ați putea veni mâine seară la noi, la masă?

— Sigur, răspunse Nora,

Ne-am strâns mâinile, am făcut un schimb complet de formule protocolare și au plecat.

Nora închise ușa după ei, se rezemă cu spatele de ea și zise:

— Doamne, ce tip bine e!

CAPITOLUL 8

Până atunci știam foarte bine că nu aveam niciun fel de amestec cu încurcăturile acestor Wolf-Wynant-Jorgensen, dar cînd ne-am oprit la Reuben să bem o cafea, în drum spre casă, pe la orele patru în dimineața următoare, Nora deschise un ziar și găsi o scurtă știre la rubrica mondenă: „Nick Charles, fostul as al agenției de detectivi Trans-American, s-a întors din California ca să dezlege misterul asasinării Juliei Wolf.”

După vreo șase ore, cînd am deschis ochii și m-am ridicat în capul oaselor în pat, Nora mă zgîlțîia și un tip cu pistolul în mîna stătea în ușa dormitorului.

Era un bărbat tînăr, brunet, rotofei, de statură mijlocie, lat în fâlci, cu ochii apropiați. Purta pălărie neagră melon, un pardesiu negru foarte elegant, costum negru și pantofi negri, toate arătînd ca și cum le-ar fi cumpărat în ultimele cincisprezece minute.

Pistolul, un automat de calibrul 38, negru mat, stătea comod în mîna lui fără a fi îndreptat spre vreo țintă precisă.

Nora spuse:

— Nick, m-a forțat să-i dau drumul înăuntru. Zicea că trebuie să...

— Trebuie să vorbesc cu dumneata, spuse omul cu pistolul. Asta-i tot, dar trebuie să-ți vorbesc neapărat.

Avea o voce aspră și groasă. Între timp mă trezisem. M-am uitat la Nora. Era tulburată, dar nu părea înfricoșată; parcă urmărea un cal de curse pe care pariașe și care se apropia de potou conducînd doar cu un cap.

Am zis:

— Foarte bine, să vorbim, dar te-ar deranja dacă ai lăsa pistolul? Nevastă-mea nu se sinchisește, dar eu sunt însărcinat și n-aș vrea să se nască copilul cu...

Omul rînji:

— Nu trebuie să-mi mai spui că ești un tip tare. Am auzit despre dumneata. Puse pistolul în buzunarul pardesiului. Eu sunt Shep Morelli.

— N-am auzit niciodată de dumneata, am zis.

Făcu un pas înăuntru și începu să-și clatine capul dintr-o parte în cealaltă:

— Nu eu am curățat-o pe Julia.

— Poate n-ai curățat-o dumneata, dar nu e cazul să mi-o spui mie. N-am nicio legătură cu asta.

— N-am văzut-o de trei luni, urmă el. Eram certați.

— Spune-le ălor de la poliție!

— N-aveam niciun motiv să-i fac vreun rău: totdeauna a fost cinstită cu mine.

— Toate-s foarte bune, am spus eu, dar nu mă interesează marfa asta.

— Ascultă! Și mai făcu un pas spre pat. Studsy Burke mi-a spus că ești om de treabă. D-asta sunt aici. Fă ce...

— Ce mai face Studsy? am întrebat. Nu l-am mai văzut de pe vremea cînd a intrat la zdup, prin '23 sau '24.

— E foarte bine. I-ar plăcea să te vadă. Are o bombă, îi zice clubul Pigiron, pe Strada 49 din partea de vest a orașului. Dar, ascultă, ce vor ăia de la poliție să-mi facă? Or fi crezînd

că eu am omorât-o? Sau poate că vor să-mi pună cu totul altceva în spinare?

Am clătinat din cap:

— Ți-aș spune dacă aș ști. Nu te lăsa aiurit de ziare. Nu sunt amestecat în cazul ăsta. Întreabă-i pe ăia de la poliție.

— Ar fi ceva grozav. Rînji din nou. Ar fi cea mai grozavă chestie din viața mea. Eu, care am băgat pe trei săptămîni în spital un căpitan de poliție, după ce ne-am certat. Le-ar plăcea băieților să vin la ei și să le pun întrebări. Le-ar plăcea pînă în fundul... Ridică mîna cu palma întoarsă spre mine: Am venit cinstit la dumneata. Studsy spune că ești un tip cinstit. Fii cinstit!

— Sunt cinstit, l-am încredințat eu. Dacă aș ști ceva, ți-aș...

În ușa care da spre coridor răsunară trei lovituri de pumni puternice. Pistolul apărui din nou în mîna lui Morelli înainte ca bufniturile să înceteze. Ochii păreau să i se miște în toate direcțiile deodată. Vocea lui era un mîrîit din adîncul pieptului.

— Ce-i asta?

— Nu știu. M-am tras puțin mai sus în pat și am făcut semn cu capul la pistolul din mîna lui: E o petrecere pentru dumneata. Pistolul era ațintit foarte precis către pieptul meu. Auzeam sîngele zvîcnindu-mi în urechi și îmi simțeam buzele umflate. Am spus: Nu e nicio scară de incendiu. Mi-am sprijinit mîna stîngă de Nora, care ședea pe cealaltă margine a patului.

Pumnii loviră din nou în ușă și o voce groasă strigă:

— Deschideți! Poliția!

Buza de jos a lui Morelli se întinse s-o sugă pe cea de sus și albul ochilor începu să i se lățească în jurul pupilelor:

— Pui de cățea ce ești, spuse el rar și cu un fel de milă

pentru mine; și își mișcă picioarele foarte puțin, târșindu-le pe parchet.

O cheie intră în broască.

Am lovit-o pe Nora cu stînga, proiectînd-o în cealaltă parte a camerei. Perna pe care am aruncat-o în același timp cu dreapta spre pistolul lui Morelli părea că nu are nicio greutate; plutea încet ca o bucată de hîrtie. Niciun zgomot din lume n-a fost vreodată atît de puternic ca împușcătura din pistolul lui Morelli. Ceva mă împunse în coasta stîngă pe cînd plonjam spre parchet. L-am apucat de gleznă și m-am rostogolit trăgîndu-l jos peste mine, dar individul îmi căra lovituri în spate cu pistolul pînă ce am putut să-mi degajez o mîină și să-l pocnesc jos, sub centură.

Intrară polițiștii și ne despărțiră.

Ne-au trebuit cinci minute ca s-o trezim pe Nora din leșin.

Își reveni ținîndu-se de falcă și privi în jurul camerei pînă ce-l văzu pe Morelli cu cătușele la mîini, stînd între doi detectivi. Mutra lui Morelli era făcută zob; polițiștii îl atinseseră puțin... așa, doar ca să se distreze. Nora se încruntă la mine.

— Prostule, spuse ea, nu trebuia să mă lovești atît de tare. Știam că-l ataci, dar voiam să văd și eu.

Unul dintre polițiști rîse:

— Doamne, spuse el admirativ, ce femeie grozavă!

Ea îi zîmbi și se ridică. Cînd mă privi, zîmbetul îi dispăru.

— Nick, dar ești...

Am zis că nu cred că e ceva grav și am deschiat ceea ce mai rămăsese din pijamaua mea. Glonțul lui Morelli îmi făcuse o rană la vreo zece centimetri sub sînul stîng. Curgea mult sînge din ea. Dar nu era prea profundă.

Morelli spuse:

— Grozavă baftă mai ai! Vreo câțiva centimetri mai sus, și ar fi fost mult mai bine.

Polițistul care o admirase pe Nora, un bărbat roșcat, înalt, de vreo patruzeci și opt sau cincizeci de ani, într-un costum gri ce nu-i stătea prea bine, îi arse una lui Morelli peste gură.

Keyser, directorul hotelului „Normandie”, spuse că va chema un doctor și plecă să telefoneze. Nora alergă în baie după prosoape. Am pus un prosop peste rană și m-am întins în pat.

— Mă simt mai bine. Nu vă mai bateți capul cu asta pînă vine doctorul. Cum se face, băieți, c-ați dat buzna aici?

Polițistul care-l atinsese pe Morelli spuse:

— Am aflat din întîmplare că aici începuse să fie un fel de loc de întîlnire pentru familia Wynant cu avocatul lui și cu toată lumea, așa că ne-am gîndit să fim cu ochii pe Wynant în caz că s-ar întîmpla să apară și azi dimineată, cînd Mack ăsta care era de serviciu a zărit huiduma asta, ne-a dat urgent telefon, așa că l-am luat cu noi pe domnul Keyser și am venit sus, la fix, spre norocul dumitale.

— Da, spre norocul meu, sau poate nici n-aș fi fost împușcat.

Mă scrută bănuitor. Ochii lui erau cenușii, apoși:

— O fi huiduma asta vreun prieten de-al dumitale?

— Nu l-am mai văzut niciodată.

— Ce voia de la dumneata?

— Voia să-mi spună că n-a omorît-o el pe Julia Wolf.

— Ce legătură ai cu asta?

— Niciuna.

— Dar el ce credea?

— Întreabă-l. Eu nu știu.

— Pe dumneata te întreb.

— Atunci întreabă-mă cît poștești.

— O să-ți mai pun o întrebare: aveai de gând să-l reclami că a tras în dumneata?

— Nici la asta nu pot răspunde pe loc. Poate a fost un accident.

— Foarte bine. Să știi că am timp. Cred că trebuie să te întreb despre mult mai multe lucruri decît mi-am închipuit. Se întoarse către unul din camarazii lui: erau patru. Să cotrobăim prin hogeac!

— Dar nu fără mandat! am spus eu.

— S-o crezi dumneata. Dă-i drumul, Andy!

Și începură să percheziționeze.

Doctorul – un omuleț incolor, gutunărit – intră. Cloncăni și trase zgomotos aer pe nas lîngă mine, îmi opri sîngele, puse un bandaj deasupra și apoi spuse că nu am de ce să fiu îngrijorat dacă voi sta întins în pat vreo două zile. Nimeni nu-i spusese ceva doctorului. Polițiștii nu l-au lăsat să-l atingă pe Morelli. Plecă, arătînd chiar mai incolor și mai insignifiant.

Tipul cel înalt și roșcat se întoarse din salon, ținînd o mîna la spate. Așteptă să plece doctorul, apoi întrebă:

— Ai autorizație pentru pistol?

— Nu.

— Atunci, ce faci cu ăsta?

Și scoase de la spate pistolul pe care-l luasem de la Dorothy Wynant.

Nu puteam să spun nimic.

— Ai auzit de legea Sullivan? mă întrebă.

— Da.

— Atunci știi în ce situație te afli. E al dumitale pistolul?

— Nu.

— Al cui e?

— Am să-ncerc să-mi amintesc.

Puse pistolul în buzunar și se așeză pe un fotoliu lîngă pat.

— Ascultă, domnule Charles, începu el, cred că amîndoi

am pornit greșit. Nu vreau să joc tare cu dumneata și cred că nici dumneata nu vrei să joci tare cu mine. Gaura aia din coastă nu te face să te simți prea bine, așa că n-o să te mai plictisesc decît după ce o să te odihnești puțin. Poate atunci vom reuși să găsim împreună calea pe care trebuie să mergem.

— Mulțumesc, i-am spus eu cu toată sinceritatea. Stai să bei ceva.

Nora spuse: „Sigur” și se ridică de pe marginea patului. Polițistul cel înalt și roșcat o urmări cu privirea cînd ieșea din cameră. Clătină solemn din cap. Și vocea îi era solemnă:

— Pe Dumnezeu meu, domnule, ești un om norocos. Îmi întinse brusc mîna: Mă numesc Guild, John Guild.

— Pe mine știi cum mă cheamă. Și ne-am strîns mîinile.

Nora se întoarse cu un sifon, o sticlă de scotch și cîteva pahare pe o tavă. Încercă să-i dea lui Morelli ceva de băut, dar Guild o opri.

— Sunteți prea bună, doamnă Charles, dar legea interzice să se dea unui deținut băuturi sau medicamente fără recomandarea medicului. Se uită spre mine: N-am dreptate?

Am zis că avea dreptate. Toți ceilalți am băut. Guild puse îndată jos paharul gol și se ridică:

— Trebuie să iau cu mine pistolul ăsta, dar să nu-ți faci griji. Avem timp de ajuns să vorbim atunci cînd o să te simți mai bine. Strînse mîna Norei și făcu o plecăciune stîngace: Sper că nu v-ați supărat de cele ce v-am spus mai înainte, dar într-adevăr eram sincer.

Nora poate să zîmbească fermecător. Îi dăruî unul dintre cele mai fermecătoare zîmbete:

— Să mă supăr? Mi-a plăcut!

Conduse pe polițiști și prizonierul lor. Keyser plecase cu cîteva minute mai înainte.

— E simpatic tipul, spuse ea cînd se întoarse de la ușă. Te doare tare?

— Nu.

— E din vina mea, nu-i așa?

— Aiurea. Ce-ar fi să mai bem ceva?

Îmi turnă într-un pahar.

— În locul tău n-aș bea prea multe astăzi.

— N-o să beau, i-am promis. Ar merge cu niște batog la gustare. Și acum, când necazurile noastre par a se fi liniștit pentru o bucată de vreme, ai putea să le lași în seama polițistului care ne păzește. Și spune telefonistei să nu ne sune; probabil că ne vor chema reporterii.

— Ce-ai de gând să spui poliției despre pistolul lui Dorothy? Trebuie să le spui ceva, nu-i așa?

— Nu știu încă.

— Spune-mi adevărul, Nick! Am fost chiar atît de proastă?

Am dat din cap.

— Destul de proastă.

Nora rîse și spuse:

— Ești un grec împruțit, și se îndreaptă spre telefon.

CAPITOLUL 9

— **F**aci pe grozavul, spunea Nora, asta-i tot! Și pentru ce? Știu că gloanțele ricoșează pe tine. Nu e nevoie să mi-o dovedești.

— N-o să-mi facă rău dacă mă scol.

— Dar nici n-o să-ți facă rău să stai în pat cel puțin o zi.

Doctorul spunea...

— Dacă ar fi știut ceva medicină, și-ar fi doftoricit guturaiul.

M-am ridicat pe marginea patului și am pus picioarele pe parchet. Usta mi le gîdilă cu limba. Nora îmi aduse papucii și halatul.

— Foarte bine, voinicule, scoală-te și sîngerează pe covoare.

M-am sculat cu grijă și se părea că totul e în regulă de vreme ce mișcam ușor brațul stîng și m-am ferit din calea labelor din față ale Ustei.

— Fii rezonabilă, i-am zis Norei. Nu voiam să am nimic de-a face cu tipii ăștia. Și nici acum nu vreau, dar într-un fel am fost silit. Asta e! Și nu pot să mă pronunț fără să știu. Trebuie să aflu.

— Să plecăm de-aici, sugeră ea. Să plecăm în Bermuda ori

la Havana pentru o săptămână sau două. Ori să ne întoarcem în California.

— Dar trebuie să spun poliției o poveste despre pistolul ăla. Și, ia închipuiește-ți că e chiar pistolul cu care a fost omorâtă Julia! Dacă n-au aflat încă, află ei.

— Chiar crezi că ăsta e pistolul?

— E o bănuială. Mergem astă-seară la masă la Jorgensen-i și...

— Ba n-o să facem așa. Ai înnebunit de-a binelea? Dacă vrei să vorbești cu careva, n-ai decît să-l chemi aici.

— Nu-i același lucru. Am cuprins-o în brațe și am continuat: Nu-ți face griji cu zgîrietura aia. Mă simt foarte bine.

— Faci pe grozavul. Vrei să arăți lumii că ești un erou pe care nici gloanțele nu-l pot opri.

— Nu fi rea.

— Sunt rea. N-am de gînd să te...

I-am astupat gura cu mîna.

— Trebuie să-i văd pe Jorgensen-i la ei acasă, trebuie să-l văd pe Macaulay și trebuie să-l văd pe Studsy Burke. Am fost amestecat prea mult în afacerea asta. Trebuie să examinez faptele.

— Ești al dracului de încăpățînat, îmi reproșă ea. Bine, e numai ora cinci acum. Stai întins pînă se face timpul să te îmbraci.

M-am așezat comod pe canapeaua din salon. Am cerut să mi se trimită ziarele de după-amiază. Se părea că Morelli mă împușcase cu două gloanțe, după cum afirma un ziar, și cu trei gloanțe după versiunea altui ziar, în clipa cînd încercam să-l arestez pentru asasinarea Juliei Wolf, și acum eram la un pas de moarte, așa că nu puteam să primesc pe nimeni ori să fiu dus la spital. Publicaseră fotografiile lui Morelli și una de-a mea cu o pălărie foarte hazlie, poză făcută cu vreo

treisprezece ani în urmă, cred, pe vremea cînd mă ocupam de explozia de pe Walt Street. Majoritatea știrilor despre asasinarea Juliei Wolf erau destul de vagi. Tocmai le citeam cînd sosi mica noastră musafiră de toate zilele, Dorothy Wynant.

O puteam auzi din ușă cînd îi deschise Nora:

— N-au vrut să mă anunțe, dar m-am strecurat. Te rog să nu mă gonești. Îți pot ajuta să-l îngrijești pe Nick. Fac orice. Te rog, Nora!

Apoi Nora găsi o ocazie să zică:

— Poftim înăuntru!

Dorothy intră. Holbă ochii la mine.

— Da... dar ziarele au scris că...

— Arăt ca un om pe moarte? Ce-i cu tine?

Avea buza de jos umflată și ruptă la un colț, o vînație pe un obraz, două zgîrieturi de unghii pe celălalt obraz și ochii roșii.

— M-a bătut mama, spuse. Uite. Lăsa pardesiul să cadă pe parchet, rupse un nasture descheindu-se la rochie, scoase un braț din mîneacă și trase rochia să-mi arate spatele. Avea vînații pe braț, iar spatele era vîrgat cu dungi roșii. Acum plîngea: Vezi?

Nora o cuprinse cu brațul:

— Sărăcuța!

— De ce te-a bătut? am întrebat-o.

O lăsa pe Nora și se așeză în genunchi pe parchet, lîngă canapeaua mea. Usta se apropie și o împinse ușor cu botul.

— Mama credea că am... că am venit la dumneata ca să te întreb despre tata și despre Julia Wolf. Suspinele îi întrerupeau frazele: Pentru asta venise aici... să afle... și ai făcut-o să creadă că nu te-am întrebat. Ai convins-o că nu... că nu te interesează nimic din cele întîmplate, tot așa cum m-ai convins și pe mine – și totul era perfect pînă ce a citit

ziarele de astăzi după-amiază. Așa a aflat... a aflat că mințai
cînd i-ai spus că nu ești cu nimic amestecat în chestia asta.
M-a bătut ca să afle ce ți-am spus.

— Și ce i-ai spus?

— N-am putut să-i spun nimic. N-am putut... n-am putut
să-i spun despre Chris. N-am putut să-i spun nimic.

— El era acolo?

— Da.

— Și a lăsat-o să te bată în halul ăsta?

— Dar el... el n-o oprește niciodată.

I-am spus Norei:

— Pentru Dumnezeu, hai să bem ceva!

— Sigur, zise Nora.

Ridică pardesiul lui Dorothy, îl așează pe speteaza unui
scaun și se duse spre cămară. Dorothy spuse:

— Nick, te rog, lasă-mă să stau aici. Nu vă dau nicio
bătaie de cap, zău, chiar dumneata mi-ai spus că trebuie să-i
părăsesc. Știi că mi-ai spus și că n-am unde să mă duc în altă
parte. Te rog.

— Ia-o încet. La lucrul ăsta trebuie să ne gîndim puțin și
mi-e frică de maică-ta tot atît cît îți e și ție, o știi. Ce crede că
mi-ai spus?

— Trebuie să știe ceva... Ceva în legătură cu asasinatul, și
crede că știu și eu... dar nu știu nimic, Nick. Pe Dumnezeul
meu, nu știu.

— M-ai lămurit grozav, i-am reproșat eu. Dar ascultă,
fetițo, sunt lucruri pe care le știi, și cu ele o să începem. Ori
vorbești clar și-mi spui totul de la început, ori nu ne mai
jucăm.

Făcu o mișcare ca și cum ar fi vrut să-și facă cruce.

— Jur că așa voi face, zise.

— Foarte bine. Acum să bem ceva. Am luat cîte un pahar
de la Nora. I-ai spus că ai părăsit-o pentru totdeauna?

— Nu. Nu i-am spus nimic. Poate că încă nici n-a aflat că nu mai sunt în camera mea.

— Asta-i bine, oarecum.

— Doar n-ai de gând să mă trimiți înapoi! țipă ea.

Nora spuse pe deasupra paharului:

— Nick, fata nu poate să stea acolo și să fie bătută în halul ăsta.

— Șșșt... Nu știu. Cred că dacă mergem acolo la masă, poate e mai bine ca Mimi să nu știe...

Dorothy mă privea fix cu ochii plini de groază în timp ce Nora zicea:

— Să nu crezi c-am să merg cu tine acolo.

Apoi Dorothy vorbi repede:

— Dar mama nu vă așteaptă. Nu știu dacă va fi acolo.

Ziarele scriau că ești pe moarte. Nici nu-i trece prin gând că o să veniți.

— Cu atât mai bine, am spus eu. Îi luăm prin surprindere.

Dorothy își apropie fața palidă de-a mea, vărsînd puțin din pahar pe reverul meu din cauza emoției.

— Nu te duce! Nu te poți duce acum acolo. Ascultă-mă pe mine. Ascult-o pe Nora. Nu te poți duce. Își întoarse fața albă către Nora: Nu-i așa? Spune-i să nu se ducă!

Nora, fără să mă slăbească din ochi, spuse:

— Așteaptă, Dorothy. El știe cum e mai bine. Ei, Nick?

M-am strîmbat la ea:

— Tocmai dibuiam. Dacă tu zici că Dorothy să stea aici, să stea! Cred că poate dormi cu Usta. Dar pentru rest, trebuie să mă lăsați pe mine să hotărâsc. Încă nu știu bine ce am de făcut. Trebuie să cercetez. Trebuie să cercetez așa cum cred eu de cuviință.

— Noi n-o să ne amestecăm, zise Dorothy. Nu-i așa, Nora?

Nora continua să mă privească fără să spună nimic. Am întrebat-o pe Dorothy:

— De unde ai pistolul? Și de astă-dată fără povești.

Își umezi buza de jos și se înroși. Își dresе glasul, dar n-am lăsat-o să zică nimic.

— Fii atentă, am spus. Dacă încerci iar să mă duci, telefonez lui Mimi să vină să te ia.

— Acordă-i o posibilitate, spuse Nora.

Dorothy își dresе din nou glasul:

— Aș... aș putea să-ți povestesc ceva ce mi s-a întâmplat când eram mică?

— Are vreo legătură cu pistolul?

— Nu prea, dar te-ar ajuta să înțelegi de ce...

— Nu acum. Altă dată! De unde ai pistolul?

— Aș vrea să-mi dai voie să-ți spun, stăruie ea aplecându-și capul.

— De unde ai pistolul?

Vocea de-abia i se auzea.

— De la un tip dintr-o bombă.

Am spus:

— Știam eu că pînă la urmă voi afla adevărul. Nora se încruntă la mine și clătină din cap. Foarte bine, am urmat. Să spunem că așa ai făcut. În care bombă?

Dorothy ridică repede capul:

— Nu știu. Cred că era pe Bulevardul Zece. Quinn, prietenul dumitale, trebuie să știe. El m-a dus acolo.

— L-ai întâlnit după ce ai plecat de la noi, în noaptea aceea?

— Da.

— Cu totul întâmplător, nu-i așa?

Mă privi cu reproș.

— Încerc să-ți spun adevărul, Nick. I-am promis să mă întîlnesc cu el într-un local numit clubul Palma. El mi-a scris

adresa. Așa că, după ce ți-am spus duminică și Norei „Noapte bună”, l-am întâlnit acolo și am mers în multe locuri, terminînd cu asta de unde am pistolul. Era o bombă oribilă. Poți să-l întrebi pe el dacă nu spun adevărul.

— Quinn ți-a făcut rost de pistol?

— Nu. Era beat turtă. Dormea cu capul pe masă. L-am lăsat acolo. Spuneau că o să-l trimită ei acasă.

— Și pistolul?

— Ajung și la asta. Am văzut-o că roșește. El mi-a spus că era o bombă pentru gangsteri. D-aia am zis să mergem acolo. Și după ce a adormit, am intrat în vorbă cu un tip de acolo, unul care arăta îngrozitor de dur. Eram fascinată. Și tot timpul mă gîndeam cum să nu mă duc acasă, voiam să mă întorc la voi, dar nu știam dacă o să mă lași să intru. Acum era foarte roșie la față și din cauza jenei vorbele îi erau neclare. Așa că, m-am gîndit că dacă eu... că dacă dumneata ai fi crezut că sunt într-o situație îngrozitoare... și pe deasupra, în felul ăsta nu m-aș fi simțit atît de prost. În orice caz, l-am întrebat pe gangsterul ăla, sau ce naiba o fi fost, cu mutra îngrozitor de dură, dacă ar putea să-mi vîndă un pistol sau să-mi spună unde aș putea să cumpăr unul. Credea că glumeam și, la început, a rîs, dar i-am spus că vorbeam serios, și apoi a continuat să rînjească, dar a spus că o să caute, și cînd s-a întors a zis că „da”, că poate să-mi dea unul și m-a întrebat cît aș plăti pe el. N-aveam mulți bani, dar i-am oferit brățara și bănuiesc că și-a zis că nu e bună de nimic, pentru că a zis „Nu”, voia bani gheață și, în cele din urmă, i-am dat doisprezece dolari, tot ce aveam, în afară de un dolar pentru taxi – și mi-a dat pistolul, iar eu am venit aici și m-am prefăcut că mi-e frică să mă duc acasă din cauza lui Chris.

Termină foarte repede, bolborosind cuvintele și oftă ca și cum ar fi fost bucuroasă că a scăpat.

— Așadar, Chris nu se dăduse la tine?

Își mușcă buza.

— Da, dar nu... nu chiar așa de rău. Mă apucă cu amîndouă mîinile de braț și obrazul ei aproape că-l atingea pe-al meu: Trebuie să mă crezi. Nu ți-aș fi putut spune toate astea și nu m-aș fi pus în lumina asta proastă, dacă n-ar fi adevărat.

— Ar fi mult mai bine dacă nu te-aș crede, am spus eu. Doisprezece dolari e o sumă! Dar, pentru moment, să lăsăm asta. Știai că Mimi se pregătea s-o întâlnească pe Julia Wolf în după-amiaza aceea?

— Nu. Atunci nu știam nici cel puțin că încerca să-l găsească pe tata. Nu mi-au spus unde se duceau în după-amiaza aceea.

— Amîndoi?

— Da, Chris a plecat cu ea.

— La ce oră a fost asta?

Își încreți fruntea.

— Trebuie să fi fost aproape trei... în orice caz după două și jumătate... pentru că-mi amintesc că întîrzasem la o întîlnire cu Elsie Hamilton – trebuia să mergem la cumpărături – și mă grăbeam să mă îmbrac.

— S-au întors împreună?

— Nu știu. Erau amîndoi acasă cînd am venit.

— Pe la ce oră?

— Puțin după șase. Nick, nu cumva crezi că ei... Ah, îmi amintesc de ceva ce-a spus ea cînd se îmbrăca. Nu știu ce zisese Chris, dar ea a spus: „Cînd o s-o întreb, o să-mi spună.” Știi, așa cum vorbește ea uneori, de parcă ar fi regina Franței. N-am auzit nimic altceva. O fi însemnînd asta ceva?

— Ce ți-a spus despre crimă cînd ai venit acasă?

— Oh, numai cum a găsit-o, cît de tulburată a fost, despre poliție, despre toate.

— Părea foarte zguduită?

Dorothy clătină din cap.

— Nu. Numai emoționată. O cunoști pe mama. Mă privi fix un moment și apoi mă întrebă încet: Doar nu crezi că e amestecată în chestia asta?

— Tu ce crezi?

— Nu m-am gândit. Mă gândisem numai la tata. Și, puțin mai târziu, spuse cu gravitate: Dacă a făcut-o el, înseamnă că e nebun, dar ea ar fi în stare să omoare pe cineva dacă ar vrea.

— Nu e neapărat necesar să fie vreunul dintre ei doi, i-am reamintit. Se pare că poliția l-a reținut pe Morelli. De ce voia să-l întâlnească pe tatăl tău?

— Pentru bani. Suntem pe geantă – Chris cheltuiește tot. Își lăsa colțurile gurii în jos: Cred că l-am ajutat toți în treaba asta, dar el a cheltuit cel mai mult. Mama se teme că o s-o părăsească atunci când ea n-o să mai aibă bani.

— De unde știi?

— I-am auzit vorbind.

— Crezi că ar părăsi-o?

Dorothy încuviință cu convingere:

— Afară de cazul când ea ar avea bani.

M-am uitat la ceas și am spus:

— O să mai discutăm după ce ne întoarcem acasă, în orice caz, în noaptea asta poți să stai la noi. Fă-te comodă și telefonează la restaurantul hotelului să-ți trimită masa aici. Poate că e mai bine să nu ieși.

Mă privea fix, mîhnită, și nu zicea nimic.

Nora o bătu ușor pe umeri:

— Dorothy, nu știu ce are Nick de gînd, dar dacă zice că trebuie să mergem acolo la masă, probabil că știe ce vorbește. El n-ar...

Dorothy îi zîmbi și sări în sus de pe parchet:

— Te cred. De-acum încolo n-o să mai fiu proastă.

Am chemat recepția la telefon și le-am cerut să-mi trimită

sus corespondența. Erau vreo două scrisori pentru Nora, una pentru mine, câteva cadouri de Crăciun întârziate (printre care și unul de la Larry Crowley, un exemplar din cartea lui Haldeman Julius apărută în colecția „Cartea Albastră de Buzunar No. 1534” cu tradiționalul „Sărbători fericite”, urmat de numele lui Larry înconjurat de ramuri de brad, toate scrise cu cerneală roșie sub titlul volumului: „Cum să facem analiza urinei acasă”), o listă cu numerele de telefon ale celor ce ne-au sunat și o telegramă din Philadelphia:

NICK CHARLES

HOTELUL NORMANDIE NEW YORK N. Y.

ROG LUAȚI LEGĂTURA CU HERBERT
MACAULAY PENTRU A DISCUTA PRELUARE
INVESTIGAȚII CRIMA WOLF STOP I-AM TRIMIS
INSTRUCȚIUNI DETALIALE STOP SALUTĂRI

CLYDE MILLER WYNANT

AM PUS TELEGRAMA ÎNTR-UN PLIC, CU O NOTĂ ARĂTÎND CĂ
mi-a sosit chiar în momentul acela, și am trimis-o cu un
comisionar la poliție.

CAPITOLUL 10

În taxi, Nora mă întrebă:

— Ești sigur că te simți bine?

— Sigur.

— Și crezi că n-o să-ți fie prea greu?

— Mă simt bine. Ce zici despre povestea fetei?

Nora ezită:

— Nu-i așa că n-o crezi?

— Ferească Dumnezeu! De loc, cel puțin pînă n-o verific.

— Știi mai multe decît mine despre lucruri de felul ăsta, spuse ea. Dar cred că cel puțin a încercat să spună adevărul.

— Multe dintre cele mai fanteziste povești vin de la cei ce încearcă să spună adevărul. Nu e ușor, atunci cînd n-ai acest obicei.

— Pariez că știi foarte multe despre firea oamenilor, domnule Charles. Ar trebui odată să-mi vorbești despre experiența ta de detectiv.

— Să cumperi un pistol cu doisprezece dolari într-o bombă. S-ar putea, dar...

Am trecut de vreo două intersecții și apoi Nora întrebă:

— Ce se întîmplă de fapt cu ea?

— Taică-său e nebun; și crede că și ea este.

— De unde știi?

— M-ai întrebat. Îți răspund.

— Vrei să spui că bănuiești?

— Vreau să spun că ăsta e defectul ei: nu știu dacă Wynant e de fapt nebun și nici nu știu dacă fata a moștenit ceva din nebunia lui în cazul că e, dar ea crede că amîndouă ipotezele sunt reale și asta o face să se simtă nenorocită.

Cînd m-am oprit în fața hotelului „Courtland”, Nora zise:.

— E îngrozitor, Nick. Cineva ar trebui...

I-am zis că nu știam – poate că Dorothy avea dreptate.

— După cum poate că în momentul acesta îi face Ustei o hăinuță.

Am fost anunțați Jorgensen-ilor și, după oarecare întîrziere, ni s-a spus să urcăm. Cînd am ieșit din lift, Mimi ne-a întîmpinat pe culoar cu brațele deschise și cu o ploaie de cuvinte:

— Nenorocitele alea de ziare! M-au scos din minți cu prostia aia a lor, că ai fi pe moarte. De două ori am telefonat, dar n-au vrut să-mi dea legătura cu apartamentul vostru. Ia spune-mi, cum te simți? Și îmi ținea mîinile într-ale ei. Nick, sunt foarte bucuroasă că n-a fost decît un sac cu minciuni și-mi pare bine că ați venit, chiar dacă trebuie să vă mulțumiți numai cu ceea ce avem la masa de seară. Natural, nu vă așteptam și... Dar ești palid. Ai fost într-adevăr rănit?

— Nu prea, am spus. Un glonte mi-a zgîriat coastele, dar asta nu înseamnă nimic.

— Și cu toate astea ai venit la masă! E măgulitor, dar cred că totuși e o nebunie. Se întoarse către Nora: Ești sigură că ai făcut bine lăsîndu-l să...

— Nu sunt sigură, zise Nora, dar el a ținut să vină.

— Bărbații sunt atît de idioți, spuse Mimi. Mă apucă de braț. Uneori exagerează niște nimicuri, iar alteori neglijează

total lucruri care ar putea... Dar poftiți înăuntru. Așa, lasă-mă să te ajut.

— Nu mă simt chiar atât de rău, am încredințat-o, dar Mimi stăruie să mă conducă la un fotoliu, înconjurându-mă cu vreo jumătate de duzină de perne.

Apăru și Jorgensen, care dădu mîna cu mine și spuse că e bucuros să mă găsească mult mai viu decît scriseseră ziarele. Făcu o plecăciune deasupra mîinii Norei.

— Dacă m-ați putea ierta încă un minut, aș putea termina cocteilurile, și plec.

— Nu știu unde o fi Dorry, spuse Mimi. Presupun că e pe undeva, îmbufnată. Nu aveți copii, nu-i așa?

— Nu, spuse Nora.

— Sunt adorabili, deși uneori pot să te pună la grele încercări, și Mimi oftă. Am impresia că nu sunt destul de severă. Cînd sunt nevoită s-o dojenesc pe Dorry, mă consideră un adevărat monstru. Deodată se luminează la față: Iată-l și pe celălalt țînc al meu. Îți amintești de domnul Charles, Gilbert? Și aceasta este doamna Charles.

Gilbert Wynant era cu doi ani mai mic decît sora lui, un băiat slăbuț, palid, de vreo optsprezece ani, cu o bărbie nu prea mare și buzele răsfrînte. Ochii mari de un albastru intens și genele lungi îi dădeau o înfățișare ușor efeminată. Speram că încetase să mai fie pacostea aceea mică și scîncită, cum îl știam cînd era copil.

Jorgensen aduse cocteilurile și Mimi insistă să-i povestesc despre împușcătură. I-am spus cum a fost, făcînd povestea chiar mult mai lipsită de sens decît fusese în realitate.

— Dar de ce a venit la tine? întrebă ea.

— Dumnezeu știe. Și eu aș vrea să știu. Și poliția ar vrea să știe.

— Am citit undeva, spuse Gilbert, că atunci cînd criminalii obișnuiți sunt acuzați de ceva ce n-au făcut – chiar

de un lucru mărunț – asta îi scoate din sărite mai mult decît pe alții. Credeți că așa e, domnule Charles?

— Probabil.

— În afară de cazul, adăugă Gilbert, cînd e vorba despre vreo mare lovitură, știți, despre ceva ce le-ar fi plăcut lor să facă.

Am spus încă o dată că era probabil.

— Nick, nu fi politicos cu Gilbert dacă începe să vorbească prostii, spuse Mimi. Are capul împuiat de lectură. Mai adu-ne un cocteil, drăguțule!

Puștiul plecă să aducă shakerul. Nora și Jorgensen erau într-un colț alegînd plăci de patefon.

— Am primit astăzi o telegramă de la Wynant, am spus eu.

Mimi se uită cu grijă în jurul camerei, apoi se aplecă înainte, și vocea ei era aproape o șoaptă:

— Ce spunea?

— Voia să aflu cine a ucis-o. A fost expediată din Philadelphia astăzi după-amiază.

Respirînd cu greutate, Mimi mă întrebă:

— Ai de gînd să faci ce-ți cere?

— Am trimis-o la poliție, am zis eu dînd din umeri.

Gilbert se întoarse cu shakerul. Jorgensen și Nora puseră la patefon o fugă de Bach. Mimi bău repede cocteilul și-i ceru lui Gilbert să-i mai toarne unul. Deodată, băiatul se așeză și spuse:

— Aș vrea să vă întreb ceva: ați putea să recunoașteți tipii care se droghează numai uitîndu-vă la ei?

Am văzut că tremura.

— Foarte rar. De ce?

— Mă întrebam și eu. Chiar dacă sunt vicioși?

— Cu cît sunt mai vicioși, cu atît sunt mai mari șansele de

a observa că e ceva anormal la ei. Dar, de cele mai multe ori, nu poți fi sigur dacă e din cauza drogului.

— Altă întrebare, spuse el. Gross afirmă că atunci când ești înjunghiat, simți numai un fel de împunsătură în acel moment și numai ceva mai târziu începe să te doară. Așa e?

— Da, dacă ești înjunghiat adînc cu un cuțit destul de ascuțit. Un glonte are același efect: simți numai șocul. Și cu un glonte de calibru mic, într-o cămașă de oțel, nu se prea simte — la început. Restul vine după ce pătrunde aerul înăuntru.

Mimi bău cel de-al treilea cocteil și spuse:

— Cred că amîndoi sunteți indecent de macabri, mai ales după ceea ce i s-a întîmplat astăzi lui Nick. Gil, încearcă s-o găsești pe Dorry! Tu trebuie să cunoști pe cîtiva dintre prietenii ei. Telefonează-le. Presupun că trebuie să vină curînd, dar mă îngrijorează.

— E la noi, am spus eu.

— La voi? Surpriza ei putea să fi fost sinceră.

— A venit astăzi după-amiază și a întrebă dacă ar putea să stea la noi o bucată de vreme.

Mimi zîmbi îngăduitoare și clătină din cap:

— Of, tineretul ăsta! Apoi zîmbetul îi dispăru: O bucată de vreme?

Am încuviințat din cap.

Gilbert, care părea că așteaptă să pună o altă întrebare, nu manifesta niciun interes față de conversația dintre mama lui și mine.

Mimi zîmbi din nou și spuse:

— Îmi pare rău că te deranjează pe tine și pe soția ta, dar e o ușurare pentru mine să aflu că e la voi, în loc de Dumnezeu știe pe unde. O să-i treacă îmbufnarea pînă vă întoarceți. O s-o trimiteti acasă, nu-i așa? Îmi turnă un cocteil. Ați fost teribil de drăguți cu ea...

N-am răspuns nimic.

— Domnule Charles, încep Gilbert, oare criminalii – vreau să spun criminalii de profesie – în mod obișnuit...

— Nu mă întrerupe, Gil, îl repezi Mimi. O s-o trimiți acasă, nu-i așa? Vorbea foarte amabil, dar cu tonul de regină a Franței, așa cum zicea Dorothy.

— Poate să rămână, dacă vrea ea. Nora o place.

Mimi mă amenință în glumă cu degetul.

— Dar nu vreau s-o rîzgîiați în halul ăsta. Bănuiesc că v-a spus tot felul de prostii despre mine...

— A povestit ceva despre o bătaie.

— Ți-am spus eu! zise Mimi, mulțumită, ca și cum asta ar fi dovedit că are dreptate. Nu! Trebuie s-o trimiți acasă, Nick.

Mi-am terminat cocteilul.

— Ei? întrebă ea.

— Poate să rămână la noi, dacă vrea. E foarte drăguță.

— E ridicol. Locul ei este acasă. Vreau să vină acasă. Vocea ei era acum puțin stridentă: E doar un copil. N-ar trebui să-i încurajezi ideile astea prostești.

— N-am să fac nimic. Dacă vrea să stea la noi, n-are decît.

Mînia din ochii ei albaștri o făcea foarte frumoasă.

— E copilul meu și e minoră! Ați fost foarte drăguți cu ea, dar acum nu-i faci niciun serviciu, nici ei, nici mie, și n-am să îngădui. Dacă n-o trimiți la casa ei, o să iau măsuri s-o aduc acasă. Aș prefera să nu mă cert pe chestia asta, dar – se aplecă înainte și își rări deliberat cuvintele – fata trebuie să vină acasă!

— Doar nu vrei să te bați cu mine, Mimi? am spus.

Mă privi ca și cum ar fi avut de gînd să-mi spună: „Te iubesc”, și întrebă:

— Asta e o amenințare?

— Foarte bine, am răspuns eu, cere să fiu arestat pentru

răpire de copii, pentru complicitate la delictul unei minore și pentru imoralitate.

Mimi spuse brusc înfuriată, cu voce aspră:

— Și spune nevastei tale să nu-l mai pipăie pe bărbatul meu!

Nora, care căuta altă placă de patefon cu Jorgensen, îl ținea de mîneacă. Se întoarseră surprinși să se uite la Mimi.

— Nora, am spus eu, doamna Jorgensen dorește să iei mîna de pe domnul Jorgensen.

— Îmi pare foarte rău. Nora zîmbi spre Mimi, apoi se uită la mine, arboră o expresie foarte artificială de îngrijorare și, cu o voce oarecum monotonă ca un copil recitînd la școală, spuse: Oh, Nick, ești palid. Sunt sigură că ai făcut un efort peste puterile tale și că o să ți se facă rău. Îmi pare rău, doamnă Jorgensen, dar cred că trebuie să-l duc acasă și să-l culc imediat în pat. Ne iertați, nu-i așa?

Mimi spuse că ne scuză. Fiecare era un model de politețe față de toți ceilalți. Am coborît și am luat un taxi.

— Ei? zise Nora. Așadar, ai pierdut o masă de seară. Ce vrei să faci acum? Mergem acasă și mîncăm cu Dorothy?

Am clătinat din cap:

— Aș vrea să mă lipsesc nițel de familia Wynant. Să mergem la Max. Mi-ar plăcea niște melci.

— Foarte bine. Ai aflat ceva?

— Nimic.

— E o rușine că tipul ăsta e atît de frumos, spuse ea gînditoare.

— Cum adică?

— Exact ca o păpușă mare. E o rușine...

Am luat masa și am plecat spre hotelul „Normandie”. Dorothy nu mai era acolo. Presimțisem asta.

Nora o căută peste tot, chemă recepția hotelului: nu ne fusese lăsată nicio notă, nicio comunicare.

— Ce înseamnă asta? întrebă ea.

Nu era încă ora zece.

— Poate nimic, am spus eu, poate orice. Bănuiesc că o să apară pe la trei dimineața, beată, cu o mitralieră cumpărată de la „Child”.

— Dă-o dracului, zise Nora. Hai să ne dezbrăcăm și să ne culcăm.

CAPITOLUL II

Rana nu mai mă durea aproape de loc cînd mă trezi
Nora, spre prînz, în ziua următoare.

— Simpaticul meu polițist dorește să te vadă, spuse ea.
Cum te mai simți?

— Grozav. Probabil că m-am culcat fără să beau.

Am împins-o pe Usta din calea mea și m-am ridicat. Cînd
am intrat în salon, Guild se ridică cu paharul în mînă și zîmbi
cu toată fața-i roșcată:

— Ei, ei, domnule Charles, arăți destul de sprinten în
dimineța asta!

Am dat mîna cu el și am spus că într-adevăr mă simțeam
foarte bine. Ne-am așezat.

El se încruntă binevoitor:

— Chiar așa, nu trebuia să-mi faci festa asta!

— Festa?

— Sigur, te-ai grăbit să te duci în vizită după ce mi-am
amînat întrebările pentru a-ți da posibilitatea să te odihnești.
Îmi închipuisem că ar fi trebuit, mai întîi, să-mi fi făcut mie o
vizită.

— Nu m-am gîndit, am zis. Îmi pare rău. Ai văzut
telegrama pe care am primit-o de la Wynant?

— Îhî. Căutăm să vedem de unde a fost trimisă, din Philadelphia.

— În legătură cu pistolul ăla, am început...

Guild mă opri:

— Ce pistol? Nu mai e niciun pistol. Percutorul e rupt, iar șanțurile închizătorului sunt ruginite și blocate. Dacă cineva a tras cu el în ultimele șase luni, atunci eu sunt Papa de la Roma. Să nu mai pierdem vremea vorbind despre rabla aia.

— Asta explică foarte multe, am zis eu rîzînd. L-am luat de la un bețiv care spunea că l-a cumpărat într-o bombă cu doisprezece dolari. Acum îl cred.

— Mîine-poimîine o să-i vîndă careva și primăria. De la om la om, domnule Charles, lucrezi sau nu în cazul Wolf?

— Ai văzut telegrama de la Wynant.

— Am văzut-o. Așadar, nu lucrezi pentru el. Îmi mențin totuși întrebarea.

— Nu mai sunt detectiv particular. Nu sunt niciun fel de detectiv.

— Am auzit asta. Îmi mențin întrebarea.

— Ei, bine, nu.

Se gîndi un moment, apoi zise:

— Atunci, te întreb altfel: Te interesează cazul ăsta?

— Cunosch personajele și, natural, mă preocupă.

— Și asta-i tot?

— Da.

— Și nu crezi că vei lucra în cazul ăsta?

Sună telefonul și Nora se duse să răspundă.

— Să fiu sincer cu dumneata, nu știu. Dacă personajele continuă să mă împingă în chestia asta, nu știu cît de departe mă vor duce.

Guild dădu din cap:

— Înțeleg. Pot să-ți spun că mi-ar plăcea să te ocupi de cazul ăsta – de partea cea dreaptă.

— Vrei să spui că nu de partea lui Wynant? El a omorât-o?

— N-aș putea să spun asta, domnule Charles, dar nici nu trebuie să-ți amintesc că el nu ne ajută de loc să descoperim cine a făcut-o.

Nora apăru în ușă:

— Nick, la telefon.

— Alo, Charles? Cum se mai simte rănitul? Întrebă Herbert Macaulay de la celălalt capăt al firului.

— Bine, mulțumesc.

— Ai primit vreo veste de la Wynant?

— Da.

— Eu am primit o scrisoare, în care spune că ți-a trimis o telegramă. Nu cumva te simți prea rău ca să...

— Nu, nu, sunt foarte activ. Dacă ești după-amiază la birou, o să trec pe-acolo.

— Minunat, spuse el. O să fiu acolo până la șase.

M-am întors în salon. Nora îl invita pe Guild să ia o gustare cu noi. El zise că e foarte drăguț din partea ei. Am spus că trebuie să bea ceva înainte de masă. Nora se duse să comande mâncărurile și să toarne băuturile. Guild clătină din cap și spuse:

— E o femeie excepțională, domnule Charles!

Am aprobat solemn, cu capul.

— Presupunînd, zise el, că vei fi împins în chestia asta, așa cum spuneai, mi-ar plăcea mult să știu că lucrezi cu noi, decît împotriva noastră.

— Așa mi-ar plăcea și mie.

— Așadar, ne-am înțeles, spuse el. Își împinse puțin scaunul. Nu cred că-ți amintești de mine, dar mai de mult, cînd lucrai în orașul ăsta, eu făceam rondul pe Strada 43.

— Bineînțeles, am zis, mințind din politețe. Știam eu că îmi era ceva cunoscut la... Dar fără uniformă e o diferență.

— Cred și eu. Mi-ar plăcea să cred că într-adevăr nu ne ascunzi ceva ce noi nu am aflat încă.

— Nu intenționez să vă ascund nimic. Nu știu ce-ați aflat. De fapt, nici nu știu prea multe. Nu l-am văzut pe Macaulay de cînd cu asasinatul, pe care nici măcar nu l-am urmărit în ziare.

Telefonul sună din nou. Nora ne servi băuturile și se duse să răspundă.

— Nu prea e secret ceea ce știm, zise Guild, și dacă ai timp să asculți, nu mi-e greu să-ți spun.

Gustă din băutură și dădu din cap aprobativ:

— Numai un lucru aș vrea să te întreb, mai întîi. Noaptea trecută, cînd ai fost la doamna Jorgensen, i-ai spus că ai primit o telegramă de la el?

— Da. Și că v-am trimis-o.

— Și ce-a zis?

— Nimic. Mi-a pus întrebări. Încearcă și ea să-l găsească. Înclină ușor capul într-o parte și închise un ochi pe jumătate.

— Crezi că e cu puțință ca să fie amîndoi în legătură? Ridică o mîină în sus: Vreau să spun că nu știu de ce-ar face-o și ce rost ar avea. Pur și simplu, stau și mă întreb.

— Orice este posibil, am spus eu, dar mai degrabă aș zice că e aproape sigur că nu lucrează împreună. De ce?

— Cred că ai dreptate. Apoi adăugă nesigur: Dar sunt vreo două lucruri care mă încurcă. Oftă. Totdeauna sunt lucruri din astea. Ei, bine, domnule Charles, cam asta e tot ceea ce știm cu certitudine și dacă dumneata ne-ai putea spune cîte ceva, cît de puțin măcar, pe ici pe colo, ți-aș fi teribil de recunoscător.

Am spus ceva în sensul că voi face tot posibilul.

— Ei, știi că pe 3 octombrie Wynant i-a spus lui Macaulay că trebuie să plece din New York pentru o bucată de timp.

Nu i-a spus lui Macaulay unde se duce și pentru ce motiv, dar Macaulay s-a gândit că pleacă să lucreze la vreo invenție sau așa ceva și că vrea să aibă liniște – și apoi află de la Julia Wolf că ideea lui era îndreptățită – și bănuiește că a întins-o să se ascundă pe undeva, prin munții Adirondack, dar când a întrebat-o mai târziu despre asta, Julia a spus că nu știe nici ea mai mult.

— Dar știa despre ce invenție era vorba?

Guild clătină din cap.

— După cum spune Macaulay, nu știa decît că s-ar fi putut să fie ceva la care îi trebuia spațiu pentru mașinării sau lucruri care costă bani, pentru că asta e ceea ce aranjase Wynant cu Macaulay. Îi dăduse procură lui Macaulay să poată dispune de toate acțiunile și valorile lui și de alte lucruri pe care le poseda și să le transforme în bani cînd ar avea el nevoie, și să aibă grijă de contul lui la bancă și de toate, la fel cum ar fi avut Wynant însuși.

— Procură generală?

— Exact. Și ascultă aici, cînd avea nevoie de bani, îi cerea în numerar.

— Totdeauna avea numai idei sucite, am spus eu.

— Așa zice toată lumea. Se pare că nu voia să i se dea de urmă prin intermediul cecurilor, sau ca cineva de acolo să afle că el e Wynant. Țsta e motivul pentru care n-a luat-o pe Julia cu el – nici măcar nu i-a spus unde e, dacă putem s-o credem – și și-ar fi lăsat chiar barbă. (Și Guild își mîngîie cu mîna stîngă o barbă imaginară.)

— Așa, am zis eu. Vasăzică, în munții Adirondack?

Guild ridică din umeri.

— Spuneam așa, numai pentru că locul ăsta și Philadelphia sunt singurele puncte de reper pe care le avem. Încercăm acum să-l găsim în munți, dar e greu. Ar putea fi și în Australia.

— Și de câți bani în numerar a avut nevoie Wynant?

— Pot să-ți spun exact.

Scoase din buzunar un teanc de hîrtii jengoase, boțite și îndoite pe la colțuri, alese un plic care părea și mai murdar decît celelalte și băgă apoi restul la loc în buzunar.

— A doua zi după ce a vorbit cu Macaulay, a scos personal cinci mii de la bancă, în numerar. La 28 – adică 28 octombrie – i-a cerut lui Macaulay să scoată încă cinci mii în numele lui, și două mii cinci sute la 6 noiembrie, pe urmă o mie la 15, și șapte mii cinci sute la 30, și o mie cinci sute la 6 – asta ar fi în decembrie – și o mie la 18, și cinci mii la 22 – asta a fost cu o zi înainte de asasinarea ei.

— Aproape treizeci de mii, am spus. Avea un cont frumușel la bancă!

— Douăzeci și opt de mii cinci sute, ca să fiu exact. Guild puse plicul la loc în buzunar. Dar, trebuie să înțelegi că nu era numai asta. La primul semn, Macaulay urma să vîndă de fiecare dată cîte ceva, ca să mărească stocul. Își pipăi din nou buzunarul: Am o listă cu tot ce a vîndut, dacă vrei s-o vezi.

I-am spus că nu voiam.

— Cum îi transmitea banii lui Wynant?

— Wynant îi scria fetei cînd avea nevoie de bani, și ea îi lua de la Macaulay. Omul păstrează chitanțele.

— Și cum îi dădea Julia banii lui Wynant?

Guild clătină din cap:

— Ea i-a spus lui Macaulay că se întâlnea în locurile pe care i le indica Wynant. Dar Macaulay bănuiește că știa unde era el, deși totdeauna zicea că nu știe.

— Și poate mai avea încă la ea ultimele cinci mii cînd a fost omorîtă?

— Care ar fi putut fi furate, dacă nu cumva (ochii lui de un cenușiu apos erau aproape închiși) a omorît-o el cînd s-a dus să ia banii.

— Sau poate, am sugerat eu, altcineva a omorât-o pentru vreun alt motiv, a găsit banii acolo și s-a gândit că ar putea să-i ia.

— Sigur, aprobă el. Lucruri de felul ăsta se întâmplă totdeauna. Uneori cel care descoperă un cadavru ia câte ceva înainte de a da alarma. Ridică în sus o mîină mare: Bineînțeles, cu doamna Jorgensen – o doamnă ca ea – sper că nu-ți închipui că eu...

— Și pe deasupra, am zis, nici nu era singură, nu-i așa?

— Numai puțin timp. Telefonul din apartament era scos din uz și băiatul de la lift a alergat la birou să telefoneze administratorului. Dar, te rog să mă înțelegi bine în privința asta, nu spun că doamna Jorgensen a făcut ceva ciudat. Cu o doamnă ca ea, sunt puține șanse să...

— Ce se întâmplase cu telefonul? am întrebat.

În clipa aceea se auzi soneria.

— Ei, bine, zise Guild, nu știu exact ce să cred. Telefonul fusese...

Se întrerupse în timp ce chelnerul intră și începu să pună masa.

— În legătură cu telefonul, spuse Guild după ce ne-am așezat la masă. Așa cum spuneam, nu știu ce să cred despre asta. Un glonte îl pocnise chiar în microfon...

— Din întâmplare, sau...?

— Asta voiam și eu să te întreb. Bineînțeles, era din același pistol ca și celelalte patru care omorîseră fata, dar nu știu dacă a fost un glonte rătăcit, sau a tras intenționat în telefon. Pare a fi un mod cam zgomotos de a scoate din uz un telefon.

— Tocmai voiam să te întreb, am zis eu, n-a auzit nimeni toate împușcăturile astea? Un revolver de calibru 32 nu e o armă de vînătoare, dar cineva tot trebuie să fi auzit împușcăturile.

— Sigur, spuse el dezgustat. Casa e plină de tipi care cred că au auzit, dar atunci nimeni n-a făcut nimic în chestia asta și numai Dumnezeu știe dacă oamenii nu inventează mai mult decît au auzit.

— Totdeauna e așa, am spus eu înțelegător.

— Mie-mi spui? Băgă în gură o furculiță plină. Unde rămăsesem? Ah, da, vorbeam despre Wynant. A renunțat la apartament cînd a plecat și și-a depozitat mobila într-o magazie. Ne-am uitat prin ea – prin mobilă adică – dar pînă acum nimic nu indică încotro a plecat și nici măcar la ce lucra; și noi care crezusem că o să găsim un indiciu. Nici la biroul lui de pe Bulevardul Unu n-am fost mai norocoși. Era încuiat și acolo de cînd plecase, cu singura deosebire că Julia trecea cîte o oră sau două, o dată sau de două ori pe săptămînă ca să aibă grijă de corespondență și de lucrurile lui. N-am găsit nimic în scrisorile care au sosit după asasinarea ei care să ne ajute cu ceva. Și nici în locuința ei. Se întoarse spre Nora și îi zîmbi: Bănuiesc că astea sunt foarte plictisitoare pentru dumneavoastră, doamnă Charles.

— Plictisitoare? vorbi ea, surprinsă. Sunt numai ochi și urechi.

— Doamnelor le place ceva mai colorat, spuse el și tuși, ceva fascinant. Oricum, n-am găsit nimic să ne arate unde-i el, doar că i-a telefonat lui Macaulay vinerea trecută să-i spună să-l aștepte la ora două în holul hotelului „Plaza”. Macaulay nu era la birou, așa că mesajul i-a fost lăsat.

— Macaulay era la masă la noi, am zis.

— Mi-a spus și el. Ei bine, Macaulay n-a ajuns la hotelul „Plaza” decît pe la trei și n-a găsit niciun Wynant acolo. Și niciun Wynant nu fusese înregistrat. A încercat să-l descrie, cu și fără barbă, dar nimeni de la „Plaza” nu-și amintea să-l fi văzut. A dat telefon la biroul său, dar Wynant nu-l căutase. Și cînd i-a telefonat Juliei Wolf, femeia i-a spus că nici măcar nu

știa că Wynant era în oraș, și asta i s-a părut lui o minciună, pentru că de-abia cu o zi înainte îi dăduse cinci mii de dolari pentru Wynant și credea că Wynant se dusesse să-i ia, dar ei i-a spus că e în regulă, a închis telefonul și și-a văzut de treburile lui.

— Cam ce fel de treburi? am întrebat.

Guild se opri din mestecatul bucății de chiflă din care tocmai mușcase.

— Cred că n-ar fi greu să aflăm. O să cercetez. Nu mi se pare ceva suspect, așa că nu ne-am bătut capul cu asta, dar nici n-o să deranjeze pe nimeni dacă vom afla cine are și cine n-are alibi.

Am clătinat din cap la întrebarea pe care n-a exprimat-o și am spus:

— Nu văd nimic care să-l facă suspect, numai că e avocatul lui Wynant și probabil știe mai multe decât spune.

— Desigur. Înțeleg. Ei bine, cred că pentru asta au oamenii avocați. Acum despre fată: poate că Julia Wolf nu e deloc numele ei adevărat. Până acum n-am reușit să stabilim cu exactitate, dar am aflat că nu era genul de femeie căreia te-ai fi așteptat ca un bărbat să-i încredințeze mînuirea acestui bănet. Vreau să spun, dacă el ar fi cunoscut-o mai bine.

— Avea cazier?

Guild dădu din cap.

— E o poveste tare frumoasă. Cu vreo doi ani înainte de a începe să lucreze pentru Wynant, a făcut șase luni pușcărie pentru jocuri de noroc interzise, undeva în vest, la Cleveland, sub numele de Rhoda Stewart.

— Bănuiești că Wynant știa?

— Habar n-am. Dar nu cred că ar fi lăsat-o să umble cu banii lui dacă ar fi știut – în fine, ce poți să zici? Mi s-a spus că era nebun după ea, și știi de ce sunt în stare bărbații. Iar ea se distra cu tipul acela Morelli și cu alți indivizi din banda lui.

— Ai descoperit într-adevăr ceva împotriva lui? am întrebat.

— Nu în chestia asta, spuse el cu părere de rău, dar mai sunt și altele. Își încruntă sprâncenele roșcate. Aș vrea să știi ce l-a împins să vină aici. Bineînțeles că nevropații ăștia sunt în stare de orice, dar aș vrea să știi.

— Ți-am spus tot ce știam.

— Nu mă îndoiesc de asta, mă încredințăm el. Apoi, întorcându-se către Nora: Sper că nu ne acuzați că am fost prea duri cu el, dar înțelegeți că trebuia...

Nora zîmbi, spuse că înțelege perfect și-i umplu ceașca cu cafea.

— Mulțumesc, doamnă.

— Ce înțelegeți prin nevropat? întrebă ea.

— Adică, unul care se droghează. Nora se uită la mine.

— Morelli e un...?

— Pînă în măduva oaselor, am zis.

— De ce nu mi-ai spus? îmi reproșă ea. Nu înțelegeam nimic. Și plecă de la masă ca să răspundă la telefon, care începuse să sune.

— Ai de gînd să-l dai în judecată pentru împușcătura aia? mă întrebă Guild.

— Numai dacă are nevoie poliția.

Guild clătină din cap. Și spuse pe un ton degajat, deși era o oarecare curiozitate în ochii lui:

— Cred că am discutat de ajuns despre el.

— Îmi vorbeai despre fată.

— A, da. Ei bine, am aflat că lipsea multe nopți de acasă — uneori cîte două sau trei nopți la rînd. Poate că atunci se întâlnea cu Wynant. Nu știu. N-am fost în stare să găsim niciun cusur în povestea lui Morelli că n-a mai văzut-o de trei luni. Ce crezi despre asta?

— Același lucru ca și dumneata, am răspuns. Și tot de trei

luni a plecat și Wynant. Poate că asta înseamnă ceva, sau poate că nu înseamnă nimic.

Nora se întoarce și spuse că la telefon era Harrison Quinn. Omul voia să-mi spună că vînduse niște acțiuni la care înregistrasem pierderi și îmi dădu cursul.

— Ai mai văzut-o pe Dorothy Wynant? l-am întrebat.

— N-am văzut-o de cînd am lăsat-o la voi, dar mă întîlnesc cu ea astăzi după-amiază să bem un cocteil la „Palma”. De fapt, mi-a cerut să nu-ți spun. Ce zici de aurul ăla, Nick? O să pierzi dacă nu pui mîna pe el. Sălbaticii ăia din Vest ne pregătesc un fel de inflație imediat ce se întrunește Congresul. E lucru sigur și, chiar dacă nu ne pregătesc, toată lumea se așteaptă la asta din partea lor. Așa cum îți spuneam săptămîna trecută, au și început discuțiile pentru constituirea unui trust...

— Foarte bine, am zis eu, și i-am dat dispoziție să cumpere acțiuni „Dome Mines” la 12½.

Apoi își aduse aminte că văzuse ceva în ziare cum că aș fi fost împrușcat. Era o știre destul de vagă și omul trecu repede peste asigurările mele că mă simt bine.

— Presupun că asta înseamnă că n-o să jucăm ping-pong vreo două zile, spuse el într-un fel care părea a fi un regret sincer. Ascultă, aveți bilete la premiera de-astă seară? Dacă nu aveți nevoie de ele, eu aș...

— Avem nevoie de ele. Totuși, mulțumesc.

Rîse și spuse „La revedere”.

Un chelner împingea masa afară cînd am revenit în salon. Guild se așezase comod pe canapea și Nora îi spunea:

— ...în fiecare an trebuie să plecăm undeva în vacanța de Crăciun, pentru că ceea ce a mai rămas din familia mea sunt niște tipi plictisitori, și dacă rămînem acasă vin în vizită la noi sau trebuie să-i vizităm noi și lui Nick nu-i place.

Usta își lîngea labele într-un colț.

Guild se uită la ceas.

— V-am răpit prea mult timp. Nu voiam să vă impun...

M-am așezat și am zis:

— Tocmai vorbeam despre crimă, nu-i așa?

— Chiar despre asta. Și se așează din nou, comod, pe canapea. Asta era vineri, în 23, cam pe la trei și douăzeci după-amiaza, când doamna Jorgensen a ajuns acolo și a găsit-o. E foarte greu de spus cît timp a zăcut acolo pe moarte, înainte de a fi descoperită. Singurul lucru pe care-l știu este că era bine sănătoasă și a răspuns la telefon – și telefonul funcționa – pe la două și jumătate, atunci când a sunat-o doamna Jorgensen, și mai era încă bine în jurul orei trei, când a telefonat Macaulay.

— Nu știam că doamna Jorgensen a telefonat.

— E un fapt. Guild își dresе glasul: Înțelegi că nu suspectam nimic în chestia asta, dar am verificat-o din rutină, și am aflat de la telefonista hotelului „Courtland” că i-a dat legătura doamnei Jorgensen în jurul orei două și jumătate.

— Ce-a zis doamna Jorgensen?

— A spus că a telefonat ca să întrebe unde ar putea să-l găsească pe Wynant, dar Julia Wolf a zis că nu știe, așa că doamna Jorgensen, închipuindu-și că minte și că ar putea s-o facă să spună adevărul dacă ar sta de vorbă cu ea, a întrebat-o dacă poate veni acolo pentru un minut și Julia a răspuns că da. Se uită încruntat la genunchiul meu. Ei, bine, s-a dus acolo și a găsit-o. Vecinii din bloc nu-și amintesc să fi văzut pe cineva intrînd sau ieșind din apartamentul Juliei Wolf, dar asta-i ușor. O duzină de oameni o pot face fără să fie văzuți. Pistolul nu era acolo. Nu era niciun semn că cineva ar fi intrat cu forța, și lucrurile n-au fost deranjate, așa cum ți-am spus. Vreau să spun că apartamentul nu arăta răvășit. Ea avea un inel cu diamant care trebuie să valoreze cîteva sute de dolari, și mai erau și treizeci de dolari în poșetă. Cetățenii de

acolo îi cunosc pe Wynant și pe Morelli – amîndoi au intrat și au ieșit de multe ori – dar susțin că în ultimul timp n-au văzut pe niciunul. Fereastra dinspre scara de incendiu era închisă și se pare că n-a fost folosită în ultima vreme. Își ridică mîinile în sus cu palmele în afară: Cred că asta-i tot ce-am cules.

— Nicio amprentă?

— Ale ei, altele ale personalului care face curățenie în apartament, așa după cum ne așteptam. Nimic de folos pentru noi.

— N-ai aflat nimic de la prietenii ei?

— Se pare că n-avea prieteni – nici unii mai apropiați.

— Ce e cu – cum îl cheamă? – Nunheim, cel care a identificat-o ca fiind prietena lui Morelli?

— O cunoștea numai din vedere. O văzuse umblînd cu Morelli și a recunoscut-o după fotografia din ziar.

— Cine-i ăsta?

— E un tip în regulă. Știm totul despre el.

— N-are rost să-mi ascunzi, am spus. Mai ales după ce mi-ai cerut să promit că n-o să-ți ascund nici eu nimic.

— Ei, bine, zise Guild, dar să n-o spui mai departe: e un tip care face, din cînd în cînd, oarecari servicii poliției.

— Aha!

Guild se ridică.

— Nu-mi place s-o spun, dar pentru moment asta-i tot ce știm. Ne-ai putea ajuta cu ceva?

— Nu.

Mă privi neclintit un moment.

— Dumneata ce părere ai?

— Inelul acela cu diamant – e un inel de logodnă?

— Îl avea pe degetul inelar, răspunse el. După o pauză mă întrebă: De ce?

— Ar putea fi interesant de aflat cine i l-a cumpărat. Am

să-l întâlnesc astăzi după-amiază pe Macaulay. Dacă se ivește ceva, îți telefonez. Dacă e de la Wynant, e-n regulă, dar...

— Aha, dar... mormăi el îndatoritor.

Dădu mîna cu Nora și cu mine, ne mulțumi pentru whisky, masă, ospitalitate, pentru amabilitatea noastră în general și plecă. I-am zis Norei:

— Nu vreau să insinuez că farmecul tău n-ar face pe orice bărbat să-și piardă mințile, dar să nu fii prea sigură că tipul ăsta nu-și bate joc de noi.

— Așa! Am ajuns și la asta, spuse ea. Acum ești gelos pe polițiști.

CAPITOLUL 12

Scrisoarea lui Clyde Wynant către Macaulay era un veritabil document. Era foarte prost dactilografiată, pe o simplă hîrtie albă, și datată din Philadelphia, în 26 decembrie 1932.

DRAGĂ HERBERT,

I-am telegrafiat lui Nick Charles – care, îți amintești, a lucrat cu cîțiva ani în urmă pentru mine și care e acum la New York – să intre în legătură cu tine pentru îngrozitoarea moarte a bieteii Julia. Aș vrea să faci tot ce-ți stă în putere să-l (un rînd fusese bătut pe deasupra cu x-uri și cu m-uri, astfel că era imposibil să se înțeleagă ceva) convingi să descopere pe asasinul ei. Nu mă interesează cît costă – plătește!

Sunt cîteva fapte pe care aș vrea să i le comunic, în afară de toate cele pe care le știi și tu. Nu cred că ar trebui să le comunice poliției, dar el va ști ce e mai bine și vreau să aibă mîna liberă, deoarece am cea mai mare încredere în el. Poate că ar fi mai bine chiar să-i arăți această scrisoare și după aceea – sunt nevoit să ți-o cer – s-o distrugi cu grijă.

Iată faptele:

Cînd am întîlnit-o pe Julia, joi seara, ca să iau mia de dolari de la ea, mi-a spus că vrea să renunțe la serviciu. Spunea că de cîtva timp nu se simte bine și doctorul i-a zis să plece să se odihnească, și acum cînd moștenirea unchiului ei a fost stabilită, ar avea și cu ce – și ar dori s-o facă. Niciodată nu-mi spusese că ar fi bolnavă și am crezut că îmi ascunde adevăratul motiv și am încercat s-o conving să mi-l spună, dar a stăruit că-i adevărat. Nici despre moartea unchiului ei nu știam nimic. E vorba de un unchi John din Chicago. Presupun că lucrul ăsta poate fi cercetat, dacă prezintă vreo importanță. N-am putut s-o conving să-și schimbe hotărîrea, așa că trebuia să plece în ultima zi a lunii. Părea îngrijorată sau înfricoșată, dar ea zicea că nu e. La început mi-a părut rău că vrea să plece, dar apoi mi-a trecut, pentru că am avut întotdeauna încredere în ea, și n-aș mai fi putut avea dacă m-a mințit, așa cum cred că de fapt a făcut.

Al doilea fapt pe care aș vrea să-l aflu Charles este că orice și-ar închipui lumea, sau orice ar fi fost adevărat cu cîtva timp în urmă, Julia și cu mine („avem acum” era bătut ușor cu x-uri pe deasupra) aveam în momentul asasinării ei și avusesem de peste un an numai relații de la patron la salariat. Aceste relații erau rezultatul unei înțelegeri mutuale.

Al treilea, cred că trebuie făcută o încercare de a se descoperi pe unde se află acum Sydney Kelterman, cu care am avut necazuri acum cîtiva ani în urmă, fiindcă experiențele de care mă ocup acum sunt în legătură cu cele pe care pretindea el că i le-am furat, și-l cred destul de dement ca s-o fi omorît pe Julia, înfuriat de refuzul ei de a-i spune unde aș putea fi găsit.

Al patrulea, și cel mai important: a comunicat fosta mea soție cu Kelterman? Cum de a aflat ea că fac experiențele la care mă asistase el pe vremuri?

Al cincilea, poliția trebuie convinsă imediat că nu-i pot

spune nimic despre crimă, astfel ca să nu mai încerce să mă găsească, lucru care ar putea duce la descoperirea și dezvăluirea prematură a experiențelor mele, ceea ce ar fi foarte periculos în acest moment. Asta s-ar putea evita cel mai bine dacă s-ar lămuri imediat misterul asasinării ei, și asta este ceea ce vreau să se facă.

Voi comunica din când în când cu tine și, dacă între timp se va ivi ceva care să facă imperativă legătura cu mine, inserează următorul anunț în ziarul Times: „Abner. Da. Iepuraș”. După asta, voi ști că trebuie să iau legătura cu tine.

Sper că ai înțeles destul de bine necesitatea de a-l convinge pe Charles să acționeze pentru mine, întrucât cunoaște necazurile mele cu Kelterman, precum și majoritatea persoanelor interesate.

Al tău sincer,
Clyde Miller Wynant

AM PUS SCRISOAREA PE BIROUL LUI MACAULAY ȘI AM ZIS:

— E foarte lămuritoare: Îți amintești de la ce s-a certat cu Kelterman?

— Ceva despre modificările în structura cristalelor. Pot să caut. Ridică prima pagină a scrisorii și o privi încruntat: Zice că în noaptea aceea a primit o mie de dolari de la ea. Dar eu i-am dat cinci mii și ea îmi spusese că de atât avea Wynant nevoie.

— Patru mii or fi pentru moștenirea unchiului John? am insinuat eu.

— Așa se pare. E ciudat: niciodată nu m-am gândit că-l

escrochează. Trebuie să aflu ce-i cu ceilalți bani pe care i-am dat.

— Știai că a stat la închisoarea din Cleveland pentru jocuri de noroc interzise?

— Nu. E adevărat?

— Așa spune poliția – sub numele de Rhoda Stewart. Unde a găsit-o Wynant?

Clătină din cap.

— N-am idee.

— Știi cumva de unde vine, ce rude are, în fine lucruri din astea?

Clătină încă o dată din cap.

— Cu cine era logodită? am întrebat.

— Nu știam că era logodită.

— Purta un inel cu diamant pe inelar.

— Asta e o noutate pentru mine, spuse el. Închise ochii și se gândi: Nu, nu pot să-mi amintesc dacă am observat vreodată la ea un inel de logodnă. Își puse brațele pe birou și rânji la mine pe deasupra lor: Ei, bine, ce șanse sunt să te apuci de ceea ce vrea el?

— Slabe.

— Mă așteptam la asta. Întinse mîna ca să apuce scrisoarea: Știi la fel de bine ca și mine cum o să reacționeze Wynant. Ce te-ar putea face să-ți schimbi hotărîrea?

— Eu nu...

— Ce-ar fi dacă l-aș convinge să te întâlnească? Poate dacă i-aș spune că asta ar fi singura cale ca să accepți...

— Sunt dispus să discut cu el, am zis, dar va trebui să vorbească mult mai deschis decît în scrisoare.

Macaulay întrebă încet:

— Vrei să spui că, după părerea dumitale, ar fi putut s-o ucidă el?

— Nu știu nimic despre asta, am spus. Nu știu atît de

multe ca cei de la poliție și e cert că ei n-au aflat îndeajuns despre el ca să-l priponească, chiar dacă l-ar găsi.

Macaulay oftă:

— Nu e prea distractiv să fii avocatul unui aiurit. Am să încerc să-l fac să fie rezonabil, dar știu că n-o să vrea.

— Aș vrea să te întreb: cum stă acum cu finanțele? E tot atît de bine garnisit ca mai înainte?

— Aproape la fel. Criza l-a lovit oarecum, de altfel ca pe mai toți, și veniturile de la ultima lui invenție s-au dus dracului aproape cu totul acum cînd metalurgia e moartă, dar mai poate conta încă pe cincizeci sau șaiszeci de mii anual de la hîrtia lui pergaminată și patentele de izolare acustică, împreună cu cîteva rămășițe cum ar fi... Se întrerupse ca să întrebe: Nu cumva ți-e teamă că n-ar putea să-ți plătească atît cît i-ai cere?

— Nu. Mă întrebam numai. M-am gîndit apoi la altceva: Avea și alte rude în afară de fosta lui soție și de copii?

— O soră, Alice Wynant, cu care nu mai vorbea de... trebuie să fie vreo patru sau cinci ani.

Am presupus că aceasta era mătușa Alice la care nu s-au dus în vizită Jorgensen-ii de Crăciun.

— De ce s-au certat? am întrebat.

— Dumnezeu știe.

Am rîs:

— Amîndoi sunt puțin...

— Ea e chiar mai tare decît el. Nu-și mai poate aduce aminte diverse nume proprii. Într-un rînd, cînd fratele ei a trebuit să-și scoată apendicele, ea și cu Mimi erau într-un taxi, mergînd la spital în prima după-amiază cînd putea primi vizite și s-au încrucișat cu un car funebru venind din direcția spitalului. Domnișoara Alice s-a îngălbenit, a apucat-o pe Mimi de braț și a zis: „Ah, dragă! Nu cumva e... cum îl cheamă?

— Unde stă domnișoara asta?

— Pe Madison Avenue. E în cartea de telefon. Ezită puțin:
Nu cred că...

— N-am de gând s-o deranjez... am început eu să spun.

Dar înainte de a putea adăuga ceva sună telefonul.

Macaulay duse receptorul la ureche și zise:

— Alo... Da, la telefon... Cine...? Ah, da... Mușchii din
jurul gurii i se crispară și ochii i se holbară puțin. Unde? Da,
sigur! Pot veni și eu? Privi ceasul de la mână: Bine. Ne vedem
la tren. Puse jos receptorul și zise: Era locotenentul Guild,
îmi spuse el. Wynant a încercat să se sinucidă la Allentown,
Pennsylvania.

CAPITOLUL 13

Cînd am intrat la clubul Palma, Dorothy și Quinn erau la bar. Nu m-au văzut pînă ce n-am ajuns lîngă Dorothy și am zis: „Salutare, prieteni!” Dorothy era în aceeași toaletă cu care o văzusem ultima dată la noi.

Se uită la mine și la Quinn și se roși la față:

— Probabil că tu i-ai spus.

— Fata e supărată, zise Quinn voios. Am păstrat marfa asta pentru tine. Trebuie să faci rost încă de una. Și, ia spune ce bei?

— Whisky. Spune, Dorothy, ești o musafiră grozavă – o întinzi fără să lași niciun cuvînt.

Dorothy se uita din nou la mine. Zgîrieturile de pe față și vînația de-abia se vedeau sub stratul de pudră și buzele nu-i mai erau umflate.

— Aveam încredere în dumneata, spuse ea, și părea gata să plîngă.

— Ce vrei să zici cu asta?

— Știi ce vreau să zic. Chiar cînd te-ai dus la masă la mama, aveam încredere în dumneata.

— Și de ce să n-ai?

— Toată după-amiaza a fost supărată, spuse Quinn. Las-o, n-o certa. Își puse mîna peste a ei: Uite, scumpo, nu te...

— Te rog să taci! Și își retrase mîna dintr-a lui. Știi foarte bine ce vreau să zic, vorbi către mine. Și dumneata și Nora, amîndoi, ați rîs de mine la mama, și...

Am început să înțeleg ce se întîmplase:

— Ea ți-a spus-o și tu ai crezut? Și am pufnit în rîs: După douăzeci de ani, te mai hrănești cu minciunile ei? Bănuiesc că ți-a telefonat după ce am plecat: ne-am certat și n-am stat mult.

Dorothy își plecă fruntea:

— Oh, sunt o proastă, șopti ea cu o voce nenorocită. Apoi mă apucă de amîndouă mîinile și spuse: Ascultă, să mergem acum la Nora. Trebuie să mă împac cu ea. Sunt o măgăriță. Așa-mi trebuie dacă ea n-ar mai...

— Bine, avem timp de ajuns. Mai întîi să bem ceva.

— Frate Charles, zise Quinn, aș vrea să-ți strîng mîna. Ai readus razele soarelui în viața puștoaicei noastre și bucuria de a... Își goli paharul: Să mergem la Nora. Băutura de-acolo e tot atît de bună și ne costă mai puțin.

— De ce nu rămîi aici? îl întrebă Dorothy.

El rîse și clătină din cap:

— Nici nu mă gîndesc! Poate l-ai putea face pe Nick să rămînă aici, dar eu merg cu tine. Toată după-amiaza ți-am suportat cu răbdare smiorcăielile; acum am de gînd să mă încălzesc la razele soarelui.

Gilbert Wynant era cu Nora cînd am ajuns la „Normandie”. A sărutat-o pe soră-sa și a dat mîna cu mine și cu Harrison Quinn, cînd i-a fost prezentat.

Dorothy începu îndată să ceară Norei scuze lungi, sincere și nu prea coerente.

— Oprește-te, zise Nora. N-am ce să-ți iert. Dacă Nick ți-

a spus că eram supărată, sau jignită, sau orice de felul ăsta, e numai pentru că e un grec mincinos. Lasă-mă să-ți scot pardesiul.

Quinn deschise aparatul de radio. Se auzi gongul, și crainicul anunță că era ora cinci și treizeci și unu de minute.

— Te rog, fă pe barmanul, zise Nora către Quinn. Știi unde sunt băuturile. Și, urmîndu-mă în baie, mă întrebă: Unde ai găsit-o?

— Într-o bombă. Ce căuta Gilbert aici?

— Zice c-a venit s-o vadă pe soră-sa, care n-a fost acasă ieri noapte; și-a închipuit că mai e aici. Rîse și urmă: N-a fost de loc surprins că n-a găsit-o aici. Zice că totdeauna hoinărește pe undeva, că are mania umblatului, care i se trage de la o fixație maternă și că e ceva foarte interesant. Spune că Hekel pretinde că persoanele care au mania asta manifestă de obicei și impulsuri cleptomanice și că el a lăsat diferite obiecte în calea ei să vadă dacă le-ar fura, dar ea, după cîte știe el, n-a avut încă asemenea reacții.

— E un tînăr reușit. A zis ceva despre taică-său?

— Nu.

— Poate că n-a aflat. Wynant a încercat să se sinucidă la Allentown. Guild și Macaulay au plecat adineauri într-acolo. Nu știu dacă trebuie sau nu să le spun copiilor. Mă întreb dacă Mimi are vreun amestec în apariția lui aici.

— N-aș crede, dar dacă tu...

— Mă-ntrebam numai, am zis eu. A venit de mult?

— De aproape o oră. E un băiat ciudat. Studiază chineza și scrie o carte despre cunoaștere și credință – nu în chineză – și e de părere că Jack Oakie e foarte bun.

— Sunt de aceeași părere. Spune, ești amețită puțin?

— Nu prea.

Cînd ne-am întors în salon, Dorothy și Quinn dansau.

Gilbert lăsa revista în care se uita și spuse politicos că speră să mă refac repede după rana mea.

Am zis că mă refac.

— Niciodată n-am fost rănit, rănit cu-adevărat, continuă el, din cît îmi amintesc. Am încercat să mă rănesc singur, dar bineînțeles nu e același lucru. M-a durut numai. M-a enervat și am transpirat mult.

— E cam același lucru, am zis eu.

— Adevărat? Credeam că e ceva mult mai mult decît atît. Veni mai aproape de mine. Tocmai lucrurile astea nu le cunosc. Sunt atît de îngrozitor de tînăr, că n-am avut ocazia să... Domnule Charles, dacă sunteți prea ocupat, sau dacă nu vreți, sper c-o să-mi spuneți; dar v-aș fi foarte îndatorat dacă mi-ați permite să vă vorbesc odată cînd n-or fi atîția prin preajmă să ne întrerupă. Sunt atît de multe lucruri despre care aș vrea să vă întreb, lucruri pe care nu știu dacă ar putea să mi le spună altcineva și...

— Nu sunt chiar atît de sigur că-i așa, dar aș fi foarte bucuros să încerc, oricînd dorești.

— Într-adevăr, nu vă deranjează? Nu cumva o faceți numai din politețe?

— Nu, vorbesc serios, numai că nu sunt sigur c-o să-ți fie de prea mult ajutor, așa cum sperî. Depinde de ceea ce dorești să afli.

— Ei bine, despre unele lucruri cum ar fi canibalismul, spuse el. Nu mă gîndesc la locuri ca Africa ori Noua Guinee — ci la Statele Unite. O fi mult canibalism aici?

— Nu în zilele noastre, după cîte știu...

— Înseamnă că pe vremuri a existat?

— Nu știu în ce măsură, dar s-a întîmplat din cînd în cînd, înainte ca țara să fi fost pe deplin constituită. Un minut: o să-ți dau o mostră. M-am dus la bibliotecă și am luat cartea lui

Duke „Procese criminale celebre din America”, pe care Nora o luase de la anticar, am găsit locul ce-l căutam și i-am dat-o: Sunt numai trei sau patru pagini.

ALFRED G. PACKER – „MÎNCĂTORUL DE OAMENI” – CARE I-A OMORÎT PE CEI CINCI TOVARĂȘI AI SĂI ÎN MUNȚII COLORADO, I-A MÎNCAT ȘI LE-A FURAT BANII.

ÎN TOAMNA ANULUI 1873 UN GRUP DE DOUĂZECI DE BĂRBAȚI îndrăzneți au plecat din Salt Lake City, Utah, să prospecteze în ținutul San Juan. Auzind povestiri pasionante despre averile ce s-ar putea face, erau voioși și plini de speranță când au pornit, dar o dată cu trecerea săptămînilor, nevăzînd nimic altceva decît pustiuri aride și munți acoperiți cu zăpadă, a început să-i cuprindă descurajarea. Cu cît înaintau mai departe, cu atît ținutul devenea mai puțin atrăgător și, în cele din urmă, pierdură orice speranță, cînd se dovedî că singura lor răsplată va fi foamea și moartea.

Tocmai în momentul cînd cercetătorii disperați erau gata să renunțe, au văzut în depărtare o tabără indiană și, cu toate că nu știau cum o să-i primească Pieile Roșii, și-au zis că orice moarte era de preferat înfometării, așa că au căzut de acord să-și încerce norocul.

Cînd s-au apropiat de tabără, au fost întîmpinați de un indian care părea prietenos și care i-a condus la șeful lor, Ouray. Spre marea lor surprindere, indienii i-au tratat cu toată considerația și au insistat pe lîngă ei să rămînă în tabără pînă ce-și vor fi revenit pe deplin de pe urma suferințelor.

În cele din urmă grupul a hotărît să pornească la drum, de

data asta spre Agenția Los Pinos. Ouray a încercat să-i sfătuiască să nu-și continue călătoria și a reușit să influențeze zece din grup să renunțe și să se întoarcă la Salt Lake. Ceilalți zece au hotărât să meargă mai departe. Ouray le-a făcut rost de provizii și i-a prevenit să meargă de-a lungul râului Gunnison, numit astfel după locotenentul Gunnison care fusese omorât acolo în anul 1852. (Vezi viața lui Joe Smith Mormonul.)

Alfred G. Packer, care conducea grupul ce și-a continuat călătoria, se laudă că cunoaște topografia ținutului și se arată plin de încredere în talentul său de a descoperi drumul. După ce grupul a parcurs o scurtă distanță, Packer le-a spus că recent s-au descoperit mine bogate lângă izvoarele lui Rio Grande și s-a oferit să conducă grupul într-acolo.

Patru din grup au stăruit să se urmeze indicațiile lui Ouray, dar Packer a convins cinci dintre ei, și anume pe Swan, Miller, Noon, Bell și Humphreys, să-l întovărășească spre mine, iar ceilalți patru au pornit de-a lungul fluviului.

Din grupul de patru, doi au murit de foame și de greutatea drumului, dar ceilalți doi au ajuns în cele din urmă, în februarie 1874, la Agenția Los Pinos, după ce au îndurat suferințe de nedescris. Generalul Adams conducea în acea vreme agenția și nefericiții au fost tratați cu toată grija. Când și-au recăpătat puterile, au pornit înapoi spre lumea civilizată.

În martie 1874, Adams a fost chemat la Denver pentru chestiuni de serviciu și, într-o dimineață cu frig și viscol, când el era încă departe, salariații agenției, așezați la masă pentru gustare, au fost uimiți de apariția la ușă a unui om sălbăticit care cerșea mâncare și adăpost.

Fața lui era îngrozitor de umflată, dar în rest părea a fi sănătos, deși stomacul lui nu reținea mâncarea dată. Omul a declarat că se numește Packer și a pretins că cei cinci tovarăși

ai săi l-au părăsit atunci cînd s-a îmbolnăvit, dar i-au lăsat o carabină pe care a adus-o cu el la agenție.

După ce s-a bucurat zece zile de ospitalitatea celor de la agenție, Packer a pornit spre un loc numit Saquache, zicînd că vrea să-și croiască drum spre Pennsylvania, unde avea un frate. La Saquache, Packer s-a apucat să bea zdravăn, dînd impresia că e plin de bani. Cînd era beat povestea lucruri contradictorii despre soarta tovarășilor săi și s-a bănuat că se descotorosise de tovarășii săi prin cine știe ce mijloace ticăloase.

În acest timp, generalul Adams s-a oprit la Saquache în drumul său de la Denver spre agenție și, pe cînd se afla în casa lui Otto Mears, a fost sfătuit să-l aresteze pe Packer și să cerceteze faptele. Generalul a hotărît să-l ia la agenție. În drum s-au oprit la cabana maiorului Downey și acolo au dat peste cei zece oameni care ascultaseră de căpetenia indiană și abandonaseră călătoria. S-a dovedit atunci că o mare parte din declarația lui Packer era falsă. Generalul a hotărît atunci că acest caz necesita o investigație completă, așa că Packer a fost legat și dus la agenție, unde a fost ținut sub arest sever.

La 2 aprilie 1874, doi indieni au năvălit la agenție într-o stare de puternică agitație, ținînd în mîini bucăți de carne despre care ziceau că e „carne de om alb” și despre care au declarat că au găsit-o în apropierea agenției. Stînd în zăpadă și vremea fiind extrem de rece, era încă în stare bună.

Cînd Packer a zărit cele aduse, s-a îngălbenit la față și s-a prăbușit pe podea cu un geamăt. I s-au administrat tonifiante și, după ce a cerut îndurare, a făcut următoarea declarație completă: „Cînd am părăsit tabăra lui Ouray, împreună cu ceilalți cinci, am apreciat că avem provizii suficiente pentru lungă și greaua noastră călătorie, dar hrana s-a terminat repede și, în scurt timp, ne-am aflat în pragul înfometării. Am scos rădăcini din pămînt cu care ne-am potolit foamea

cîteva zile, dar, cum acestea nu erau nutritive, iar vremea extrem de geroasă izgonise toate animalele și păsările spre regiuni mai adăpostite, situația devenise disperată. Priviri stranii apărură în ochii fiecăruia din grup și toți deveniseră bănuitori unul față de celălalt. Într-o zi am plecat să adun lemne pentru foc și cînd m-am întors am văzut că domnul Swan, cel mai în vîrstă din grup, fusese lovit în cap și omorît, iar restul grupului îi tăiau trupul pentru a-l mânca. Banii săi cam 2000 de dolari, au fost împărțiți de restul grupului. Dar această hrană a durat numai cîteva zile, așa că am propus ca victima următoare să fie Miller, pentru că era cel mai gras. Țeasta i-a fost spintecată cu o bardă în momentul cînd se aplecase după o bucată de lemn. Următoarele victime au fost Humphreys și Noon. Eu și cu Bell, singurii care rămăsesem, am încheiat o înțelegere solemnă, jurîndu-ne că orice s-ar întîmpla, mai bine murim de foame decît să ne facem unul altuia vreun rău. Într-o zi Bell spuse: „Nu mai pot suporta!” și se repezi asupra mea ca un tigru înfometat, încercînd să mă lovească cu carabina. Am parat lovitura și l-am omorît cu barda. Apoi i-am tăiat carnea în fișii și am luat-o cu mine, continuîndu-mi călătoria. Cînd am zărit din vîrfurile dealului agenția, am aruncat fișiile ce-mi mai rămăseseră și mărturisesc că am făcut-o cu părere de rău, deoarece începuse să-mi placă mult carnea de om, îndeosebi partea de la piept.”

După ce a relatat această oribilă istorisire, Packer s-a învoit să conducă un grup, sub comanda lui H. Lauter, spre osemintele celor omorîți.

I-a dus spre niște munți înalți, inaccesibili, dar apoi a zis că nu se poate orienta, și atunci s-a hotărît să se abandoneze căutarea și au pornit cu toții îndărăt.

În noaptea aceea Packer și Lauter au dormit unul lîngă altul și în timpul somnului Packer l-a atacat pe Lauter vrînd

să-l omoare și să fugă, dar a fost prins, legat și, după ce grupul a ajuns la agenție, predat șerifului.

La începutul lunii iunie 1874, un pictor pe nume Reynolds din Peoria, Illinois, pe când făcea schițe pe malul lacului Christoval, a descoperit osemintele a cinci bărbați într-un tufiș de cucută.

Patru cadavre zăceau împreună, la rînd, iar al cincilea, fără cap, a fost găsit la o mică distanță. Cadavrele lui Bell, Swan, Humphreys și Noon aveau răni de gloanțe în spatele capului, și cînd a fost găsit și capul lui Miller, s-a descoperit că fusese zdrobit cu o lovitură de carabină, care zăcea lîngă el, cu țeava ruptă.

Aspectul cadavrelor arăta clar că Packer era vinovat de canibalism și omor. Probabil că spusese adevărul atunci cînd declarase că-i place carnea de la piept, pentru că la fiecare dintre cei uciși carnea fusese tăiată de pe coaste.

S-a descoperit o cărare bătătorită, care mergea de la cadavre spre o colibă din apropiere, unde s-au găsit paturile și alte lucruri aparținînd celor omorîți. Totul arăta că Packer locuise în această colibă multe zile după ce-și ucisese tovarășii și că făcuse drumuri dese pentru a se aproviziona cu carne de om.

După aceste descoperiri șeriful a emis ordin de arestare, acuzîndu-l pe Packer de cinci crime, dar în timpul absenței sale prizonierul evadase.

Nu s-a mai auzit nimic despre el pînă la 29 ianuarie 1883, cu nouă ani mai tîrziu, cînd generalul Adams a primit o scrisoare din Cheyenne, Wyoming, în care un prospector din Salt Lake declara că s-a întîlnit față în față cu Packer în acea localitate. Informatorul declara că omul era cunoscut acolo sub numele de John Schwartze și că era bănuît că ar face parte dintr-o bandă de răufăcători aflați în afara legii.

Detectivii începură să facă cercetări și, la 13 martie 1883,

șeriful Sharpless din ținutul Laramie l-a arestat pe Packer. În ziua de 17 martie șeriful Smith din ținutul Hinsdale l-a adus pe prizonier la Lake City, în Colorado.

Procesul său, sub acuzația de a-l fi asasinat pe Israel Swan, în ținutul Hinsdale la 1 martie 1874, a început la 3 aprilie 1883. S-a dovedit că fiecare membru al grupului, cu excepția lui Packer, poseda sume mari de bani. Acuzatul a repetat declarația anterioară în care pretindea că l-a omorât numai pe Bell și că fusese în legitimă apărare.

La 13 aprilie, juriul l-a găsit vinovat și l-a condamnat la moarte. A fost acordată o amânare a executării sentinței și Packer a făcut imediat apel la Curtea Supremă. Între timp el a fost transferat la închisoarea din Gunnison, pentru a fi ferit de violența mulțimii.

În octombrie 1885, Curtea Supremă a hotărât un nou proces și tot atunci s-a stabilit că va fi judecat pentru cinci acuzații de omucidere. A fost găsit vinovat pentru fiecare acuzație și condamnat la cîte opt ani închisoare pentru fiecare crimă, totalizînd patruzeci de ani. A fost grațiat în ianuarie 1901 și a murit la o fermă de lîngă Denver, la 24 aprilie 1907.

ÎN TIMP CE GILBERT CITEA, MI-AM TURNAT CEVA DE BĂUT, iar Dorothy lăsă dansul ca să vină la mine.

— Îți place? întrebă ea, arătînd cu capul spre Quinn.

— E un tip bine.

— Poate, dar ce îngrozitor de prost poate fi. Nu m-ai întrebat unde am fost noaptea trecută. Nu te interesează?

— Nu e treaba mea.

— Dar am aflat ceva pentru dumneata.

— Ce?

— Am fost la mătușa Alice. Nu e prea zdravănă la cap, dar

e teribil de dulce. Mi-a spus că a primit astăzi o scrisoare de la tata, în care o pune în gardă față de mama.

— O pune în gardă? Cum? Ce spunea exact?

— N-am văzut-o. Mătușa Alice e supărată pe el de câțiva ani și a rupt-o. Zice că el a devenit un anarhist și e sigură că anarhiștii au omorât-o pe Julia Wolf, și pînă la urmă îl vor omorî și pe el. Crede că toate astea li se trag de la vreun secret pe care l-au dezvăluit.

— Oh, Doamne! am zis.

— Foarte bine, dar nu mă acuza pe mine. Ți-am reprodus numai ceea ce spune. Te-am avertizat că nu e prea zdravănă la cap.

— Ți-a spus ea că era aiureala asta în scrisoare?

Dorothy clătină din cap.

— Nu. A zis numai că o pune în gardă. Pe cît îmi amintesc, a spus că i-a scris să nu aibă în niciun caz încredere în mama și nici în ceilalți din preajma ei, care, bănuiesc, înseamnă noi toți.

— Încearcă să-ți amintești mai multe.

— Dar nu era nimic mai mult. Asta e tot ce mi-a spus.

— De unde era trimisă scrisoarea? am întrebat.

— Nu știa... atît doar că sosise cu avionul. Zicea că n-o interesează.

— Ce părere are ea? Vreau să zic, a luat în serios avertismentul?

— Spunea că tata e un radical periculos – astea sunt chiar cuvintele ei – și că n-o interesează ceea ce spune el.

— Ce crezi tu despre asta?

Se uită la mine fix un moment lung și își mușcă buzele înainte de a spune:

— Cred că el e...

Gilbert, cu cartea în mînă, veni spre noi. Părea dezamăgit de istorisirea pe care i-o dădusem s-o citească.

— E foarte interesantă, spuse el, dar dacă înțelegeți ce vreau să spun... nu e un caz patologic. O luă de talie pe sorăsa. Trebuia să aleagă între asta și între a muri de foame.

— Dacă-l crezi pe el, am zis.

— Despre ce-i vorba? întrebă Dorothy.

— O întâmplare dintr-o carte, răspunse Gilbert.

— Spune-i despre scrisoarea primită de mătușa voastră, i-am zis lui Dorothy.

Ea îi povesti și lui, dar Gilbert se strîmbă nerăbdător.

— E o prostie. Mama nu e realmente periculoasă. Ea constituie numai un caz de dezvoltare întârziată. Mulți dintre noi am depășit principiile etice, morale și așa mai departe. Mama însă nici nu a ajuns încă pînă la ele. Se încruntă și apoi se corectă: Ar putea fi periculoasă, dar ca un copil care se joacă cu chibrituri.

Nora și Quinn dansau.

— Și ce crezi despre tatăl dumitale? l-am întreat.

Gilbert dădu din umeri.

— Nu l-am văzut de cînd eram copil. Am o teorie despre el, dar cele mai multe lucruri din ea sunt doar presupuneri. Aș vrea... în primul rînd... aș vrea să știu dacă e impotent.

— A încercat astăzi să se sinucidă, la Allentown, am zis eu.

Dorothy țipă atît de ascuțit: „N-a încercat!” încît Quinn și Nora se opriră din dans. Iar ea se întoarse și își lipi obrazul de-al fratelui ei.

— Unde-i Chris? întrebă ea.

Gilbert își întoarse privirea de la fața ei spre a mea și apoi repede îndărăt, spre a ei.

— Nu fi proastă, spuse el cu răceală. E plecat la tipa aia a lui. Fenton.

Dorothy nu părea să-l creadă.

— E geloasă pe el, îmi explică Gilbert. Asta-i o fixație maternă.

Am întrebat:

— L-a văzut careva din voi vreodată pe acel Sidney Kelterman cu care tatăl vostru a avut necazuri pe vremuri?

Dorothy clătină din cap. Gilbert spuse:

— Nu. De ce?

— Mi-a venit doar așa, o idee. Nici eu nu l-am văzut vreodată, dar din descrierea care mi-a fost făcută, s-ar putea, cu unele modificări ușoare, să fie Chris Jorgensen.

CAPITOLUL 14

În noaptea aceea am mers cu Nora la premiera music-hall-ului de la Radio City; după o oră am ajuns la concluzia că ne-am săturat de spectacol și am plecat.

— Încotro? întrebă Nora.

— Mi-e indiferent. Ai vrea să dăm o raită pe la clubul Pigiron, despre care ne-a vorbit Morelli? O să-ți placă Studsy Burke. A fost spărgător de case de bani. Se zice că a spart seiful închisorii din Hagerstown, unde ispășea o pedeapsă de treizeci de zile pentru provocare de scandal.

— Hai, spuse ea.

Am coborât înspre Strada 49 și, după ce am întrebat vreo doi șoferi de taxiuri, doi vânzători de ziare și un polițist, am găsit localul. Portarul spuse că nu știe de niciun Burke, dar o să se intereseze. Studsy apăru la ușă.

— Ce mai faci, Nick? Poftim înăuntru.

Era un bărbat bine făcut, de statură mijlocie, puțin cam plinuț acum, dar nu gras. Trebuie să fi avut cel puțin cincizeci de ani, dar arăta cu zece ani mai tânăr. Avea o față lată de o urîțenie simpatică, ciupită de vărsat, așezată sub un păr de o culoare nedefinită, și nici chiar pleșuvia nu putea face să-i

pară fruntea mai înaltă. Vocea lui era un mîrîit de bas profund.

Am dat mîna cu el și i-am prezentat-o pe Nora.

— O soție, spuse el. Ia te uită! Jur pe Dumnezeu că o să bem șampanie, altfel o să ai de-a face cu mine.

I-am zis că n-o să am de-a face cu el și am intrat. Nu era în orele de vîrf; se vedeau numai trei clienți în local. Ne-am așezat la o masă într-un colț și Studsy i-a spus chelnerului exact ce sticlă de vin să aducă. Apoi m-a examinat atent și a dat din cap.

— Ți-a prins bine înșurătoarea. Se scărpină în bărbie. Nu te-am mai văzut de multă vreme.

— Da, de mult, am aprobat eu.

— El m-a băgat la zdup, spuse el Norei.

— Era un detectiv bun? ciripi ea cu simpatie.

Studsy își încreți bruma de frunte:

— Lumea spune că da, dar eu nu știu. Singura dată cînd m-a prins a fost un accident: mi-am scrîntit mîna dreaptă.

— Ce-ți veni să-l asmuți pe sălbaticul ăla de Morelli asupra mea? l-am întrebat.

— Știi cum sunt străinii, zise el. Isterici. Nu știam c-o să facă una ca asta. Era necăjit că polițiștii încercau să-i pună în spate omorîrea damei ăleia, Wolf, și am văzut în ziare că ai de-a face cu chestia asta. Așa că i-am zis: „Poate că Nick nu e tipul care s-o vîndă pe maică-sa, și tu arăți ca și cum ar trebui să vorbești cu cineva”, așa că el a zis c-ar vrea. Ce-ai făcut? Te-ai răstit la el?

— S-a lăsat văzut cînd s-a strecurat înăuntru și apoi m-a acuzat pe mine de treaba asta. Cum de m-a găsit?

— Are prieteni și nici dumneata nu te ascundeai. Nu-i așa?

— Sunt numai de o săptămînă în oraș și în ziar nu scria unde stau.

- Serios? întrebă Studsy, interesat. Pe unde-ai fost?
- Stau la San Francisco acum. Cum m-a găsit?
- Ăla-i un oraș grozav. N-am mai fost pe-acolo de ani de zile, dar e un oraș grozav. Nu trebuie să-ți spun eu, Nick. Întreabă-l pe el. Asta-i treaba lui.
- Numai că tu l-ai trimis la mine.
- Da, bine, zise el, numai asta, bineînțeles; dar apoi, vezi, te-am vorbit de bine. O spusese cu seriozitate.
- Grozav prieten, am zis.
- Cum puteam să știu c-o să-i sară muștarul? Oricum, nu te-a rănit prea rău. Așa e?
- Poate că nu, dar nici bine nu mi-a făcut și... M-am oprit căci venise chelnerul cu șampania. Am gustat-o și am zis că e minunată. Era destul de proastă. Crezi că el a omorât dama? L-am întrebat pe Studsy.
- Omul clătină capul cu un aer de certitudine:
- Imposibil.
- E un tip care poate fi convins să omoare pe cineva, am zis eu.
- Știu. Străinii ăștia sunt isterici... dar toată după-amiaza aia a fost aici.
- Toată?
- Toată. Pot să jur. Cîțiva tipi chefuiau cu fetele sus la etaj și știu sigur că nu era pilit, fără să mai vorbim că a fost aici toată după-amiaza. Fără glumă, e un lucru pe care îl pot dovedi.
- Atunci, de ce era necăjit?
- Știu eu? Pot să-l întreb o chestie ca asta? Doar știi cum sunt străinii ăștia.
- Aha, am zis. Isterici. N-o fi trimis cumva vreun prieten de-al lui să-i facă o vizită?
- Cred că nu-l cunoști bine, spuse Studsy. O știu pe damă. Mai de mult venea cu el pe-aici. Se distrau numai. Nu

era atît de mort după ea, ca să fie un motiv s-o curețe-n felul ăsta. Vorbesc serios.

— Se droga și ea?

— Nu știu. Am văzut-o drogîndu-se uneori, dar poate c-o făcea numai ca să-i țină companie; lua cîte o doză pentru că așa făcea el.

— Cu cine se mai învîrtea ea pe-aici?

— Cu nimeni, după cîte știu, răspunse Studsy cu indiferență. Era un șobolan, unul Nunheim, care avea obiceiul să vină aici și să-i dea tîrcoale, dar n-a ajuns prea departe, după cîte am înțeles.

— Așadar, de-aici a luat Morelli adresa mea!

— Nu vorbi prostii. Tot ce voia Morelli de la el era să-i tragă o cafteală. De ce a trebuit să spună la poliție că Morelli o cunoștea pe damă? E un prieten de-al dumitale?

M-am gîndit puțin la asta și am spus:

— Nu-l cunosc. Am auzit că, din cînd în cînd, face unele servicii poliției.

— Aha. Mulțumesc.

— Pentru ce-mi mulțumești? Nu ți-am spus nimic.

— Ba da, destule. Acum, spune-mi ceva: Ce-i cu toată aiureala asta? Tipul ăla, Wynant, a omorît-o el?

— Mulți cred că-i așa, am zis eu, dar pariez cu tine o sută de dolari contra cincizeci că n-a ucis-o el.

Studsy clătină din cap:

— Văd că în chestia asta știi mai multe ca mine. Se luminează la față... Dar, am să-ți spun ce-aș face și pe ce-am putea paria, dacă vrei. Știi, atunci cînd m-ai priponit, mi-am scrîntit mîna dreaptă, așa cum spuneam, și tot timpul m-am întrebat dacă ai putea să repeți figura. O dată, cînd ți-o veni bine, mi-ar plăcea să...

Am rîs și i-am zis:

— Nu. Nu mai am condiție fizică.

— Dar și eu. Sunt acum gras ca un bursuc, stăruie el.

— Și-apoi, atunci am avut noroc: tu erai pe picior greșit și eu eram la fix.

— Încerci numai să mă faci să renunț, spuse el. Și urmă, mult mai gînditor: Bănuiesc că-ai avut noroc atunci. Bine, dacă nu vrei... Hai să vă umplu paharele.

Nora spuse că vrea să ajungă acasă devreme și trează, așa că l-am lăsat pe Studsy și clubul Pigiron la unsprezece și ceva. Studsy ne-a condus pînă la un taxi și ne-a strîns mîinile cu putere.

— A fost o adevărată plăcere, zise el.

I-am spus și noi lucruri la fel de politicoase și am plecat.

Nora era de părere că Studsy e un tip extraordinar.

— Jumătate din ce spune nu pot să înțeleg.

— E un băiat bun.

— Nu i-ai spus că nu mai faci pe polițistul.

— Ar fi crezut că-l trombonesc, i-am explicat. Pentru un nătăfleț ca el, dacă te știe de copoi, rămîi pentru totdeauna copoi. Și e mai bine să-l mint decît să-l fac să creadă că-l mint. Ai o țigară? Într-un fel, are încredere în mine.

— Spuneai adevărul atunci cînd ai zis că n-a omorît-o Wynant?

— Nu știu. Bănuiesc că spuneam.

La hotelul „Normandie” mă aștepta o telegramă din Allentown, de la Macaulay:

OMUL DE AICI NU E WYNANT ȘI N-A ÎNCERCAT
SĂ SE SINUCIDĂ

CAPITOLUL 15

În dimineața următoare am adus o stenografă și am răspuns la o bună parte din scrisorile ce se adunaseră; am avut o convorbire telefonică cu avocatul nostru din San Francisco – încercam să salvăm pe unul din clienții noștri de la faliment; mi-a luat o oră citirea unui proiect pentru reducerea impozitelor în statul nostru; eram într-un totu că om de afaceri foarte ocupat și mă simțeam foarte satisfăcut de mine pe la orele două, când am terminat lucrul pentru ziua aceea și am ieșit cu Nora să luăm masa.

După-masă ea avea aranjată o partidă de bridge. Eu m-am dus să-i fac o vizită lui Guild: vorbisem dimineață cu el la telefon.

— Așadar, a fost o alarmă falsă? am zis, după ce ne-am strâns mâinile și ne-am așezat comod în fotolii.

— Chiar așa! Era ăla Wynant cum sunt eu. Știi cum e: am comunicat politiei din Philadelphia că el a trimis o telegramă de-acolo și le-am dat semnalmente, iar în săptămîna următoare pe jumătate din statul Pennsylvania orice slăbănog avînd eventual favoriți era Wynant. Țsta era un tip numit Barlow, un dulgher șomer, după cum s-a putut stabili,

împușcat de un negru care încercase să-l jefuiască. Omul nu poate să dea încă prea multe lămuriri.

— Nu cumva o fi fost împușcat de cineva care a făcut aceeași confuzie ca poliția din Allentown? am întrebat.

— Vrei să spui că l-a luat drept Wynant? Cred că s-ar putea... dar nu văd rostul. Dumneata vezi?

Am spus că nu știu și-apoi l-am întrebat:

— Ți-a vorbit Macaulay despre scrisoarea pe care a primit-o de la Wynant?

— Nu mi-a povestit ce era în ea.

I-am spus eu. Și i-am mai spus și ce știam despre Kelterman.

— Asta-i interesant, zise el.

I-am vorbit despre scrisoarea pe care Wynant a trimis-o surorii sale.

— Pare să scrie la multă lume, nu-i așa?

— M-am gândit și eu la asta. Apoi i-am spus că semnalmentele lui Sidney Kelterman, cu unele mici modificări, i s-ar potrivi lui Christian Jorgensen.

— Nu e rău de loc s-asculți vorbind un om ca dumneata, spuse el. D-aia n-o să te întrerup.

I-am zis că asta e tot ce aflasem.

Se lăsă pe speteaza fotoliului și-și roti spre tavan ochii de un cenușiu deschis.

— E ceva treabă de făcut aici, zise el cu promptitudine.

— Tipul din Allentown a fost împușcat cu un revolver de calibru 32? am întrebat.

Guild mă privi fix un moment, curios, apoi clătină din cap.

— Nu, de calibru 44. Ai vreo idee?

— Nu. Căutam numai să fac puțină ordine în minte.

— Știu ce-nseamnă asta, spuse el și se lăsă pe spate să mai privească încă o dată tavanul. Când reîncepu să vorbească,

părea că se gîndește la altceva: Alibiul ăla al lui Macaulay despre care vorbeai, să știi că e în ordine, întîrziase atunci la o întîlnire și știm precis că a fost în biroul unui coleg, Hermann de pe Strada 57, de la orele trei și cinci minute pînă după ora trei și douăzeci, exact perioada care ne interesează.

— Ce vrei să spui cu: trei și cinci minute?

— Așa e. Dumneata nu știi despre asta. Ei bine, am găsit un tip, unul Caress, cu un atelier de spălătorie și boiangerie pe Bulevardul Unu, care i-a telefonat Juliei Wolf la trei și cinci minute s-o întrebe dacă avea ceva pentru el și ea i-a zis că n-are și că se pregătește să plece. Așa că asta reduce perioada de la trei și cinci pînă la trei și douăzeci. Îl bănuiești într-adevăr, pe Macaulay?

— Bănuiesc pe oricine, am zis eu. Spune, dumneata unde erai între trei și cinci și trei și douăzeci?

Rîse.

— De fapt, zise el, sunt singurul dintre toți care nu am alibi. Am fost la cinema.

— Ceilalți au?

Dădu din cap a încuviințare:

— Jorgensen a plecat de-acasă cu doamna Jorgensen – asta era pe la trei fără cinci – și s-a topit spre Strada 73-Vest, să-i facă o vizită unei dame, Olga Fenton. I-am promis că n-o să-i spunem nevaste-sii – și a stat acolo pînă aproape de cinci. Ce a făcut doamna Jorgensen, știm. Fiica ei se îmbrăca atunci cînd plecau, și a luat un taxi la trei și un sfert, și s-a dus direct la magazinul Bergdorf-Goodman. Fiul ei a stat toată după-amiaza la biblioteca publică – ce cărți ciudate citește, Dumnezeuule! Morelli era într-o bombă de pe Strada 40 și nu mai știu cît. Rîse și mă întrebă: Dar dumneata unde erai?

— Îmi păstrez alibiul pînă în momentul cînd va fi, într-adevăr, necesar. Niciunul din alibiurile astea nu pare să aibă vreun cusur, dar alibiurile reale au uneori. Ce-i cu Nunheim?

Guild păru surprins.

— Ce te face să te gîndești la Nunheim?

— Am auzit c-avea cîrlig la Julia.

— Unde ai mai auzit-o și pe-asta?

— Am auzit-o.

Se posomorî.

— Vrei să spui că-i o sursă sigură?

— Da.

— Bine, spuse el gînditor, e un tip pe care-l putem controla. Dar, uite, de ce te ocupi de tipii ăștia? Nu crezi c-a omorît-o Wynant?

Am făcut cu el aceeași prinsoare ca și cu Studsy:

— Pariez cincizeci de dolari contra douăzeci și cinci că n-a făcut-o el.

Se uită încruntat la mine, gîndindu-se un moment, apoi spuse:

— Oricum, e o idee. Cine-i candidatul dumitale?

— N-am ajuns atît de departe. Înțelege, nu știu nimic. Nu spun că n-a făcut-o Wynant. Spun numai că toate faptele nu ne conduc spre el.

— Și spui că șansele sunt de doi la unu? Ce anume nu ne conduce la el?

— Să-i zicem o bănuială, dacă vrei, dar...

— Nu vreau să-i zic nici într-un fel, vorbi el. Cred că ești un detectiv abil. Îmi place să ascult ce spui.

— De obicei pun întrebări. De exemplu, cît timp a trecut din momentul cînd liftierul a lăsat-o pe doamna Jorgensen la etajul Juliei Wolf și pînă cînd l-a sunat și i-a spus că a auzit gemete?

Guild își țuguie buzele și apoi întrebă:

— Crezi că ea ar fi putut...? și lăasă restul întrebării să plutească în aer.

— Cred că ar fi putut. Aș vrea să știu unde era Nunheim.

Aș vrea să aflu răspunsurile la întrebările din scrisoarea lui Wynant. Aș vrea să știu ce s-a întâmplat cu cei patru mii de dolari – diferența între ceea ce i-a dat Macaulay fetei și ceea ce se pare că i-a dat ea lui Wynant. Aș vrea să aflu de unde vine inelul ei de logodnă?

— Vom face tot posibilul, zise Guild. Aș... aș vrea să știu, de ce nu vine Wynant să răspundă la întrebările noastre, dacă n-a făcut-o el?

— Un motiv ar putea fi că doamna Jorgensen nu s-ar da în lături să-l pună din nou în cușcă. M-am gândit la ceva: Herbert Macaulay lucrează pentru Wynant – ai luat drept bună afirmația Lui Macaulay că omul din Allentown nu era el?

— Nu. Era un bărbat mai tânăr decît Wynant, cu părul cărunt și nu arăta ca în fotografiile pe care le aveam. Guild părea categoric. Apoi mă întrebă: Ai ceva de făcut la ora asta?

— Nu.

— Foarte bine. Se ridică și-mi spuse: O să iau cîteva dintre băieții ce lucrează la cheștiile astea despre care am discutat și poate că apoi o să facem împreună cîteva vizite.

— Minunat, am zis, și Guild ieși din birou.

În coșul de hîrtii era un exemplar din „Times”. L-am pescuit și am întors paginile la coloanele cu anunțuri: anunțul lui Macaulay era acolo:

ABNER. DA. IEPURAȘ.

CÎND GUILD S-A ÎNTORS, L-AM ÎNTREBAT:

— Ce-i cu ajutoarele lui Wynant, cei cu care lucra în atelier? I-ai găsit?

— Da, dar habar n-au de nimic. Au fost concediați la

sfârșitul săptămînii cînd Wynant a plecat – sunt doi – și nu l-au mai văzut de-atunci.

— La ce lucrau cînd s-a închis atelierul?

— La un fel de vopsea, sau așa ceva... un fel de verde etern. Nu știu. O să aflu, dacă ții neapărat.

— Nu cred că are importanță. E un atelier mare?

— Atît cît mă pricep, pare a fi bine conceput. Crezi că atelierul ar putea avea vreo legătură?

— Orice ar putea avea.

— M-da. Bine. Să plecăm.

CAPITOLUL 16

— În primul rînd, zise Guild în timp ce ieșeam din biroul lui, mergem să-i facem o vizită lui Nunheim. Trebuie să fie acasă; i-am spus să stea pînă-i telefonez.

Locuința lui Nunheim era la etajul al patrulea al unei clădiri întunecoase, umede, urît mirositoare și zgomotoase din cauza trenului aerian, de pe Bulevardul Șase. Guild ciocăni la ușă.

Înăuntru se auziră niște mișcări grăbite, apoi o voce întrebă:

— Cine e?

Era o voce bărbătească nazală, oarecum nervoasă.

— John, zise Guild.

Ușa fu deschisă în grabă de către un bărbat scund, cu fața de o paloare maladivă, de vreo treizeci și cinci de ani, îmbrăcat numai cu un maiou de corp, pantaloni albaștri și ciorapi de mătase neagră.

— Nu vă așteptam, domnule locotenent, se tîngui el. Ați spus că telefonați.

Părea înfricoșat. Ochii negri erau mici și apropiați, gura largă, subțire și întredeschisă; nasul neobișnuit de lung, atîrnînd în jos, parcă fără nicio formă.

Guild îmi atinse cotul cu mîna și intra. În stînga, printr-o ușă deschisă, se vedea un pat nestrîns. Camera în care intrasem era un living-room sărăcăcios și murdar, cu haine, ziare și farfurii nespălate așezate pretutindeni. La dreapta, într-o nișă, se vedeau o chiuvetă și un reșou; o femeie ținea de mînerul unei tigăi care sfîrîia. Era o femeie voinică, destul de musculoasă, cu părul roșu, de vreo douăzeci și opt de ani, atrăgătoare, mai cu seamă pentru cei cu gusturi vulgare. Purta un kimono roz, mototolit și papuci roz destrămați și cam scîlțiați și se uita la noi, morocănoasă.

Guild mă prezentă lui Nunheim și nu-i acordă nicio atenție femeii.

— Să stăm jos, zise el și împinse niște haine la o parte ca să-și facă loc pe canapea.

Am aruncat un ziar de pe balansoar și m-am așezat. Văzînd că Guild își păstra pălăria pe cap, nu mi-am scos-o nici eu.

Nunheim se duse la masă unde era o sticlă cu vreo trei degete de whisky, două păhărele și zise:

— Vreți puțin whisky?

Guild se strîmbă.

— Borîtura aia? Nu! Spune-mi, ce-ai urmărit cînd mi-ai zis c-o cunoșteai numai din vedere pe dama aia, Wolf?

— Păi, așa-i, domnule locotenent, pe Dumnezeuul meu că-i adevărul. Își roti pe furiș de două ori ochii spre mine și îi retrase brusc îndărăt. Poate că i-am zis „noroc”, ori „ce mai faci”, sau ceva de felul ăsta cînd am întîlnit-o, dar numai atît. Jur pe Dumnezeu că-i adevărat.

Femeia din nișă rîse o dată, batjocoritor, dar nu era pic de veselie pe mutra ei.

Nunheim se răsuci s-o înfrunte:

— Ascultă, îi zise el cu o voce ascutită de furie, închide pliscul că-ți rup acum un dinte!

Femeia își smuci brațul și aruncă tigaia spre capul lui. Nu-l nimeri și tigaia se opri-n perete. Grăsimea și gălbenușurile de ouă făcură alte pete pe perete, dușumea și mobilă.

Nunheim o porni spre ea. N-a fost nevoie să mă scol de pe scaun; am întins doar piciorul și i-am pus piedică – și se rostogoli pe parchet. Femeia apucă un cuțit.

— Încetează! se răsti Guild, fără să se ridice nici el de pe scaun. Am venit aici să vorbim cu tine, nu să privim comedia asta de încăierare. Ridică-te și stai liniștit.

Nunheim se ridică încet în picioare:

— Mă înnebunește când bea, zise el. Toată ziua m-a enervat. Își mișcă mâna dreaptă înainte și înapoi. Cred că mi-am scrîntit încheietura.

Femeia trecu pe lângă noi fără să ne privească, intră în dormitor și trînti ușa.

— Dacă nu ți s-ar scurge balele după alte femei, n-ai mai avea scandaluri cu asta, zise Guild.

— Ce vreți să spuneți, domnule locotenent?

Nunheim părea surprins, nevinovat și poate chiar necăjit.

— Julia Wolf.

Omulețul cu tenul de o paloare maladivă era indignat acum.

— Asta-i o minciună, domnule locotenent. Oricine ar zice că eu...

Guild îl întrerupse adresându-se mie:

— Dacă vrei să-i tragi o cafteală, să știi că n-o să te opresc pentru motivul c-ar avea încheietura paradită; oricum, omul nu poate lovi prea tare.

Nunheim se întoarse spre mine cu amîndouă mîinile ridicate:

— N-am vrut să spun că sunteți un mincinos. Am vrut să spun că poate cineva a făcut o greșală, dacă...

Guild îl întrerupse din nou:

— Ce? Vrei să spui că n-ai fi pus laba pe ea dacă ți-ar fi mers?

Nunheim își umezi buza de jos și se uită cu băgare de seamă spre ușa dormitorului:

— Bine, șopti el cu grijă, bineînțeles că era o tipă clasantîi. Cred că n-aș fi zis nu.

— Dar n-ai încercat niciodată să te dai la ea?

Nunheim șovăi, apoi dădu din umeri și spuse:

— Știți cum e chestia asta. Un tip care hoinărește prin toate părțile încearcă aproape tot ce-i pică în cale.

Guild îi privi acru:

— Ai face mai bine să-mi spui totul de la început. Unde erai în după-amiaza când a fost curățată Julia?

Omulețul sări în sus ca și cum ar fi fost împuns cu acul:

— Pentru numele lui Dumnezeu, domnule locotenent, doar nu credeți că sunt amestecat în chestia asta? Ce motiv aș fi avut să-i fac vreun rău?

— Unde erai?

Buzele lui fleșcăite se schimonosiră nervos.

— În ce zi a fost... dar se întrerupse căci auzi deschizându-se ușa dormitorului.

Femeia cea voinică ieși cărînd un geamantan. Își pusese îmbrăcămintea de oraș.

— Miriam, zise omulețul...

Ea se uită fix la el, cu un aer plictisit:

— Nu-mi plac escrocii, și chiar dacă mi-ar plăcea, nu m-aș uita la escroci găinari, și chiar dacă mi-ar plăcea escrocii găinari, tot nu mi-ar plăcea mutra ta.

Zicînd asta, o porni spre ușa de ieșire. Guild, apucîndu-l pe Nunheim de braț ca să nu plece după femeie, repetă:

— Unde erai?

— Miriam! strigă Nunheim. Nu pleca! O să fiu cuminte, fac tot ce vrei. Nu pleca, Miriam!

Dar femeia ieși și închise ușa.

— Lăsați-mă să plec după ea, se rugă el de Guild. Lăsați-mă s-o aduc înapoi. Nu pot să trăiesc fără ea. O aduc imediat și vă spun pe urmă tot ce vreți să aflați. Lăsați-mă să plec. Nu pot să trăiesc fără ea!

— Prostii! zise Guild. Stai jos! Și împinse omulețul într-un scaun. N-am venit aici să ne uităm la tot bîlciul ăsta. Unde erai cînd a fost ucisă dama?

Nunheim își puse palmele peste față și începu să plîngă.

— Fără trucuri d-astea că te pocnesc, tîmpitule! zise Guild.

Am turnat puțin whisky într-un păhărel și i-am dat să bea.

— Mulțumesc, domnule, mulțumesc. Îl bău, tuși și scoase o batistă murdară cu care-și șterse ochii. Nu pot să-mi aduc aminte pe loc, domnule locotenent, se smiorcăi el. Poate că am fost la baraca aia de tir a lui Charlie, poate că am fost aici. Miriam și-ar aduce aminte dacă m-ați lăsa s-o aduc îndărăt.

— Dă-o dracului de Miriam! zise Guild. Ți-ar plăcea să te bag la zdup pentru că nu-ți aduci aminte?

— Un minut, vă rog. O să-mi amintesc. Nu vă șmecheresc, domnule locotenent. Știți că totdeauna am fost cinstit cu dumneavoastră. Sunt cam întors pe dos acum. Uitați-vă la încheietura mea. Și își ridică încheietura mîinii drepte ca să ne arate că se umflase. Așteptați numai un minut. Zicînd asta, își puse iar palmele peste față.

Guild îmi făcu cu ochiul și așteptă un moment să funcționeze memoria lui Nunheim.

Omul își luă palmele de pe față și rîse:

— Fir-ar să fie! Așa-mi trebuie! Mă-nvățam minte dacă mă priponeați. În după-amiaza aia am fost... un moment, să vă arăt. Și se duse în dormitor.

După cîteva minute Guild strigă:

— Hei, ne ții aici toată noaptea? Mișcă-te mai repede!

Nu se auzi niciun răspuns.

Dormitorul era gol cînd am intrat; și cînd am deschis ușa de la baie, baia era și ea goală. Am văzut o fereastră deschisă, dînd spre scara de incendiu.

N-am spus nimic și am încercat să fac o mutră inexpresivă.

Guild își ridică puțin pălăria de pe frunte și spuse:

— Aș vrea să n-o fi făcut.

Și se duse la telefonul din living-room. În timp ce telefona, am scotocit prin sertare și dulapuri, dar n-am găsit nimic. Percheziția mea nu era tocmai perfectă, așa că am renunțat imediat ce a terminat el punerea în mișcare a mașinăriei polițienești.

— Bine, zise, cred că o să-l găsim. Am aflat noutăți. L-am identificat pe Jorgensen ca fiind Kelterman.

— Cine a făcut identificarea?

— Am trimis un om la tipa care i-a furnizat alibiul, știi care, Olga Fenton aia, și în cele din urmă a reușit s-o tragă de limbă. Zice că, oricum, n-a putut s-o clinească în privința alibiului. Mă duc și eu acolo s-o iau la întrebări. Vii și dumneata?

M-am uitat la ceas și am zis:

— Aș vrea, dar e prea tîrziu. Au pus mîna pe el?

— S-a dat ordinul de arestare. Se uită la mine gînditor:
Crezi că fetița o să vorbească?

Am rînjit la el:

— Acum cine mai crezi c-a omorît-o pe Julia?

— Nicio grijă, spuse el. Lasă-mă numai să adun fapte. O să strîng atunci cu ușa cît mai multe persoane și-l descopăr eu cît ai zice pește.

În stradă mi-a promis că-mi va comunica ce s-a întîmplat, ne-am strîns mîinile și ne-am despărțit. După cîteva secunde

s-a întors în fugă după mine rugându-mă să-i transmit Norei cele mai cordiale salutări.

CAPITOLUL 17

A casă i-am transmis Norei mesajul și i-am comunicat noutățile zilei.

— Și eu am un mesaj pentru tine, spuse ea. A trecut pe aici Gilbert Wynant și a fost foarte dezamăgit că nu te-a găsit. M-a rugat să-ți transmit că are să-ți spună ceva „extrem de important”.

— A descoperit, probabil, că Jorgensen are o fixație maternă.

— Crezi că Jorgensen a omorât-o?

— Credeam că știu cine a omorât-o, am zis, dar acum totul e atât de încurcat încât nu mai am decât bănuieli.

— Și care sunt bănuielile tale?

— Mimi, Jorgensen, Wynant, Nunheim, Gilbert, Dorothy, mătușa Alice, Morelli, tu, eu sau Guild. Poate că Studsy a făcut-o. Ce-ar fi să-mi dai ceva de băut?

Nora amestecă niște cocteiluri. Eram la al doilea sau la al treilea, când ea veni de la telefon:

— Prietena ta Mimi vrea să-ți vorbească.

M-am dus la telefon:

— Bună, Mimi.

— Îmi pare îngrozitor de rău că în seara aceea am fost atât de prost crescută, Nick, dar eram prea necăjită și m-am dat în spectacol. Te rog să mă ierți.

Trecu peste astea foarte repede, de parcă era nerăbdătoare să termine cu ele.

— E foarte bine, am spus.

Cu greu m-a lăsat să strecur aceste trei cuvinte, înainte de a reîncepe să vorbească, mai rar și pe un ton mai grav de data asta:

— Aș putea să te văd, Nick? S-a întâmplat ceva groaznic, ceva... nu știu ce să fac, cum să mă descurc.

— Despre ce-i vorba?

— Nu pot să-ți povestesc la telefon, dar trebuie să-mi spui ce să fac. Am nevoie de sfatul cuiva. Nu poți să vii la mine?

— Vrei să spui că acum?

— Da. Te rog.

Am spus: „Foarte bine”, și m-am dus înapoi în living-room.

— Trebuie să dau o fugă pînă la Mimi. Zice că e într-o încurcătură și are nevoie de ajutor.

Nora zise:

— Să fii foarte atent în tot ce faci. Spune, ți-a cerut scuze? Mie mi-a cerut.

— Da, dintr-o singură răsufare. Dorothy e acasă sau mai e încă la mătușa Alice?

— E încă la mătușă-sa, după cîte zicea Gilbert. Cît stai la Mimi?

— Numai cît trebuie. Probabil că l-au prins pe Jorgensen și ea vrea să știe dacă poate să aranjeze ceva.

— Ar putea să-i facă ceva cei de la poliție? Vreau să spun, chiar dacă n-a omorît-o pe Julia Wolf?

— Presupun că vechile acuzații împotriva lui – amenințări

prin scrisori, tentativă de escrocherie – ar putea fi scoase la iveală. M-am oprit din băut ca să-i pun Norei și mie însumi o întrebare: Aș vrea să știu dacă el și cu Nunheim se cunoșteau. M-am gândit o vreme la asta, dar n-am putut să întrevăd nimic altceva decît o posibilitate, așa că i-am zis Norei: Ei, am plecat!

CAPITOLUL 18

Mimi mă primi cu amîndouă mîinile întinse.
— E grozav, grozav de drăguț din partea ta că m-ai iertat, Nick, dar de altfel tu ai fost totdeauna grozav de drăguț. Nu știu ce m-a apucat luni seară.

— S-o lăsăm baltă! am zis.

Fața ei era puțin mai aprinsă decît de obicei și fermitatea mușchilor faciali o făcea să pară mai tînără. Ochii albaștri erau foarte luminoși. Mîinile i le simțeam reci într-a mea. Era încordată de emoție, dar nu puteam să sesizez ce fel de emoție.

— Și soția ta a fost grozav de dulce, de...

— Să lăsăm asta!

— Nick, ce pot să-ți facă cei de la poliție pentru ascunderea unei dovezi că cineva e vinovat de omor?

— Să te considere complice – de fapt complice este denumirea tehnică.

— Chiar dacă îți schimbi de bună voie părerea și le predai dovada?

— Chiar și așa. Dar de obicei nu o fac.

Se uită prin cameră de jur-împrejur, de parcă ar fi vrut să se asigure că nu mai e altcineva acolo și spuse:

— Clyde e cel care a ucis-o pe Julia. Am găsit dovada și am ascuns-o. Ce-or să-mi facă?

— Probabil că nimic decît să te dea dracului – dacă le predai dovada. Clyde a fost, pe vremuri, bărbatul tău: tu și cu el sunteți destul de apropiați astfel că, probabil, niciun juriu nu te va acuza că ai încercat să-l acoperi, numai dacă, bineînțeles, n-au vreun motiv să creadă că ai urmărit altceva.

Întrebă calm, răspicat:

— Tu ai vreun motiv?

— Nu știu. Aș bănuî că ai avut intenția să folosești această dovadă a vinovăției lui pentru a-l stoarce de bani, imediat ce ai fi putut intra în legătură cu el și că acum s-a întîmplat ceva care te-a făcut să-ți schimbi planul.

Își încovoie degetele de la mîna dreaptă ca o gheară și o repezi spre fața mea cu unghiile ei ascuțite. Ținea dinții strînși, dezgoliți de buzele desfăcute într-un rictus.

Am prins-o de încheietura mîinii:

— Femeile devin agresive, am zis încercînd să par spiritual. Chiar acum am plecat de la una care a aruncat cu tigaia într-un tip.

Mimi rîse, deși expresia din ochi nu i se schimbase de loc:

— Ești o lepră! Întotdeauna ai cele mai proaste păreri despre mine, nu-i așa?

I-am dat drumul, iar ea începu să-și frece urmele lăsate de degetele mele pe încheietură.

— Cine era femeia care a aruncat cu tigaia? mă întrebă. E una pe care o cunosc?

— Nu era Nora, dacă te gîndeai la ea. Spune, n-au venit încă să-l aresteze pe Sidney-Christian Kelterman-Jorgensen?

— Ce?

Mi-am dat seama că era sincer uluită, deși atît uluirea ei cît și convingerea mea că era sinceră m-au surprins.

— Jorgensen e Kelterman, am zis. Ți amintești de el, nu? Credeam că știai.

— Vrei să zici că tipul ăla oribil care...

— Da.

— Nu cred! Se ridică frământându-și mâinile. Nu cred! Nu cred! Fața îi era descurajată de teamă, vocea strangulată, ireală, de ventriloc. Nu pot să cred!

— Asta va ajuta într-un fel, am zis.

Nu mă asculta. Se întoarse cu spatele spre mine și se duse la fereastră, unde rămase așa o vreme.

Am zis:

— Sunt doi tipi într-o mașină în fața casei care par polițiști așteptând să-l înhațe când...

Se întoarse și mă întrebă înțepată:

— Ești sigur că e Kelterman?

O parte din teama de pe fața ei dispăruse acum și vocea îi era din nou oarecum omenească.

— Poliția e sigură.

Ne-am privit fix, amîndoi cu gîndurile în altă parte. Îmi spuneam că nu se speriasse de posibilitatea ca Jorgensen s-o fi omorît pe Julia Wolf, nici cel puțin că putea fi arestat – ceea ce o îngrozea era gîndul că se însurase cu ea doar ca o manevră într-un complot împotriva lui Wynant.

Cînd am rîs – nu pentru că ideea era năstrușnică, ci și pentru că mi-a venit atît de repede în gînd – Mimi porni spre mine zîmbind șovăitoare:

— Nu pot să cred, zise ea, și vocea îi era foarte melodioasă acum, pînă ce nu-mi spune el însuși.

— Și cînd îți va spune ce-o să faci?

Dădu ușor din umeri și buza de jos îi tremură:

— E soțul meu.

Ar fi trebuit să mă amuze, dar mă plictisea. Am spus:

— Mimi, eu sunt Nick. Ți amintești de mine, N-i-c-k!

— Știu că niciodată n-ai avut o părere bună despre mine, spuse ea cu gravitate. Crezi că sunt...

— Bine, bine. Să trecem peste asta. Să revenim la dovada aceea despre Wynant, pe care ai găsit-o.

— Da, zise ea și se depărtă de mine; când reveni, buza îi tremura din nou. A fost o minciună, Nick. N-am nicio dovadă. Se apropie de mine și urmă: Clyde n-are niciun drept să trimită scrisorile acelea lui Alice și Macaulay, încercînd să-i facă pe toți să mă bănuiască pe mine. Și atunci m-am gîndit că i-ar fi învățătură de minte dacă aş aranja ceva împotriva lui, pentru că într-adevăr credeam – vreau să spun, cred – că el a omorît-o și că era numai...

— De ce-ai inventat asta? am întrebat.

— Eu?... N-am inventat nimic. Voiam să aflu ce-ar putea să facă poliția... știi, chestiile despre care te-am întrebat... la început. Puteam să spun că Julia și-a revenit puțin, când eram singură cu ea în timp ce ceilalți telefonau și că mi-a spus că el a făcut-o.

— N-ai spus că ai auzit ceva și ai tăcut; ai spus că ai găsit și ai ascuns ceva.

— De fapt, nu mă hotărîsem ce să...

— Când ai auzit despre scrisoarea lui Wynant către Macaulay?

— Astăzi după-amiaza, spuse ea. A venit aici un tip de la poliție.

— Nu te-a întrebat nimic despre Kelterman?

— M-a întrebat dacă-l știam, sau dacă l-am cunoscut vreodată, și cred că am spus adevărul zicînd că nu.

— Poate că ai spus adevărul, am răspuns, și acum e pentru prima dată că sunt convins că spuneai adevărul cînd ziceai că ai găsit un fel de dovadă împotriva lui Wynant.

Deschise larg ochii:

— Nu înțeleg.

— Nici eu, dar ar putea fi ceva cam așa: ai găsit ceva și te-ai hotărât să ascunzi ce ai găsit, probabil cu gândul de a obține pe acel ceva un preț bun de la Wynant; apoi, cînd scrisorile lui au început să atragă atenția asupra ta, te-ai decis să renunți la ideea cu banii și să obții alte două lucruri: să te răzbuni pe el, și să te aperi predînd poliției dovada; și, în cele din urmă, cînd ai aflat că Jorgensen e Kelterman, iar ai întors-o, și te-ai hotărât să păstrezi dovada, de astă-dată nu pentru bani, ci pentru a-l lăsa pe Jorgensen în cea mai proastă situație posibilă, drept pedeapsă că s-a însurat cu tine numai ca o manevră în jocul său împotriva lui Wynant, și nu din dragoste.

Zîmbi calmă și mă întrebă:

— Nu-i așa că mă crezi, într-adevăr, capabilă de orice?

— Asta n-are nicio importanță, am zis. Ceea ce trebuie să te îngrijoreze e că, probabil, o să-ți sfîrșești zilele într-o închisoare.

Țîpătul ei nu fu prea tare, dar răsună oribil, și frica ce i se așternuse mai înainte pe față nu însemna nimic față de groaza de-acum. Mă apucă de revere și se ținea strîns de ele bolborosind:

— Nu spune asta... te rog... nu spune. Zi că nu crezi că-i așa!

Tremura atît de tare că am cuprins-o cu o mîină s-o sprijin să nu cadă.

Nu l-am auzit pe Gilbert pînă ce n-a tușit și a întrebat:

— Nu te simți bine, mamă?

Încet, Mimi își lăsa în jos mîinile de pe reverele mele și se retrase un pas înapoi, zicînd:

— Maică-ta e o femeie proastă. Mai tremura încă, dar îmi zîmbi și încercă să glumească: Ești o brută că m-ai speriat în halul ăsta.

Am zis că-mi părea rău.

Gilbert își puse pardesiul și pălăria pe un scaun și se uită

de la mine la Mimi cu un interes politicos. Când deveni evident că niciunul dintre noi nu avea de gând să-i spună ceva, tuși din nou și-mi zise:

— Îmi pare grozav de bine să vă întîlnesc, și veni spre mine cu mîna întinsă.

I-am spus că și eu mă bucur să-l întîlnesc.

Mimi spuse:

— Ai ochii oboșiți, Gilbert. Pariez că iar ai citit toată după-amiaza fără ochelari. Clătină din cap și-mi spuse: E tot atît de nesocotit ca și taică-său.

— Sunt ceva noutăți de la tata? întrebă băiatul.

— Nimic de la alarma falsă despre sinuciderea lui, am spus. Presupun că ai auzit că a fost o alarmă falsă?

— Da. Ezită puțin. Aș vrea să vă văd singur cîteva minute înainte să plecați.

— Bineînțeles.

— Dar îl vezi acum, drăguțule, zise Mimi. Sunt între voi secrete pe care nu trebuie să le știu?

Tonul ei era destul de ridicat și nu mai tremura.

— Te-ar plictisi, spuse Gilbert. Apoi își luă pălăria și pardesiul, dădu din cap către mine și părăsi camera.

Mimi clătină din cap, și zise:

— Nu-l înțeleg de loc pe copilul ăsta. Mă-ntreb ce-o fi priceput din scena noastră. Dar nu părea să fie îngrijorată în mod deosebit. Zise apoi mai serios: Ce te-a făcut să spui ce-ai spus, Nick?

— C-o să-ți sfîrșești zilele în...

— În fine, n-are importanță. O trecu un fior. Nu vreau să aud. Nu vrei să rămîi la masă? Probabil voi fi complet singură.

— Îmi pare rău, nu pot. Ia spune, ce era cu dovada aia pe care ai găsit-o?

— De fapt, n-am găsit nimic. Era o minciună. Își compuse

o mutră serioasă și urmă: Nu te uita așa la mine. Era într-adevăr o minciună.

— Vasăzică, m-ai chemat numai ca să mă minți? Atunci, de ce ți-ai schimbat gîndul?

Ea chicoti:

— Cred că într-adevăr mă placi, Nick, altfel n-ai fi mereu atît de urîcios.

N-am putut urmări acest fel de raționament. Am spus:

— Ei bine, să văd ce vrea Gilbert, și am dat să plec.

— Nu vrei să mai stai?

— Îmi pare rău, dar nu pot. Unde-l găsesc?

— A doua ușă la... Spune-mi, vor într-adevăr să-l aresteze pe Chris?

— Depinde de răspunsurile pe care o să le dea. Va trebui să fie foarte sincer ca să scape.

— Oh, el va... Dar deodată se întrerupse, mă privi pătrunzător și întrebă: Nu cumva m-ai dus? E chiar Kelterman?

— Poliția e foarte sigură.

— Dar tipul care a fost aici după-amiază n-a întrebat nimic despre Chris, obiectă ea. M-a întrebat numai dacă știam...

— Atunci nu erau siguri, i-am explicat. Era numai o presupunere.

— Dar acum sunt siguri?

Am încuviințat dînd din cap.

— Cum au aflat?

— De la o tipă pe care o cunoaște, am spus.

— De la cine?

Ochii ei se întunecară puțin, dar vocea era stăpînită.

— Nu pot să-mi amintesc numele ei. Apoi m-am decis să-i spun adevărul: Individă care i-a dat alibiul pentru după-amiaza cu crima.

— Alibiul? întrebă ea indignată. Vrei să-mi spui că poliția ia drept bune spusele unei femei ca aia?

— Ca cine?

— Știi tu ce vreau să zic.

— Nu știu. O cunoști?

— Nu, zise ea ca și cum aș fi insultat-o. Își miji ochii și-și coborî vocea pînă ce deveni doar o șoaptă:

— Nick, bănuiești că el a omorît-o pe Julia?

— Pentru ce s-o fi făcut?

— Să zicem că s-a însurat cu mine ca să se răzbune pe Clyde, spuse ea, și... Știi că el m-a pisat să vin înapoi aici și să încerc să obțin ceva bani de la Clyde. Poate că eu am fost cu ideea... nu mai știu... dar știu că el m-a tot pisat. Și-apoi, să zicem că a întîlnit-o pe Julia. Bineînțeles că ea îl cunoștea, pentru că lucraseră împreună pentru Clyde în aceeași perioadă. Și el știa că am de gînd să-i fac o vizită în după-amiaza aceea, și se temea că dacă o enervez, ea ar putea să-l dea de gol, și astfel... Nu crezi că a fost așa?

— N-are niciun înțeles. Și, pe deasupra, ați plecat împreună în după-amiaza aceea. N-ar fi avut timp să...

— Taxiul meu mergea îngrozitor de încet, spuse ea, și apoi poate că m-am oprit undeva pe... Da, cred că așa am făcut. M-am oprit la o farmacie să iau niște aspirine. Dădu energie din cap. Îmi amintesc că am luat.

— Și el știa că ai de gînd să te oprești pentru că-i spuseseși, am sugerat eu. Mimi, nu poți continua în felul ăsta. O crimă e ceva grav. N-are niciun rost să bagi oamenii la apă pentru că te-au șmecherit.

— Șmecherit? întrebă ea privindu-mă fix. Păi, asta-i... Și îl făcu pe Jorgensen albie de porci, folosind toate insultele triviale și obscene, vocea ridicîndu-i-se treptat pînă la țipăt.

Cînd se opri să-și tragă răsufierea, am zis:

— Astea-s înjurături sadea, dar nu...

— A avut chiar îndrăzneala să insinueze că aş fi putut s-o omor eu, spuse ea. N-a avut destulă îndrăzneală să mă întrebe, dar ştiu că așa credea pînă cînd i-am spus răspicat că... n-am omorît-o eu.

— Dar nu asta începuseși să spui. Ce i-ai spus răspicat? Bătu din picior:

— Nu mă mai sîcîi!

— Foarte bine, și du-te dracului! am zis. N-a fost ideea mea să vin aici.

Am pornit să-mi iau pălăria și pardesiul. Mimi alergă după mine și mă apucă de braț:

— Te rog, Nick, iartă-mă. Țsta e temperamentul meu infect. Nu ştiu ce am...

Gilbert intră și zise:

— O să merg cu dumneavoastră o bucată de drum.

Mimi se încruntă la el.

— Asculți la ușă?

— Cum puteam să nu aud dacă țipai atît de tare? întrebă el. Poți să-mi dai niște bani?

— N-am terminat încă discuția, zise ea.

M-am uitat la ceas.

— Trebuie să mă grăbesc, Mimi, e tîrziu.

— Vii înapoi după ce-ți termini treaba?

— Dacă nu se face prea tîrziu. Nu mă aștepta.

— Voi fi aici, zise ea. N-are nicio importanță cît de tîrziu.

Am zis că o să-ncerc. Ea îi dădu bani lui Gilbert și am coborît împreună pe scară.

CAPITOLUL 19

— **A**m ascultat ce-ați vorbit, îmi spuse Gilbert cînd am ieșit din clădire. Cred că e o prostie să n-ascuți ori de cîte ori ai ocazia dacă te interesează studiul oamenilor, căci se poartă cu totul altfel cînd ești de față. Firește, nimănui nu-i place asta, dar — și zîmbi — presupun că nici păsărilor și animalelor nu le place să fie spionate de naturaliști.

— Ai auzit multe?

— Oh, destul de multe ca să-mi dau seama că nu mi-a scăpat nimic important.

— Și ce părere ai?

Băiatul își țuguie buzele, își încreți fruntea și vorbește cîntărindu-și cu grijă cuvintele:

— E greu de spus exact. Mama se pricepe uneori să ascundă faptele, dar niciodată nu e prea abilă la născociri. E ceva ciudat, cred că ați observat și dumneavoastră... cei care mint mai mult sunt aproape totdeauna și cei mai neîndemînateci la spus minciuni și totodată și cei mai ușor de prostit cu minciuni. Ai crede că se feresc să fie păcăliți, dar se pare că tocmai ei sunt cei care cred aproape orice. Presupun că ați observat asta, nu-i așa?

— Da.

— Ceea ce voiam să vă spun e că Chris n-a venit acasă în noaptea asta. De aceea e mama mai necăjită decît de obicei. Azi dimineață, cînd am primit poșta, era o scrisoare pentru el, și am crezut că ar putea să fie ceva în ea, așa că am deschis-o. Scoase scrisoarea din buzunar și mi-o întinse: Ar fi mai bine s-o citiți și apoi s-o lipesc la loc și s-o pun printre scrisorile de mîine, în cazul că el o să vină înapoi, deși nu cred că se mai întoarce.

— De ce nu crezi? l-am întrebat luînd scrisoarea.

— Fiindcă e, într-adevăr, Kelterman...

— Și ai vorbit cu el despre asta?

— N-am avut posibilitatea. Nu l-am mai văzut de cînd mi-ați spus.

M-am uitat la scrisoarea din mîna mea. Plicul era șampilat de poșta din Boston, Massachusetts, cu data de 27 decembrie 1932, și era adresată domnului Christian Jorgensen, hotelul „Courtland”, New York, cu un scris femeiesc neformat.

— Cum ți-a venit s-o deschizi? l-am întrebat scoțînd scrisoarea din plic.

— Nu cred în intuiție, zise el, dar e cîteodată ceva, un parfum, un anume foșnet, poate scrisul, ceva greu de analizat, de care nici nu-ți dai seama dar care te influențează. Nu știu ce-a fost: am avut numai sentimentul că ar putea fi ceva important în scrisoare.

— Ai deseori sentimente de felul ăsta față de scrisorile familiei?

Îmi aruncă repede o privire, ca și cum ar fi vrut să vadă dacă vorbesc serios, apoi zise:

— Nu prea des, dar am mai deschis și alte scrisori înainte. V-am spus că mă interesează studierea oamenilor.

Am început să citesc scrisoarea.

. . .

DRAGĂ SID,

Mi-a scris Olga că te-ai întors în Statele Unite, și că ești înșurat cu altă femeie, și că te cheamă acum Christian Jorgensen. Asta nu e bine, Sid. După cum știi și tu foarte bine, m-ai părăsit fără un cuvânt și m-ai lăsat fără nicio veste în toți acești ani. Și fără bani... Știu că a trebuit să pleci din cauza necazurilor pe care le-ai avut cu domnul Wynant, dar sunt sigură că el a uitat de mult totul, și cred că ai fi putut să-mi scrii, căci după cum știi foarte bine, totdeauna am fost prietena ta și sunt gata oricând să fac pentru tine tot ce-mi stă în puteri. Nu vreau să ne certăm, Sid, dar trebuie să te văd. Sunt liberă de la magazin duminică și luni, pentru că e Anul Nou, și sosesc sîmbătă noaptea la New York și trebuie să vorbesc cu tine. Scrie-mi unde mă aștepți și la ce oră, pentru că nu vreau să-ți fac necazuri. Crede-mă că nu te mint, și scrie-mi imediat ca să primesc vestea la timp.

Soția ta credincioasă,
Georgia

ERA ȘI O ADRESĂ ACOLO.

— Carevasăzică – așa! am zis, și am pus scrisoarea înapoi în plic. Și ai rezistat tentației de a-i spune și mamei tale?

— Oh, știam ce reacție ar fi avut. Ați văzut cum s-a comportat numai cînd i-ați spus ceea ce i-ați spus. Ce credeți că ar trebui să fac acum?

— Ar trebui să mă lași să spun poliției.

Încuviință din cap.

— Dacă dumneavoastră credeți că e cel mai bun lucru... Puteți să le-o arătați dacă vreți.

Am zis „Mulțumesc” și am pus scrisoarea în buzunar.

Gilbert spuse:

— Mai e și altceva: aveam niște morfină cu care făceam experiențe și mi-a furat-o cineva, vreo douăzeci de granule.

— Cum adică, făceai experiențe?

— Adică luam morfină. Voiam să-i studiez efectele.

— Și ți-a plăcut? l-am întrebat.

— Oh, nu mă așteptam să-mi placă. Voiam doar să știu cum e. Nu-mi plac lucrurile care-mi tocesc mintea. De asta nici nu beau și nici nu fumez prea mult. Totuși, aș vrea să încerc cocaina, pentru că se zice că ascute creierul. Așa e?

— Se presupune. Cine crezi că ți-a șterpelit morfina?

— O bănuiesc pe Dorothy, pentru că am o teorie despre ea. De asta mă duc să iau masa la mătușa Alice: Dorothy e încă acolo și vreau să aflu. Pot s-o fac să-mi spună orice.

— Bine, dar dacă ea e acolo, am întrebat, cum de a putut...

— A fost puțin pe acasă în noaptea trecută, zise el, și pe deasupra nu știu exact când mi-a fost luată. Astăzi a fost prima dată când am deschis cutia în care o pusesem acum vreo trei sau patru zile.

— Ea știa că ai morfina?

— Da. Țasta e unul din motivele pentru care o suspectez. Nu cred că a luat-o altcineva. De altfel, a încercat și ea.

— Și i-a plăcut?

— Oh, i-a plăcut, dar oricum ar fi încercat. Ceea ce vreau să vă întreb este dacă a putut deveni vicioasă într-un timp atât de scurt?

— Cît de scurt?

— O săptămână... nu... zece zile.

— Cu greu, în afară de cazul când ține să devină. I-ai dat multă?

— Nu.

— Spune-mi și mie cînd o să afli, am zis. O să iau un taxi de aici. La revedere.

— Veniți pe la noi, mai tîrziu în seara asta?

— Dacă o să pot. Poate ne vedem atunci.

— Da, zise el, și vă mulțumesc mult.

M-am oprit la primul drugstore să-i telefoniez lui Guild, neașteptîndu-mă să-l prind la birou, dar sperînd să aflu cum aș putea să dau de el acasă. Era totuși acolo...

— Lucrezi tîrziu, am zis.

— Ce s-a întîmplat?

Întrebarea fusese pusă pe un ton voios. I-am citit scrisoarea și i-am comunicat adresa de pe plic.

— E groasă, zise el.

I-am spus că Jorgensen n-a mai trecut de ieri pe-acasă.

— Crezi că-l găsim la Boston? întrebă Guild.

— Ori acolo, ori undeva spre sud, cît de departe o fi putut ajunge în acest răstimp.

— O să-ncercăm în amîndouă părțile, răspunse Guild încă voios. Acum am și eu o mică noutate pentru dumneata. Prietenul nostru Nunheim a fost făcut ciur cu gloanțe de calibrul 32 la numai vreo oră după ce a întins-o de sub nasul nostru... fir-ar al dracului! Gloanțele par să fi venit din același pistol cu care a fost curățată și Julia Wolf. Experții le compară acum. Cred că îi pare rău că n-a stat să vorbească cu noi.

CAPITOLUL 20

Cînd am ajuns acasă, Nora cu o mînă mînca o bucată de friptură rece de rață, iar cu cealaltă încerca să potrivească piesele unui joc de răbdare.

— Credeam că te-ai mutat la ea, zise Nora. Ascultă, ai fost detectiv: găsește-mi bucata cafenie de forma unui melc cu gît lung.

— Bucata de friptură sau de carton? Să nu mergem astă-seară la familia Edge: sunt tare plictisitori.

— Bine. Dar or să se supere.

— Unde-ar fi norocul ăla? m-am plîns eu. S-au supărat și pe soții Quinn și...

— Te-a căutat Harrison la telefon. M-a rugat să-ți spun că acum e momentul să cumperi acțiuni Meintyre Porcupine – cred că am reținut bine – și să continui cu acțiunile de la Dome. Zicea că bursa s-a închis la cota de douăzeci și un sfert. Puse un deget pe jocul ei: Uite, aici ar merge piesa pe care o caut.

Am găsit piesa care-i trebuia și i-am povestit, aproape cuvînt cu cuvînt, tot ceea ce s-a vorbit și s-a petrecut la Mimi.

— Nu cred, spuse ea. Ai inventat tu. Nu există oameni de

felul ăsta. Ce-o fi cu ei? Or fi primele exemplare dintr-o nouă speță de monștri?

— Îți spun doar ce s-a petrecut; eu nu explic.

— Dar cum ai putea explica? Se pare că nimeni din familie – acum când Mimi e împotriva lui Chris al ei – nu are cel mai vag sentiment de prietenie pentru oricare dintre ei, și totuși există ceva foarte asemănător între toți.

— Poate că asta este explicația, am sugerat.

— Mi-ar plăcea s-o văd pe mătușa Alice, zise Nora. Ai de gând să predai scrisoarea la poliție?

— I-am și telefonat lui Guild, am răspuns.

Apoi i-am povestit Norei despre Nunheim.

— Ce-nseamnă asta? întrebă ea.

— Înseamnă că, dacă Jorgensen a plecat din oraș, după cum cred că a făcut, și dacă gloanțele sunt din același pistol cu care a fost omorâtă Julia Wolf – și probabil că sunt – atunci poliția va trebui să-i descopere un complice dacă vor să-i pună ceva în circă.

— Sunt sigură că dacă ai fi un detectiv bun, ai fi în stare să-mi explici mult mai clar, zise Nora și reîncepu să aranjeze piesele în joc. Te duci înapoi la Mimi?

— Mă îndoiesc. Ce-ar fi să lași aiureala aia în pace și între timp să luăm masa?

În clipa aceea sună telefonul și am zis că răspund eu. Era Dorothy Wynant.

— Alo, Nick?

— Bună, ce mai faci, Dorothy?

— Gil a venit chiar acum aici și m-a întrebat despre știi dumneata ce și voiam să-ți spun că eu am luat-o, dar am luat-o numai ca să-l feresc pe el de tentație.

— Și ce faci cu...? am întrebat.

— A trebuit să i-o dau înapoi. Știi, el nu mă crede, dar, pe cuvîntul meu, ăsta-i singurul motiv pentru care am luat-o.

— Te cred.

— Atunci, convinge-l și pe Gil. Dacă mă crezi dumneata, mă crede și el, pentru că e de părere că știi totul despre lucrurile de felul ăsta.

— O să-i spun când o să-l întâlnesc, am promis eu.

Urmă o pauză, apoi Dorothy mă întrebă:

— Ce face Nora?

— Cred că e bine. Vrei să vorbești cu ea?

— Da, sigur că da, dar e ceva ce voiam să te-ntreb. Ți-a... ți-a spus mama ceva despre mine când ai fost astăzi pe acolo?

— Nu, după cât îmi amintesc. De ce?

— Dar Gil ți-a spus?

— Numai despre morfină.

— Ești sigur?

— Foarte sigur, am zis. De ce?

— Nimic, de fapt... dacă ești sigur. E o prostie.

— Perfect. Acum o chem pe Nora.

M-am dus în living-room:

— Dorothy vrea să vorbească cu tine. Să n-o inviți cu noi la masă.

Când se întoarse de la telefon, Nora avea o privire ciudată.

— Ce voia de la tine? am întrebat-o.

— Nimic. Numai „Ce mai faci” și așa mai departe.

— Dacă-l minți pe moșulică, te pedepsește Dumnezeu, am zis eu.

Ne-am dus să luăm masa la un local japonez de pe Strada 58, și apoi am auzit-o pe Nora spunându-mi să mergem, totuși, la familia Edge.

Halsey Edge era un bărbat înalt și slab ca un Țir, de vreo cincizeci și ceva de ani, cu fața palidă, ciupită de vărsat, și fără un fir de păr în cap.

Spunea singur despre sine că e „profanator de morminte prin profesie și înclinație” – singura lui glumă, dacă putea fi

numită așa – prin care înțelegea că e arheolog. De altfel, era foarte mîndru de colecția sa de securi arhaice.

Omul nu era chiar atît de supărător de îndată ce te resemnai să-i treci în revistă arsenalul – securi de piatră, securi de aramă, securi de bronz, securi cu două tăișuri, securi cu fațete, securi poligonale, securi zimțuite, securi forjate, securi în formă de teslă, securi din Mesopotamia, securi din Ungaria, securi din țările nordice – și toate parcă mîncate de molii. Cu nevastă-sa aveam însă ce aveam. O chema Leda, dar el îi zicea Tip. Era foarte mică, iar părul, ochii și pielea, deși avuseseră nuanțe diferite de la natură, erau toate o apă și-un pămînt.

Rareori se așeza – de obicei se cocoța pe mobile – și îi plăcea să-și țină capul înclinat puțin într-o parte. Nora avea o teorie, și anume că, odată, cînd Edge a deschis un mormînt antic, Tip a ieșit de acolo; iar Margot Innes, cînd vorbea despre ea, totdeauna îi zicea gnom. Chiar ea mi-a spus odată că, după părerea ei, nimic din literatura de pînă acum douăzeci de ani nu va supraviețui, pentru că nu conține de loc psihiatrie. Stăteau într-o casă veche, elegantă, cu două etaje, din Greenwich Village și băuturile lor erau excelente.

Cînd am sosit noi. Erau acolo vreo doisprezece sau chiar mai mulți musafiri. Tip ne-a prezentat celor pe care nu-i cunoșteam, și apoi m-a împins într-un colț.

— De ce nu mi-ai spus că tipii ăia pe care i-am întîlnit la voi de Crăciun erau amestecați într-un omor misterios? întrebă ea înclinîndu-și capul spre stînga, pînă ce urechea se rezemă literalmente pe umăr.

— Nu știu dacă sunt amestecați. Și, pe deasupra, ce înseamnă un omor misterios în zilele noastre?

Tip își înclină capul spre dreapta:

— Dar nu mi-ai spus nici că ai preluat cazul.

— Ce-am făcut? Oh, înțeleg ce vrei să spui. Iată: n-am

preluat și nici nu preiau nimic. Faptul că am fost împușcat trebuie să demonstreze că am fost un simplu martor ocular.

— Te doare tare?

— Simt un fel de mîncărime. Am uitat să-mi schimb bandajul astăzi după-amiază.

— Nu s-a speriat Nora prea tare?

— Tot atît de speriați am fost și eu și tipul care m-a împușcat. A, uite-l pe Halsey; n-am vorbit încă cu el.

Cînd mă strecuram să scap de ea, îmi zise:

— Harrison mi-a promis că vine astă-seară cu fata.

Am discutat cu Edge cîteva minute despre un teren din Pennsylvania pe care-l cumpăra, apoi mi-am căutat ceva de băut și i-am ascultat pe Larry Crowley și Phil Thames care spuneau anecdote porcoase, pînă ce s-a apropiat o femeie și l-a întrebat pe Phil – el era profesor la universitatea Columbia – o chestie despre tehnocrație, care era la modă în săptămîna aceea. Eu și cu Larry ne-am topit; ne-am dus spre Nora:

— Păzește-te, îmi spuse ea. Gnomul e pus pe rele, vrea să afle de la tine dedesubturile istoriei cu Julia Wolf.

— Las-o să afle de la Dorothy, am zis. Știi, vine aici cu Quinn.

— Am aflat.

Larry zise:

— E mort după fata aia, nu-i așa? Mi-a spus că are de gînd să divorțeze de Alice și să se însoare cu ea.

— Biata Alice, zise Nora, compătimitoare – de fapt, n-o plăcea pe Alice.

Larry zise:

— Depinde cum privești lucrurile. (Lui îi plăcea Alice.) L-am văzut ieri pe tipul care s-a însurat cu mama fetei. Știți, tipul pe care l-am cunoscut la voi acasă.

— Jorgensen?

— Țsta e! Ieșea dintr-o prăvălie de amanetat. Bulevardul Șase, aproape de Strada 46.

— Ai vorbit cu el?

— Eram într-un taxi. Oricum, e mai politicos să te prefaci că nu vezi pe cineva ieșind dintr-o prăvălie de amanetat.

Tip făcu: „Șșșt-șș-șșt” în toate direcțiile, și Levi Oscant începu să cînte la pian. Quinn și Dorothy sosiră în timp ce Levi mai cînta. Quinn era beat criță și Dorothy părea să fie ceva mai mult decît ametită. Fata se apropie de mine și-mi șopti:

— Vreau să plec o dată cu dumneata și cu Nora.

— Doar n-o să stai aici pînă la gustarea de dimineață, am zis eu.

Tip făcu „Șșșt-șșt” în direcția noastră. Am mai ascultat puțină muzică. Dorothy se frămîntă un minut lîngă mine și șopti din nou:

— Gil zice că ai de gînd să treci pe la mama mai tîrziu. Te duci?

— Mă îndoiesc.

Quinn veni pe două cărări spre noi:

— Ce mai faci, băiatule? Ce mai faci, Nora? I-ai transmis mesajul meu? (Tip făcu „Șșșt-șșt” spre el, dar Quinn nu-i dădu nicio atenție. Ceilalți părură ușurați și începură sa vorbească.) Ascultă, băiatule, nu-i așa că ai ceva depuneri la Golden Gate Trust din San Francisco?

— Am ceva bani acolo.

— Scoate-i, băiatule. Am auzit astă-seară că sunt complet pe dric.

— Perfect. Dar știi, n-am cine știe ce.

— Nu? Ce faci cu toți banii tăi?

— Îi țin la ciorap.

Clătină grav din cap:

— Tipi d-ăștia ca tine duc țara de rîpă.

— Și tipi d-ăștia ca mine nu se prăpădesc o dată cu ea, am zis eu. De unde ai cucuiul?

— De la Alice. De o săptămână e îmbufnată. Îneebunesc dacă nu beau.

— De ce e îmbufnată?

— Pentru că beau. Ea crede... Se aplecă și spuse pe un ton confidențial: Ascultați! Voi sunteți prietenii mei și am să vă spun ce am de gând să fac. Vreau să divorțez și să mă însor cu...

Încercă s-o cuprindă de talie pe Dorothy cu o mână, dar fata i-o împinse în lături și zise:

— Ești prost și plictisitor. Te rog lasă-mă în pace.

— Mă crede un prost plictisitor, zise el. Știi de ce nu vrea să se mărite cu mine? Pariez că nu știi, Pentru că e îndră...

— Taci din gură, bețivule! Și Dorothy începu să-l izbească peste față cu amîndouă palmele. Era roșie la față, și aproape țipa: Dacă mai spui asta o dată, te omor!

Am tras-o pe Dorothy de lîngă Quinn. Larry îl prinse în brațe, să nu cadă.

— M-a lovit, Nick, se văicări el, și-i curgeau lacrimi pe obraji. Lipindu-și fața de pieptul meu, Dorothy începu să plîngă în hohote.

Toți se uitau la noi. Tip veni în fugă, cu ochii lucindu-i de curiozitate.

— Ce s-a întîmplat, Nick?

— Doar doi bețivi neastîmpărați. N-au nimic. Am eu grijă să ajungă cu bine acasă.

Tip nu era de aceeași părere: ar fi vrut ca cei doi să mai stea, cel puțin pînă ce i s-ar fi ivit o posibilitate să afle ce s-a întîmplat. Îi zise lui Dorothy să stea întinsă o bucată de vreme și-l pofti pe Quinn să ia ceva – nu știu ce-o fi vrut să spună cu asta – căci abia se ținea pe picioare.

Eu și cu Nora i-am scos afară. Larry s-a oferit să ne

însoțească, dar i-am spus clar că nu era nevoie. În drum spre apartamentul lui, Quinn a adormit într-un colț al taxiului; Dorothy stătea înțepată și tăcută în celălalt colț, cu Nora între ei. Eu stăteam pe scaunul pliant și mă gîndeam că, oricum, n-am pierdut prea mult timp la soții Edge.

Nora și Dorothy au rămas în taxi în timp ce-l duceam pe Quinn sus, pe scară. Era beat turtă.

Am sunat și Alice a deschis ușa. Avea pe ea o pijama verde și ținea în mînă o perie de cap. Se uită la Quinn în silă și spuse plictisită:

— Bagă-l înăuntru.

L-am dus și l-am întins pe pat. Omul mormăia ceva ce nu înțelegeam și-și mișca din cînd în cînd o mînă, dar ochii îi ținea închisi.

— Îl culc eu, am spus, și i-am desfăcut cravata.

Alice se rezemă de marginea patului:

— Dacă vrei. Am făcut-o de-atîtea ori, că mi s-a urît.

I-am scos omului haina, vesta și cămașa.

— Unde a fost de data asta? întrebă ea fără prea mult interes. Era încă în picioare lîngă marginea patului, periindu-și părul.

— La soții Edge. Și am început să-i trag pantalonii.

— Cu tîrfa aia de Wynant? Întrebarea fusese pusă cu indiferență.

— Era multă lume acolo.

— Da, zise ea. Nu-i place singurătatea. Își trecu de vreo două ori peria prin păr. Vasăzică, ar fi nepoliticos să-mi spui adevărul.

Soțul ei se mișcă puțin și mormăi:

— Dorry.

I-am scos pantofii.

Alice oftă:

— Era o vreme cînd avea mușchi.

Îl privi fix pe bărbatul ei pînă ce i-am scos ultima piesă de îmbrăcăminte și l-am băgat sub pătură. Atunci oftă încă o dată și zise:

— Să-ți aduc ceva de băut.

— Dar să te grăbești: Nora mă așteaptă în taxi.

Deschise gura ca și cum ar fi vrut să spună ceva, o închise, o deschise din nou, și zise:

— De acord.

M-am dus în bucătărie cu ea.

— Știi, Nick, nu mă interesează prea mult, dar ce crede lumea despre mine?

— La fel ca despre oricine: unii te simpatizează, alți nu, iar unii n-au niciun fel de sentiment.

Se încruntă:

— Nu tocmai asta am vrut să spun. Ce crede lumea despre mine că stau mai departe cu Harrison, care aleargă după toate femeile în călduri.

— Nu știu, Alice.

— Dar tu ce crezi?

— Cred că știi ce faci, și orice-ai face, te privește.

Se uită la mine nemulțumită.

— Nu-i așa că niciodată nu te vîri singur în încurcătură? Zîmbi cu amărăciune. Știi bine că stau cu el numai pentru banii lui. Poate că pentru tine asta nu înseamnă prea mult, dar pentru mine... după felul cum am fost crescută.

— Există divorț și pensie alimentară. Ar trebui să...

— Dă-ți pe gît băutura și du-te dracului, zise ea plictisită.

CAPITOLUL 21

În taxi, Nora îmi făcu loc între ea și Dorothy.
— Aș vrea o cafea, spuse ea. Mergem la Reuben? Au zis „Perfect” și am dat șoferului adresa.

Dorothy mă întrebă timidă:

— Ți-a spus ceva nevastă-sa?

— Să-ți transmit toată dragostea ei.

— Nu fi scîrbos, spuse Nora.

Dorothy zise:

— Dar, pe cuvîntul meu că nu-mi place, Nick. Nici nu mai vreau să-l văd măcar. Părea destul de trează acum. Știi... eram singură, și acum am cu cine hoinări.

Am dat să zic ceva, dar m-am oprit cînd Nora m-a înghiontit în coaste.

— Nu-ți bate capul, spuse Nora. Harrison a fost întotdeauna un nătărău.

— Nu vreau să răscolesc lucrurile, am zis, dar cred că e într-adevăr îndrăgostit de fata asta.

Nora mă înghionti încă o dată.

Dorothy îmi cercetă fața în lumina difuză:

— Nu cumva... nu cumva îți bați joc de mine, Nick?

— Ar trebui.

— Am auzit astă-seară o nouă poveste despre gnom, începu Nora, cu hotărîrea cuiva care nu înțelege să fie întrerupt, și-i explică lui Dorothy: E vorba despre doamna Edge. Levi spune că...

Povestea era destul de hazlie dacă o cunoșteai pe Tip. Nora continuă că vorbească despre ea pînă ce ne-am dat jos din taxi la Reuben.

Herbert Macaulay era la restaurant, stînd la masă cu o fată durdulie, brunetă, îmbrăcată în roșu. I-am făcut semn cu mîna și, după ce am comandat ceva de mîncare, m-am dus să vorbesc cu el.

— Nick Charles, Louise Jacobs, ne prezintă el. Stai jos. Ce-i nou?

— Jorgensen e Kelterman, i-am spus eu.

— Ei, pe dracu!

Am încuviințat dînd din cap.

— Și se pare că are o nevastă la Boston.

— Aș vrea să-l întîlnesc, zise el gînditor. L-am cunoscut pe Kelterman. Aș vrea să fiu sigur.

— Poliția e destul de sigură. Nu știu dacă l-au găsit încă. Crezi că el a omorît-o pe Julia?

Macaulay clătină cu putere din cap.

— Nu-l pot vedea pe Kelterman omorînd pe cineva... Așa după cum îl cunosc eu... în ciuda amenințărilor la care s-a dedat. Îți amintești că nu-l luam prea în serios la vremea aceea. S-a mai întîmplat și altceva? Pentru că ezitam, urmă: Louise e fată bună, poți să vorbești în fața ei.

— Nu de asta! Trebuie să mă întorc la ai mei să mîncăm. Venisem să te-ntreb dacă ai primit vreun răspuns la anunțul pe care l-ai dat în Times dimineață.

— Încă nu. Stai jos, Nick, pentru că vreau să-ți pun mai multe întrebări. Nu-i așa că ai spus poliției despre scrisoarea lui Wynant?

— Vino mâine la noi la prînz și vorbim pe îndelete.
Trebuie să mă întorc acum la ai mei.

— Cine e fetița aia blondă? întrebă Louise Jacobs. Am văzut-o prin localuri cu Harrison Quinn.

— Dorothy Wynant.

— Îl cunoști pe Quinn? mă întrebă Macaulay.

— Acum zece minute l-am culcat în pat.

Macaulay rînji:

— Sper că nu sunteți decît... simple cunoștințe?

— Adică, ce vrei să spui?

Rînjetul lui Macaulay deveni jalnic:

— Era agentul meu de bursă și sfaturile lui m-au adus în pragul falimentului.

— E minunat, am zis eu. Acum e agentul meu de bursă și îi urmez sfaturile.

Macaulay și fata izbucniră în rîs. M-am prefăcut că rîd și eu și m-am întors la masa mea. Dorothy spuse:

— Încă nu e miezul nopții și mama zicea că te-așteaptă.
De ce să nu mergem cu toții și să-i facem o vizită?

Cu foarte mare grijă, Nora își turna cafeaua în ceașcă.

— De ce? am întrebat. Ce-ați plănuit împreună?

Ar fi fost greu de găsit două figuri mai inocente decît ale lor.

— Nimic, Nick, spuse Dorothy. Ne-am gîndit c-ar fi plăcut. E devreme și...

— Și o iubim cu toții pe Mimi.

— Nu-u, dar...

— E prea devreme să mergem acasă, zise Nora.

— Există bombe, am sugerat eu, și cluburi de noapte, putem merge și în Harlem.

Nora făcu o strîmbătură:

— Toate ideile tale sunt la fel.

— Doriți să mergem la Barry să ne încercăm norocul la ruletă?

Dorothy începuse să zică „Da”, dar se opri, când Nora făcu altă strîmbătură.

— Așa simt eu când aud de altă vizită la Mimi, am zis. Mi-e de ajuns pentru azi.

Nora oftă, vrînd să arate că e răbdătoare.

— Bine, dacă avem de gînd să terminăm seara ca de obicei într-o bombă, aș prefera să mergem la prietenul tău Studsy, dar să nu-l lași să ne dea din șampania aia oribilă. Tipul e însă simpatic.

— Am să fac tot ce e posibil, am promis eu; și apoi, întorcîndu-mă spre Dorothy, am întrebato: Ți-a spus Gilbert c-a prins-o pe Mimi cu mine într-o situație compromițătoare?

Ea încercă să-i facă cu ochiul Norei, dar ochii Norei erau fixați asupra brînzei din farfurie.

— N-a... n-a spus exact asta.

— Ți-a spus despre scrisoare?

— De la nevasta lui Chris? Da. Ochii ei albaștri scînteiară. Ce furioasă o să fie mama!

— Văd că te amuză.

— Să zicem că mă amuză. Ei, și ce-i cu asta? Dar ce-a făcut ea vreodată pentru mine ca să...

— Nick, nu mai trage de limbă copila, zise Nora.

Așa că am tăcut.

CAPITOLUL 22

Mergeau bine afacerile la clubul Pigiron. Localul era plin de lume, zgomot și fum. Studsy veni de la casă să ne salute.

— Speram să veniți, spuse el, și ne strînse mîna, mie și Norei, zîmbind cu toată gura spre Dorothy.

— Ai ceva special? l-am întrebat.

Făcu o plecăciune:

— Totul e special pentru asemenea doamne.

L-am prezentat lui Dorothy.

Studsy se înclină spre ea și spuse ceva complicat despre orice prieten al lui Nick; apoi opri un chelner:

— Pete, pune o masă acolo pentru domnul Charles!

— În fiecare seară se îngrămădesc în felul ăsta? am întrebat.

— Nu-i împing de la spate, spuse el. Dacă vin o dată, vin și a doua oară. Poate că n-am scuipători de marmură neagră, dar n-ai nevoie să scuipi ceea ce servesc eu aici. Vreți să stați puțin la bar cît timp aranjează chelnerul masa?

Am zis că vrem și am comandat băuturi.

— Ai auzit de Nunheim? l-am întrebat.

Se uită la mine un moment înainte de a hotărî ce să spună:

— Am auzit. Găgica lui e pe-acolo. Își întoarse capul să arate spre celălalt capăt al sălii. Cred că sărbătorește evenimentul.

M-am uitat peste capul lui Studsy în fundul sălii și am zărit-o pe Miriam cea solidă și cu părul roșu stînd la masă cu vreo șase bărbați și femei:

— Ai aflat cine a făcut-o? am întrebat.

— Ea zice că poliția a făcut-o... că tipul știa prea multe.

— E o prostie, am spus.

— E o prostie, încuviință el. Iată și masa dumneavoastră. S-a aranjat. Mă întorc într-un minut.

Ne-am cărat paharele spre o masă ce fusese înghesuită între altele două care n-aveau spațiu suficient nici pentru una singură și ne-am așezat care cum a putut.

Nora gustă din băutura ei și o trecu un fior.

— Crezi că asta ar putea fi „băutura amară” pe care o întîlnim adesea în jocurile de cuvinte încrucișate?

— Oh! Uitați-vă! zise Dorothy.

Ne-am uitat și l-am văzut pe Shep Morelli venind spre noi. Fața lui era aceea care captase atenția lui Dorothy. Pe unde nu avea vînatăi era umflată ori brăzdată de cicatrice, iar coloritul ei varia de la roșu închis împrejurul unui ochi pînă la rozul deschis al unei bucați de plasture pe bărbie.

Veni la masa noastră și se plecă puțin deasupra ei ca să-și pună amîndoi pumnii pe ea.

— Ascultă, spuse el, Studsy zice că trebuie să-mi cer scuze.

— Și? am întrebat eu.

Morelli clătină din capul plin de vînatăi.

— Eu să-mi cer scuze pentru ceea ce fac... Lumea trebuie să mă ia așa cum sunt, dar nu mă deranjează să-ți spun că-mi pare rău că mi-a sărit muștarul și am tras în dumneata și sper

că nu te-ai supărat prea mult; dacă ar fi ceva ce aş face să mă achit de asta, eu...

— Las-o baltă! Stai jos şi bea ceva! Dumnezeului e domnul Morelli. Iar dînsa domnişoara Wynant.

Ochii lui Dorothy se măriră, plini de interes. Morelli îşi găsi un scaun şi se așeză:

— Sper că nici dumneavoastră nu sunteţi supărată pe mine, spuse el către Nora.

— A fost distractiv, zise ea.

El o privi neîncrezător.

— Ți-au dat drumul? l-am întrebat.

— Îhî, azi după-amiază. Cu o mînă îşi pipăi uşurel faţa şi zise: D-acolo le am pe-astea noi. Înainte de a-mi da drumul m-au făcut să simt priponul, așa... ca să fie mai siguri.

Nora spuse indignată:

— Vrei să zici că într-adevăr ei...

Am bătut-o ușor pe mînă.

Morelli vorbi:

— Trebuie să te-aștepți la d-astea. Buza de jos, umflată, se strîmbă într-un fel care voia să însemne un zîmbet disprețuitor. Numai că le-au trebuit vreo doi sau trei d-ai lor ca să facă treaba asta.

Nora se întoarse spre mine:

— Ai făcut și tu treburi d-astea?

— Cine? Eu?

Studsy veni spre noi, aducînd un scaun.

— I-au paradit rău mutra! zise el arătînd cu capul spre Morelli. Cînd i-am făcut loc, se așeză și zîmbi, mulțumit de sine, către băutura Norei și către Nora: Cred că nu găsiți o băutură mai bună ca asta prin cîrciumile alea arătoase din Park Avenue... și aici plătiți numai patru gologani pentru un păhăruț.

Zîmbetul Norei era vag, dar era totuși un zîmbet. M-a călcat cu piciorul pe sub masă.

— Ai cunoscut-o pe Julia Wolf în Cleveland? l-am întrebat pe Morelli.

El se uită într-o parte către Studsy care stătea rezemat de speteaza scaunului scrutînd sala de jur-împrejur și urmărind cum îi cresc beneficiile.

— Pe vremea cînd era Rhoda Stewart, am adăugat eu. Morelli se uită acum la Dorothy.

— Nu te feri de ea, am zis. E fata lui Clyde Wynant.

Studsy încetă să mai cerceteze sala și o întreabă radios pe Dorothy:

— Dumneata ești? Ce mai face tăticu?

— Dar nu l-am văzut de cînd eram mică, zise ea.

Morelli umezi capătul unei țigări și îl puse între buzele umflate.

— Sunt din Cleveland. Scăpără un chibrit. Avea o privire goală și încerca să păstreze tot timpul o privire goală. Ea n-a fost Rhoda Stewart decît o singură dată – de fapt o chema Nancy Kane. Se uită din nou la Dorothy: Tatăl dumitale știe.

— Îl cunoașteți pe tatăl meu?

— Am schimbat cîteva cuvinte, o dată.

— Despre ce-ați vorbit? l-am întrebat.

— Despre ea. Chibritul din mînă îi arsese pînă la capăt. Îl aruncă, scăpără altul și aprinse țigara. Își ridică sprîncenele spre mine încrețind fruntea: E în ordine?

— Sigur. Nu-i nimeni pe-aici în fața căruia n-ai putea vorbi.

— Bine. Individul era al dracului de gelos. Voiam doar să-l caftesc, dar ea nu m-a lăsat. Știți, era bancherul ei.

— Cînd s-a întîmplat asta?

— Acu' vreo șapte-opt luni.

— L-ai mai văzut de cînd a fost ea curățată?

Clătină din cap.

— Nu l-am văzut decît de vreo două ori, și aia de care v-am povestit acum a fost ultima dată.

— Tipa îl storcea de bani?

— Ea n-o spunea. Dar cred că da.

— De ce?

— Avea un cap deștept – foarte bine înfipt pe umeri. Știa să facă rost de bani. O dată aveam nevoie de cinci bătrîne.

Pocni din degete: Bani gheață!

M-am hotărît să nu-l întreb dacă i-a înapoiat.

— Poate că el îi dăduse banii.

— Sigur... poate.

— Ai spus asta la poliție? am întrebat.

Morelli rîse disprețuitor.

— Aia credeau că pot scoate ce vor de la mine. Întreabă-i ce gîndesc acum. Dumneata ești un tip valabil, nu... Se întrerupse, scoase țigara din gură și spuse: Să nu capeți erizipel, puștiule, și întinse o mînă apucînd urechea unuia care, stînd la una din mesele între care fusesem înghesuți, se lăsase pe spate din ce în ce mai aproape de noi.

Tipul sări de pe scaun și întoarse o față speriată către Morelli.

Morelli zise:

— Trage-ți îndărăt urechea aia, că dai cu ea peste paharele noastre.

Tipul se bîlbîi:

— Dar... dar nu voiam nimic, și își îndesă burta în masa lui, încercînd să stea cît mai departe cu putință de noi, dar de unde cred că se auzea totuși destul de bine.

Morelli zise:

— Niciodată nu vrei nimic, dar asta nu te împiedică să încerci, și își îndreptă din nou atenția către mine. O să-ți spun totul – fata e moartă acum, nu poate să-i mai facă niciun rău –

știi, oamenii lui Mulrooney nu s-au priceput să mă facă să cînt.

— Grozav, am zis eu. Spune-mi ce știi despre ea, unde ai întîlnit-o prima dată, ce a făcut înainte de a se încurca cu Wynant, unde a găsit-o el?

— Trebuie să beau ceva. Se răsuci în scaun și strigă: Hei, băiete... tu, ăla cu puștiu-n cîrcă!

Chelnerul oarecum cocoșat, pe care Studsy îl strigase Pete, își croi drum printre lume spre masa noastră și zîmbi afectuos către Morelli:

— Cu ce să vă servesc? Și-și supse zgomotos un dinte. Am făcut comanda și chelnerul plecă.

— Eu și cu Nancy locuiam pe aceeași stradă. Bătrînul Kane avea o bombonerie în colț. Fata avea obiceiul să șterpească țigări pentru mine. Rîse. Bătrînul m-a chelfănit o dată al dracului de tare, pentru care i-am arătat fetei cum se scot fisele de telefon cu o bucată de sîrmă. Știi, la cele de sistem vechi. Doamne, nu eram amîndoi decît niște puști prin clasa a treia. Rîse din nou, gutural. Voiam să umflu cîteva piese de instalație de la un rînd de case ce se construiau după colț, să le arunc apoi în pivnița lui și să-l torn lui Schultz – polițaiul din sector – ca să mă răzbun pe el, dar ea nu m-a lăsat.

Nora zise:

— Cred că erai un copil tare drăgălaș.

— Așa eram, spuse el înduioșat. Uite, o dată, cînd n-aveam mai mult de cinci sau...

O voce de femeie zise:

— Eram sigură că ești dumneata.

M-am uitat în sus și am văzut-o pe Miriam roșcata vorbindu-mi.

— Bună! am zis.

Femeia își puse mâinile-n șolduri și mă privi fix, cu ochii sumbri.

— Carevasăzică, el știa prea multe pentru voi.

— Poate, dar a întins-o pe scara de incendiu cu pantofii în mână mai înainte de a ne spune ceva din ce știa.

— Gogoși!

— Foarte bine. Ce crezi că știa de erau prea multe pentru noi?

— Știa unde e Wynant, zise ea.

— Așa? Și unde e?

— Nu știu. Art știa...

— Era bine dacă ne-ar fi spus. Noi...

— Gogoși! zise ea încă o dată. Știi și dumneata... și poliția știe. Pe cine crezi că minți?

— Nu mint. Nu știu unde e Wynant.

— Dumneata lucrezi pentru el, și poliția e în combinație cu dumneata. Nu mă aiurești pe mine! Art credea că, știind ce știe, o să se-aleagă cu o groază de parale, săracul! Nu-și închipuia ce-o să-i aducă.

— Ți-a spus ce știa? am întrebat-o.

— Nu sunt chiar atât de toantă cum mă crezi. Mi-a spus că știa ceva ce-i va aduce multe parale, și m-am lămurit ce i-a adus. Cred că știu cât fac doi și cu doi.

— Uneori fac patru, am zis. Dar alteori fac douăzeci și doi. Nu lucrez pentru Wynant. Și-acum, să nu mai zici încă o dată „Gogoși”. N-ai vrea să ne ajuți?...

— Nu. El era turnător și trăia din ceea ce i se plătea. A găsit ce-a căutat, dar să nu te aștepți de la mine să uit că l-am lăsat cu dumneata și cu Guild, și că data următoare când a mai fost văzut de cineva, era mort.

— Nu vreau să uiți nimic. Aș dori să-ți amintești doar dacă...

— Trebuie să plec acum... zise ea și plecă. Avea un mers de o grație remarcabilă.

— Nu prea știi dacă aș vrea să am de-a face cu dama asta, zise Studsy dus pe gânduri. E o otravă.

Morelli îmi făcu cu ochiul.

— Nu înțeleg, Nick, zise Dorothy atingându-mi brațul.

I-am spus că totul e perfect și m-am adresat lui Morelli:

— Vorbeai despre Julia Wolf.

— Aha. Da, bătrînul Kane a alungat-o cînd avea cînșpe-șaișpe ani, și intrase într-un fel de încurcătură cu un profesor de la liceu, și apoi a șters-o cu un tip numit Face Pepler – un băiat bun dacă n-ar fi avut obiceiul să vorbească prea mult. Îmi aduc aminte că eu și cu Face eram... Se întrerupse și își dresе glasul: Oricum, Face și cu ea au fost priponiți – cît dracu o fi fost? – vreo cinci sau șase ani, scăzînd timpul cît a fost el în armată. Atunci ea a trăit cu un tip pe care nu mai știu cum îl cheamă – un văr de-al lui Dick O'Brien – un tip slăbănog cu părul negru care trăgea la măsea. Dar fata s-a întors la Face cînd a venit el din armată, și-au stat împreună pînă i-au băgat la zdup pentru că au încercat să se descotorosească de un turnător din Toronto. Face a luat asupra lui totul, și ea s-a ales doar cu șase luni – i-au pus în spate lui toată chestia. Ultima dată cînd am mai auzit de el, era încă închis. Pe ea am întîlnit-o cînd a ieșit – m-a tapat de vreo două sutare ca s-o-ntindă din oraș. Am mai auzit de ea cînd mi i-a trimis înapoi, și zicea că acum o cheamă Julia Wolf și că-i place mai mult într-un oraș mare, dar știu că Face primește regulat vești de la ea. Așa că, atunci cînd m-am mutat aici, în '28, am căutat-o. Ea era...

Miriam venise înapoi și stătea cu mîinile în șolduri ca mai înainte.

— M-am gîndit la ce spuneai. Poate că zici despre mine că-s toantă.

— Nu, am spus, și eram sincer.

— E sigur că nu-s chiar atît de toantă ca să mă las dusă de vrăjelile alea pe care ai încercat să mi le servești. Mă pricep la chestii de-astea.

— Foarte bine.

— Nu e bine. Tu l-ai omorît pe Art și...

— Mai încet, fetițo, zise Studsy ridicîndu-se și luînd-o de braț. Vocea lui era împăciuitoare. Hai, vino încoace. Vreau să discut cu tine ceva. Și o conduse spre bar.

Morelli făcu iar cu ochiul.

— Lui Studsy îi plac chestiile astea. Ei, ziceam tocmai că am căutat-o cînd m-am mutat aici, și mi-a spus că are slujba asta la Wynant, și că el era mort după ea, și că o ducea foarte bine. Se părea că învățase stenografia la Ohio cînd își făcea cele șase luni și s-o fi gîndit că i-ar putea prinde bine la ceva. Știi – să-și ia undeva un serviciu și într-o zi să aibă norocul să rămînă seiful deschis. O agenție de plasare a trimis-o pentru vreo două zile la Wynant și ea s-a gîndit c-ar fi mult mai bine o chestie de lungă durată decît să șutească repede ceva și s-o întindă urgent, așa că s-a încurcat cu el și s-a ales cu ceva trainic. A fost destul de cinstită să-i spună tipului că avea cazier și că voia acum să meargă pe calea cea dreaptă și alte chestii de-astea, așa ca să nu se trezească într-o zi că el află, pentru că, zicea ea, avocatul ei avea nițică boală la ea și s-ar fi putut s-o caute. Nu știu exact ce făcea ea, înțelegi, pentru că era treaba ei și n-avea nevoie de ajutorul meu, și chiar dacă într-un fel eram prieteni, n-avea niciun rost să-mi spună mie totul, căci s-ar fi putut să-mi vină chef s-o torn la patronul ei. Se-nțelege, nu era gagica mea sau așa ceva... eram numai prieteni vechi, care am copilărit și ne-am jucat împreună. Da, aveam obiceiul să ne-nțîlnim – aveam obiceiul să venim de multe ori aici, pînă cînd a luat-o el la întrebări, și-atunci a zis că o să înceteze să se mai vadă cu mine, că n-

are de gînd să piardă un pat moale pentru vreo cîteva pahare de băutură cu mine. Așa că, asta a fost. Era, cred, prin octombrie, și s-a ținut de hotărîrea ei. N-am mai văzut-o de atunci.

— Cu cine mai umbla? am întrebat.

Morelli clătină din cap:

— Nu știu. Nu vorbea prea mult despre prietenii ei.

— Avea un inel de logodnă cu diamant. Știi ceva despre asta?

— Nimic; numai că nu-l avea de la mine. Nu-l purta cînd ne întâlneam.

— Crezi că voia să se întoarcă la Peppler după ce-ar fi ieșit de la zdup?

— Poate. Nu părea s-o doară prea mult capul că Peppler era acolo, dar îi plăcea mult să lucreze cu el și cred că s-ar fi asociat din nou.

— Dar ce știi despre vărul lui Dick O'Brien, slăbănogul cu ciuful ăla negru-n cap? Ce s-a întîmplat cu el?

Morelli se uită surprins la mine.

— Habar n-am.

Studsy se întoarce singur.

— Poate că n-am dreptate, spuse el și se așeză, dar cred că ar putea careva să facă ceva cu ciocănitorea asta dacă ar ști cum s-o ia...

— De gît, zise Morelli.

Studsy zîmbi binevoitor.

— Nu. Fata asta încearcă să ajungă cineva. Muncește din greu cu lecțiile ei de canto și...

Morelli se uită la paharul său gol și spuse:

— Eu zic că rachiul ăsta al tău îi dregă foarte bine glasul. Întoarce capul și strigă la Pete: Hei, tu ăla cu ranița-n spate, mai adu-mi un pahar dintr-ăsta! Mîine trebuie să cîntăm în cor.

— Vine-ndată, Sheppy, zise Pete, și fața-i zbîrcită, incoloră, își pierdu apatia mohorîtă cînd îi vorbi Morelli.

Un tip blond și extrem de gras care șezuse la masa lui Miriam – atît de blond încît era aproape albinos – se apropie și-mi spuse cu o voce subțire, tremurătoare, efeminată:

— Așa, ești dintr-ăia care l-au doborît pe micuțul Art Nunhei...

Morelli îl izbi pe grăsan în burta-i umflată cît putu de tare, fără să se scoale de pe scaun. Studsy, care se ridicase brusc în picioare, se aplecă peste Morelli și arse un pumn greu în mutra grăsanului. Mi s-a părut caraghios că lovea tot cu mîna dreaptă. Ghebosul de Pete se strecură în spatele grăsanului și-i trosni cu toată forța în cap o tavă goală. Grăsanul căzu pe spate, răsturnînd trei tipi și o masă. Amîndoi barmanii sosiseră între timp lîngă noi. Unul dintre ei îl atinse pe grăsan cu ciomagul cînd încercă să se ridice, împingîndu-l înainte în patru labe, celălalt îi băgă o mînă sub guler, la ceafă, răsucind apoi gulerul ca să-l sufoc. Cu ajutorul lui Morelli îl prinseră de picioare și-l îmbrînciră afară.

Pete se uită după ei sugîndu-și un dinte.

— Blestematul ăsta de Sparrow, îmi explică el, e periculos cînd e băut.

Studsy era la masa de alături, cea care fusese răsturnată, ajutînd clienții să se ridice și să-și adune lucrurile.

— E rău, zicea el, e rău pentru afaceri, dar unde poți să tragi o linie de despărțire? Eu n-am o bombă imputită, dar nici nu încerc să țin un pension de domnișoare.

Dorothy era palidă, speriată. Nora, cu ochii mari, uluită.

— E un adevărat balamuc aici, zise ea. De ce-au făcut asta?

— Știu tot atît cît știi și tu, i-am spus eu.

Morelli și barmanii intrară înapoi, arătînd foarte

satisfăcuți de ei înșiși. Morelli și Studsy reveniră la masa noastră.

— Sunteți cam impulsivi, băieți, am zis eu.

Studsy repetă: „Impulsivi”, și rîse: „Ha-ha-ha.” Morelli era serios:

— Ori de cîte ori vrea individul ăsta să facă ceva, trebuie să-ncepi tu primul. E prea tîrziu cînd s-a pornit. L-am mai văzut noi în felul ăsta, nu-i așa, Studsy?

— În ce fel? am întrebat. N-a făcut nimic.

— Bine, n-a făcut, zise Morelli încet, dar asta e numai un fel de impresie pe care o ai despre el. Nu-i așa că am dreptate, Studsy?

Studsy zise:

— Îhî, e isteric.

CAPITOLUL 23

Se făcuse aproape două când am spus „Noapte bună” lui Studsy și Morelli, plecând de la clubul Pigiron.

Dorothy se ghemui în colțul ei din taxi și zise:

— O să-mi vină rău. Simt că-mi e greață.

Și părea chiar să-i fie.

— Băutura aia, zise Nora. Își puse capul pe umărul meu și urmă: Nevastă-ta e beată, Nicky. Ascultă, trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat – totul. Nu acum, mâine. Nu înțeleg nimic din ce s-a spus și s-a întâmplat. Erau grozavi toți.

Dorothy zise:

— Ascultă, nu mă pot duce la mătușa Alice în halul ăsta. Ar lovi-o apoplexia.

— Nu era cazul să-l lovească în felul ăsta pe grăsan, spuse Nora, deși trebuie să fi fost distractiv: în maniera sălbatică.

— Cred că ar fi mai bine să mă duc la mama, spuse Dorothy.

— Erizipelul n-are nicio legătură cu urechea, zise Nora.

— Mătușa Alice o să mă vadă, zise Dorothy, pentru că am uitat cheia și trebuie s-o trezesc.

— Te iubesc, Nicky, zise Nora, pentru că ai mirosul fin de copoi și cunoști oameni atît de fascinanți.

— Așa-i că nu-i un ocol prea mare pentru voi, spuse Dorothy, dacă mă lăsați la mama?

Am zis „Nu” și am dat șoferului adresa lui Mimi.

— Hai cu noi, acasă, zise Nora.

— Nu... mai bine nu, spuse Dorothy.

Nora întrebă: „De ce nu?” și Dorothy răspunse: „Ei, bine, nu cred că ar trebui,” și felul ăsta de discuție continuă pînă ce taxiul opri la hotelul „Courtland”.

Am coborît și am ajutat-o pe Dorothy să iasă. Ea se lăsă greu pe brațul meu.

— Te rog, vino sus, numai un minut.

Nora zise și ea:

— Numai un minut, și coborî din taxi.

Am spus șoferului să aștepte. Am urcat scările. Cînd am ajuns sus, Dorothy sună. Gilbert în pijama și halat de baie ne deschise ușa. Cînd ne văzu, ridică o mîină în semn de avertizare și șopti:

— Poliția e aici.

Vocea lui Mimi se auzea din living-room:

— Cine e, Gil?

— Domnul și doamna Charles cu Dorothy.

Mimi veni să ne întîmpine.

— Niciodată n-am fost atît de fericită că văd pe cineva. Pur și simplu, nu știam ce să fac.

Avea un capot trandafiriu de satin pus pe deasupra unei cămăși de noapte trandafirii de mătase și fața ei era trandafirie și cîtuși de puțin nenorocită. O ignoră pe Dorothy, strînse mîna Norei, o apucă pe a mea și zise:

— Am de gînd acum să nu mă mai frămînt și să las totul pe seama ta, Nick, Trebuie să-mi spui ce am de făcut. Nici nu știi ce proastă sunt.

Dorothy, în spatele meu, șopti „Gogoși”, dar destul de tărișor.

Mimi se prefăcu însă că n-o auzise pe fiică-sa. Ținându-ne de mâini, ne trase înspre living-room trăncănind:

— Îl știți pe locotenentul Guild. A fost foarte drăguț, dar sunt sigură că i-am pus răbdarea la grea încercare. Am fost atît de... ei bine... vreau să spun că am fost tare zăpăcită. Dar acum sunteți aici și...

Am intrat în living-room.

Guild zise „Salut” către mine și „Bună seara, doamnă” către Nora. Omul care era cu el, cel pe care-l chema Andy și-l ajutase să ne percheziționeze camerele în dimineața vizitei lui Morelli, înclină capul și mormăi ceva înspre noi.

— Ce se-aude? am întrebat.

Guild se uită cu coada ochiului la Mimi, apoi la mine și spuse:

— Poliția din Boston l-a găsit pe Jorgensen, sau Kelterman, sau oricum vreți să-i ziceți, acasă la prima lui nevastă și i-a pus în numele nostru cîteva întrebări. Cel mai important răspuns pare să fie că n-are nicio legătură cu Julia Wolf, ucisă sau nu, și că doamna Jorgensen poate să dovedească asta, pentru că ascunde ceva ce-i aparține lui Wynant. Ochii îi lunecară într-o parte, fixînd-o din nou pe Mimi. Doamna nu vrea să zică nici „Da”, nici „Nu”. Ca să spun adevărul, domnule Charles, nu știu ce să mă fac cu ea.

Puteam să-l înțeleg. Am zis:

— Probabil că e speriată, și în clipa aceea Mimi chiar încercă să pară speriată. Spune, omul e divorțat de prima lui nevastă?

— Nu, după cum spune prima nevastă.

— Pariez că minte, zise Mimi.

— Șșșt-șt, am făcut eu. Vine înapoi la New York?

— Se pare că va trebui să-i cerem extrădarea, dacă avem nevoie de el. Poliția din Boston spune că se dă cu capul de toți pereții să-și găsească un avocat.

— Aveți chiar așa mare nevoie de el?

Guild ridică din umerii-i masivi.

— Numai dacă aducerea lui înapoi ne-ar ajuta să clarificăm crima. Nu mă interesează prea mult vechile acuzații, ori bigamia. Niciodată n-am fost de părere să urmăresc un om pentru lucruri care nu mă privesc.

— Ei? am întrebat-o pe Mimi.

— Pot să-ți vorbesc între patru ochi?

M-am uitat la Guild, care zise:

— Orice, numai să fie de folos.

Dorothy mă apucă ușor de braț:

— Nick, ascultă-mă pe mine mai întâi. Eu...

Se întrerupse, căci toată lumea se uită la ea.

— Ce e? am întrebat-o.

— Aș... aș vrea să vorbesc eu cu dumneata mai întâi.

— Dă-i drumul.

— Singură, vreau să spun.

Am bătut-o ușor pe mână:

— Pe urmă.

Mimi mă conduse în dormitorul ei și închise ușa cu grijă. M-am așezat pe pat și mi-am aprins o țigară. Mimi se sprijini cu spatele de ușă, zîmbindu-mi foarte liniștită și plină de încredere. O jumătate de minut se scurse în felul ăsta. Apoi spuse:

— Mă placi, Nick? Și, cum nu ziceam nimic, întrebă: Nu-i așa?

— Nu.

Rîse și veni spre mine.

— Vrei să spui că nu mă aprobi? Se așează pe pat lângă mine: Dar mă placi atît cît să mă ajuți?

— Depinde.

— Depinde de ce?

Ușa se deschise și intra Dorothy:

— Nick, trebuie să...

Mimi sări în sus și o înfruntă pe fiică-sa șuierînd printre dinți:

— Ieși afară de-aici!

Dorothy se dădu puțin înapoi, dar zise:

— Nu plec. Doar n-ai de gînd să faci un...

Cu dosul palmei, Mimi o lovi pe Dorothy peste gură.

— Ieși afară de-aici!

Dorothy țipă și-și puse mîna la gură. Ținînd-o acolo, ațintindu-și ochii măriți și înfricoșați spre fața lui Mimi, ieși de-a-ndăratelea din cameră. Mimi închise ușa după ea.

Am zis:

— Trebuie să vii o dată la noi acasă cu toate rufeale tale murdare.

Părea că nu mă auzise. Ochii îi erau gravi, amenințători și buzele răsfrînte puțin în afară, într-un fel de rînjat; cînd vorbi, vocea părea mai groasă, mai guturală decît de obicei.

— Fiică-mea e îndrăgostită de tine.

— E absurd.

— Și e geloasă pe mine. Se crispează ori de cîte ori mă apropiu la un metru de tine.

Mimi vorbea ca și cum s-ar fi gîndit la altceva.

— E absurd. Poate că a mai rămas ceva din ardoarea ei de fetiță de pe cînd avea doisprezece ani, dar asta e totul.

Mimi clătină din cap:

— N-ai dreptate. Dar nu face nimic. Se așează pe pat lîngă mine și urmă: Trebuie să mă ajuți să ies din situația asta. Eu...

— Singur, am zis. Tu ești o floare delicată care are nevoie de protecția unui om important.

— Oh! Așa? Făcu semn cu mîna spre ușa pe care plecase Dorothy. Ești sigur că... Păi, nu e ceva ce n-ai mai auzit... sau n-ai mai văzut și făcut. Nu-i nimic care să te îngrijoreze. Zîmbi ca mai înainte, cu ochii gravi, amenințători și buzele

răsrînte puțin în afară: Dacă o vrei pe Dorry, ia-o, numai să nu devii sentimental cu ea. Dar, în fine, n-are importanță. Bineînțeles că sunt o floare delicată. Niciodată nu te-ai gîndit că aș fi.

— Nu, am încuviințat.

— Ei bine, atunci... zise ea, și rămase în așteptare.

— Ei bine, ce?

— Lasă cochetăria asta blestemată, spuse ea. Înțelegi ce vreau să zic. Mă înțelegi tot atît de bine pe cît te înțeleg și eu.

— Oarecum, numai că tu cochetezi mereu...

— Știu. A fost un joc. Dar acum s-a terminat cu jocul.

Puiul ăla de cătea și-a bătut joc de mine cumplit, Nick. Iar acum a dat de bucluc, și speră să-l ajut. Bine, o să-l ajut. Puse o mîna pe genunchiul meu și unghiile-i ascuțite i se înfipseră în carnea mea. Cei de la poliție nu mă cred. Cum aș putea să-i fac să mă creadă că Chris minte, că nu știu mai mult decît le-am spus despre crimă?

— Probabil că nu poți, am zis eu vorbind rar, mai ales de cînd Jorgensen nu face decît să repete ce mi-ai spus cu cîteva ore mai înainte.

Mimi își reținu respirația, și unghiile i se înfipseră din nou în carnea mea.

— Le-ai spus asta?

— Încă nu, am zis, și i-am luat mîna de pe genunchiul meu.

— Și nu-i așa că n-o să le spui? oftă ea ușurată.

— De ce să nu le spun?

— Pentru că e o minciună. El a mințit, și am mințit și eu. N-am găsit nimic, absolut nimic...

— Ne-am întors de unde am pornit, și te cred tot atîta cît te credeam atunci. Cum rămîne cu noile condiții asupra cărora ne înțelesesem? Tu să mă înțelegi pe mine, eu pe tine, fără cochetării, fără ascunzișuri, fără trucuri.

Mă bātu ușor pe mînă.

— Foarte bine. Am găsit ceva... Nu prea mult, dar e totuși ceva... însă n-am de gînd să predau nimic poliției ca să-l ajut pe ticălosul acela. Înțelege ce simt, Nick. Și tu ai simți la fel...

— Poate, am zis, dar așa cum stau lucrurile, n-am niciun motiv să mă pun în situația ta. Chris nu mi-e dușman. N-am nimic de cîștigat ajutîndu-te să-l bagi la apă.

— M-am gîndit mult la asta, oftă Mimi. Nu-mi dau seama ce bani aș putea să-ți dau ca să-nsemne ceva pentru tine... Și zîmbind șmecherește, adăugă: Sau trupul meu alb și frumos. Dar nu ești interesat să-l salvezi pe Clyde?

— Nu neapărat.

— Nu știu ce înseamnă asta, zise ea, și rîse.

— Ar putea însemna că nu cred c-ar avea nevoie să fie salvat. Poliția n-are multe dovezi împotriva lui. Ce-i drept, e un tip sucit, era la New York în ziua cînd a fost omorîta Julia, și ea îl storcea de bani. Dar nu-i de ajuns ca să-l aresteze.

Mimi rîse din nou:

— Dar cu contribuția mea?

— Nu știu. Despre ce-i vorba? am întrebat-o și am urmat fără să aștept un răspuns pe care nu-l speram: Orice ar fi, ești o bleagă, Mimi. Îl ai la mînă pe Chris cu bigamia. Scutură-l cu asta. Nu e nici...

Zîmbi dulce și zise:

— Asta o țin în rezervă, s-o folosesc dacă el...

— Dacă scapă de acuzația de asasinat? Bine, dar n-o să meargă așa, doamnă. Poți să-l bagi la închisoare pentru trei zile. În acest răstimp procurorul îl va fi interogat și controlat de ajuns ca să afle că n-a omorît-o pe Julia și că ți-ai bătut joc de procuror. Și cînd vei introduce acuzația ta mărunță de bigamie, procurorul va refuza să-l urmărească și-ți va spune să te duci la dracu.

— Dar nu poate face una ca asta, Nick.

— Ba poate, și o va face, am încredințat-o. Și dacă n-o să poată obține vreo dovadă că ascunzi ceva, atunci va face totul ca să-ți creeze dificultăți.

Își supse buza de jos și întrebă:

— Ești cinstit cu mine?

— Ți-am spus exact ce-o să se întâmple, numai dacă procurorii nu s-au schimbat prea mult față de cum îi știam eu.

Ea își supse iar buza și zise:

— Nu vreau să-mi scape. Dar nu vreau nici să intru eu la apă. Și se uita drept la mine. Dar dacă mă minți, Nick...

— Nu poți să faci nimic altceva decât să mă crezi, sau să nu mă crezi.

Zîmbi, puse o mînă pe obrazul meu, mă sărută pe gură și se ridică:

— Ești dat dracului. Bine, te cred.

Se duse pînă la celălalt capăt al camerei și apoi se întoarse. Ochii ei erau strălucitori și fața-i frumoasă era cuprinsă de emoție.

— Să-l chem pe Guild, am zis.

— Nu. Așteaptă. Aș... vrea mai întîi să văd ce părere ai tu.

— Foarte bine, dar fără șmecherii.

— Ți-e frică și de umbra ta, spuse ea, dar n-avea nicio grijă, n-am de gînd să te aiuresc.

Am spus că ar fi minunat și că ar fi bine să-mi arate o dată ce are de arătat:

— Altfel, ceilalți își vor pierde răbdarea.

Înconjură patul, se apropie de dulap, deschise ușa, dădu cîteva haine la o parte, întinse mîna spre alte haine din fund și zise:

— E ciudat.

— Ciudat? M-am ridicat. E ceva de groază! O să-l vad pe Guild rostogolindu-se pe parchet. Și am pornit spre ușă.

— Nu fi așa nervos, zise ea. Am găsit. Zicînd asta, se întoarse spre mine în mîna cu o batistă.

Pe cînd mă apropiam, ea desfăcu batista și-mi arătă un lănțisor de ceas de vreo zece centimetri, rupt la un capăt și cu un briceag aurit la celălalt capăt. Batista era femeiască și avea pete cafenii.

— Ei? am întrebat.

— Lănțisorul era în mîna ei. L-am văzut cînd am rămas singură cu ea. Știam că-i al lui Clyde, așa că l-am luat.

— Ești sigură că-i al lui?

— Da, zise ea nerăbdătoare. Uite, are verigi de aur, argint și cupru. L-a făcut din primele șarje obținute din procedeul de topire inventat de el. Toți care-l cunosc bine îl pot recunoaște – nu poate fi altul la fel. Întoarse briceagul spre mine să-mi arate literele C.M.W. gravate pe el. Sunt inițialele lui. Briceagul nu l-am văzut niciodată, dar lănțisorul l-aș recunoaște oriunde. Clyde îl purta de mulți ani.

— Ți-l amintești atît de bine încît poți să-l descrii fără să te uiți la el?

— Bineînțeles!

— Aia e batista ta?

— Da.

— Și petele sunt de sînge?

— Da. Lanțul era în mîna ei... ți-am spus... și era puțin sînge pe el. Se încruntă la mine: Nu cumva...? Arăți ca și cum nu m-ai crede.

— Nu e chiar așa, am zis, dar mă gîndesc că de data asta trebuie să fii sigură că spui exact ce s-a întîmplat.

Bătu din picior.

— Ești un... dar izbucni în rîs și furia îi dispăru de pe față. Poți fi cel mai plictisitor om din lume! Îți spun adevărul acum, Nick. Ți-am spus tot ce s-a întîmplat; exact cum s-au petrecut lucrurile.

— Sper. Ar fi și cazul. Ești sigură că Julia nu și-a revenit destul ca să spună ceva cât ai fost singură cu ea?

— Încerci să mă înfurii din nou. Bineînțeles că sunt sigură.

— Foarte bine, am zis. Așteaptă aici. Îl aduc pe Guild, dar dacă-i spui că lăncșorul era în mîna Juliei și că nu era încă moartă, atunci el o să întrebe dacă n-ai trebuit s-o forțezi puțin ca să i-l iei.

Ea făcu ochii mari:

— Ce trebuie să-i spun?

Am ieșit și am închis ușa.

CAPITOLUL 24

Nora, arătînd puţin somnoroasă, stătea de vorbă cu Guild şi cu Andy în living-room. Odraslele lui Wynant nu se vedeau nicăieri.

— Du-te la ea, i-am spus lui Guild. Prima uşă la dreapta. Cred că e gata să-ţi spună tot ce ştie.

— A ciripit? întrebă el.

Am încuviinţat din cap.

— Ce-ai obţinut?

— Vezi mai bine ce obţii dumneata. O să le punem cap la cap şi o să vedem cum se vor potrivi, am sugerat.

— Perfect. Hai, Andy!

— Unde-i Dorothy? am întrebat.

Nora căscă:

— Credeam că era cu tine şi cu mama ei. Gilbert e pe-aici, pe undeva. Era pe-aici pînă acum cîteva minute. Trebuie să mai stăm mult aici?

— Nu mult.

M-am dus înapoi pe coridor şi am trecut de uşa lui Mimi spre uşa altui dormitor, care era deschisă, şi m-am uitat înăuntru. Nu era nimeni acolo. O uşă din faţa ei era închisă. Am ciocănit în ea.

— Cine e? se auzi dinăuntru vocea lui Dorothy.

— Nick, am zis, și am intrat.

Stătea trîntită în pat, îmbrăcată, dar fără papuci. Gilbert ședea pe pat lângă ea. Gura ei părea puțin umflată, dar putea fi de plîns: ochii îi erau roșii. Își înălță capul și mă privi fix, morocănoasă.

— Mai vrei să vorbești cu mine? am întrebat-o.

Gilbert se ridică de pe pat:

— Unde e mama?

— Discută cu polițiștii.

El zise ceva ce n-am înțeles și părăsi camera.

Pe Dorothy o trecu un fior.

— Îmi dă frisoane, zise ea, și apoi își aminti că trebuie să mă privească fix, morocănoasă.

— Mai vrei să vorbești cu mine?

— Ce te-a făcut să fii împotriva mea în felul ăsta?

— Ești o proastă, am zis, și m-am așezat unde stătuse Gilbert. Știi ceva despre briceagul și lăntișorul pe care le-ar fi găsit mama ta?

— Nu. Unde?

— Ce voiai să-mi spui?

— Acum... nimic, zise ea acru. Numai că ai putea, cel puțin, să-ți ștergi de pe gură rujul ei.

L-am șters. Îmi smulse batista din mîină și se rostogoli să ia un plic cu chibrituri de pe măsuta aflată de cealaltă parte a patului. Scăpără un chibrit.

— O să pută ca dracul, am zis.

Ea zise „Nu-mi pasă”, dar stinse chibritul. Am luat batista, m-am dus la fereastră și am deschis-o, am aruncat-o afară, am închis fereastra și m-am întors să mă așez pe pat.

— Dacă asta te face să te simți mai bine.

— Ce-a zis mama despre mine?

— A zis că ești îndrăgostită de mine.

Se ridică brusc:

— Și dumneata ce-ai spus?

— Am zis că mă placi, așa, copilărește, de când erai mică...

Gura i se crispă:

— Cre... crezi că asta e totul?

— Ce altceva ar putea fi?

— Nu știu, începu să plîngă. Toți își bat joc de mine din cauza asta, și mama, și Gilbert, și Harrison... știi...

Am cuprins-o afectuos cu brațul:

— Dă-i dracului.

După un răstimp întrebă:

— Mama e îndrăgostită de tine?

— Doamne Dumnezeule, nu! Îi detestă pe bărbați, mai mult decît orice femeie pe care am întîlnit-o.

— Dar are totdeauna un fel de...

— Ăsta-i trupul. Nu te lăsa înșelată de el. Mimi urăște bărbații... pe toți... amarnic...

Nu mai plîngea. Își încreți fruntea și zise:

— Nu înțeleg. Tu o urăști?

— Nu întotdeauna.

— Acum da?

— Nu cred. E proastă și e sigură că-i foarte deșteaptă, și asta-i o catastrofă. Dar nu cred c-o urăsc.

— Eu o urăsc, zise Dorothy.

— Mi-ai spus asta săptămîna trecută. Aș vrea să te întreb ceva: L-ai cunoscut, sau l-ai văzut vreodată, pe acel Arthur Nunheim despre care vorbeam în seara asta la bombă?

Mă privi pătrunzător:

— Încerci să schimbi subiectul?

— Nu, serios vreau să știu. L-ai cunoscut?

— Nu.

— Scria despre el în ziare, i-am reamintit. Tipul care a spus la poliție că Morelli o cunoștea pe Julia Wolf.

— Nu-mi amintesc de numele lui, spuse ea. Nu-mi amintesc să fi auzit vreodată numele lui pînă în seara asta.

I l-am descris.

— L-ai văzut vreodată?

— Nu.

— Își zicea uneori Albert Norman. Îți pare ceva cunoscut? Cunoști pe careva dintre cei pe care i-am întîlnit astă-seară la Studsy? Sau știi ceva despre ei?

— Sincer, nu, Nick. Ți-aș fi spus dacă aș fi știut ceva ce te-ar fi putut ajuta.

— Indiferent pe cine ar fi deranjat?

— Da, zise ea prompt. Apoi: Ce vrei să spui?

— Știi foarte bine ce vreau să spun.

Își puse palmele peste față și cuvintele de-abia i se auzeau:

— Mi-e frică, Nick. Eu... Își trase-n jos palmele de pe față cînd cineva ciocăni la ușă.

— Intră! am strigat.

Andy deschise ușa atît cît să-și bage capul înăuntru. Se străduia să-și ascundă curiozitatea de pe față.

— Domnul locotenent vrea să te vadă.

— Vin imediat, am promis eu.

Andy deschise ușa mai larg.

— Te așteaptă.

Și îmi făcu cu ochiul, într-un mod care intenționa să fie semnificativ, dar un colț al gurii i se mișcă mai mult decît ochiul, așa că rezultatul se dovedi a fi o adevărată strîmbătură.

— Mă întorc, i-am spus lui Dorothy, și am plecat după el.

Andy închise ușa după mine și își aplecă gura la urechea mea, șoptind:

— Puștiul asculta la ușă.

— Gilbert?

— Da. A avut timp s-o șteargă cînd m-a auzit vorbind, dar era acolo, foarte aproape.

— Drăguț din partea lui, am zis. Cum v-ați descurcat cu doamna Jorgensen?

Își țuguie buzele groase formînd un „O” și suflă zgomotos:

— Ce mai damă!

CAPITOLUL 25

Ne-am dus în dormitorul lui Mimi. Stătea într-un fotoliu lângă fereastră, arătînd foarte mulțumită de sine. Zîmbi veselă spre mine și spuse:

— Sufletul meu e fără nicio pată acum. Am mărturisit totul.

Guild stătea în picioare lângă o masă, ștergîndu-și fața cu o batistă. Mai erau încă vreo cîteva picături de sudoare pe la tîmple, și chipul îi părea îmbătrînit și obosit. Briceagul cu lăntîșorul și batista în care fuseseră învelite erau pe masă.

— Ați terminat? am întrebat.

— De fapt, nu știu, spuse el. Își întoarse capul și i se adresă lui Mimi: Puteți să spuneți că am terminat?

Mimi rîse:

— Nu-mi imaginez ce-ar mai putea fi.

— Bine, spuse Guild încet, oarecum în silă. În cazul ăsta, cred c-aș vrea să vorbesc cu domnul Charles, dacă ne-ați scuza cîteva minute. Își împături cu grijă batista și o puse în buzunar.

— Puteți vorbi aici, zise Mimi și se ridică de pe fotoliu. Mă duc să stau cu doamna Charles pînă ce terminați. Mă ciocăni în joacă cu vîrful degetului pe obraz cînd trecu pe

lîngă mine și adăugă: Nick, să nu-i lași să spună lucruri prea oribile despre mine.

Andy îi deschise ușa, o închise după ea și suflă iar zgomotos, cu gura în formă de „O”.

M-am așezat pe pat.

— Ei? am întrebat. Cum stăm?

Guild își potrivi glasul:

— Ne-a spus că a găsit lănțișorul ăsta, împreună cu briceagul, pe parchet lîngă Julia Wolf. Zice că probabil Julia l-a rupt luptîndu-se cu Wynant și ne-a arătat motivele pentru care ni le-a ascuns pînă acum. Între noi fie vorba, nu e ceva care să stea în picioare, dacă stai să te gîndești, dar poate că trebuie să te gîndești altfel în acest caz. Ca să-ți spun adevărul, în multe privințe nu știu ce să mă fac cu ea. Nu știu de loc!

— Cel mai important lucru, l-am sfătuit eu, este să n-o lași să te zăpăcească. Dacă o prinzi cu o minciună, ea o recunoaște și-ți oferă altă minciună în loc, și cînd ai prins-o și cu astălaltă, o recunoaște și îți mai oferă încă una, și așa mai departe. Cei mai mulți oameni, și chiar și femeile, se descurajează după ce i-ai prins cu a treia sau a patra minciună în serie și dau înapoi fie spre adevăr, fie spre tăcere – dar Mimi, nu! Ea încearcă într-una, și trebuie să fii atent dacă nu vrei să te trezești crezînd-o, nu pentru că s-ar părea să spună adevărul, ci pur și simplu pentru că ai obosit să n-o mai crezi.

— Hm-m. Poate. Puse un deget pe după guler și părea foarte stingherit. Ascultă, crezi că ea a omorît-o pe Julia?

Am descoperit că Andy mă privea atît de intens, încît ochii i se holbaseră. M-am așezat și mi-am lăsat picioarele pe parchet:

— Asta aș vrea s-o știu și eu. Chestia asta cu lănțișorul pare a fi un truc, foarte bine, dar... Putem afla dacă el a avut un lănțișor ca ăsta, poate că îl mai are încă. Dacă Mimi și-a

reamintit atît de bine de lănțisor, atunci nu e niciun motiv să nu fi putut spune unui giuvaergiu cum să facă unul la fel, și oricine poate să cumpere un briceag și să graveze pe el ce inițiale vrea. Sunt multe de spus împotriva probabilității că ea ar fi mers atît de departe. Dacă a inventat totul, e mult mai probabil să fi avut lănțisorul original – poate că-l are de ani de zile – dar toate astea, dumneata trebuie să le verifici.

— Facem tot posibilul, spuse Guild cu răbdare. Așadar, crezi că ea a făcut-o?

— Crima? Am clătinat din cap. Încă nu am ajuns atît de departe. Ce-i cu Nunheim? Se potrivesc gloanțele?

— Se potrivesc. Sunt din același pistol cu care s-a tras în Julia – toate cinci.

— S-a tras în el de cinci ori?

— Da. Și de atît de aproape, încît i-au pîrlit hainele.

— M-am întîlnit astă-seară într-o bombă cu prietena lui – roșcata aia voinică – și zicea că dumneata și cu mine l-am ucis pentru că știa prea multe.

— Hm-m, făcu el. Ce bombă era aia? S-ar putea să vreau să vorbesc cu tipa.

— Clubul Pigiron pe care-l ține Studsy Burke, și i-am dat și adresa. Și Morelli se învîrtește pe-acolo. El mi-a spus că numele adevărat al Juliei Wolf e Nancy Kane și că are un prieten, Face Pepler – care stă la zdup în Ohio.

După tonul cu care Guild zise „Da”, mi-am închipuit că aflate despre trecutul lui Pepler și al Juliei:

— Și ce altceva ai mai descoperit?

— Un prieten de-al meu, Larry Crowley, care-i agent de bursă, l-a văzut ieri după-amiază pe Jorgensen ieșind dintr-un magazin de amaneturi de pe Bulevardul Șase, lîngă Strada 46.

— Da?

— Nu pari prea surprins de noutățile mele. Eu sunt...

Mimi deschise ușa și intră cu pahare, whisky și apă minerală pe o tavă.

— M-am gândit că v-ar plăcea să beți ceva, zise ea bine dispusă.

I-am mulțumit.

Puse tava pe masă și, zicînd „Nu vreau să vă întrerup”, ne zîmbi cu acel aer de toleranță amuzată pe care femeilor le place să-l afișeze față de reuniunile bărbaților, apoi ieși.

— Spuneai ceva, îmi reaminti Guild.

— Tocmai asta ziceam: dacă credeți că nu sunt sincer, atunci trebuie să mi-o spuneți. Am lucrat împreună destul de bine pînă aici și n-aș vrea să...

— Nu, nu, se grăbi Guild să spună, nu e asta domnule Charles. Se înroșise puțin la față. Sunt... De fapt, inspectorul ne împinge la acțiune și cred că, într-un fel, execut ordinul. Al doilea asasinat a complicat lucrurile. Se uită spre tavă: Cum îl vrei pe-al dumitale?

— Simplu, mulțumesc. Spune, ai vreun indiciu?

— Da, același pistol și multe gloanțe, la fel ca la prima crimă, dar asta-i tot. Era într-o casă cu camere mobilate, între două magazine. Nimeni de acolo nu pare să-l fi cunoscut pe Nunheim, sau Wynant, sau pe alții cu care i-am putea asocia. Ușa de la intrare rămîne descuiată, oricine putea intra, dar asta nu spune prea multe, dacă stai să te gîndești.

— Nimeni n-a văzut sau auzit ceva?

— Bineînțeles că au auzit împușcăturile, dar n-au văzut pe nimeni.

Îmi dădu un pahar cu whisky.

— Ai găsit ceva dulii? l-am întrebat.

Clătină din cap:

— Nici de data asta. Probabil că e un revolver.

— Și de fiecare dată l-a golit... punînd la socoteală și

glonțul care a nimerit telefonul Juliei... dacă, așa cum fac mulți, păstra gol un orificiu de încărcare în dreptul cocoșului.

Guild coborî paharul pe care-l ducea la gură.

— Nu cumva încerci să clădești o teorie complicată, obiectă el, numai pentru că au tras în felul ăsta?

— Nu. Dar orice teorie poate să te ajute. Ai aflat unde era Nunheim în după-amiaza când a fost omorîta Julia?

— Îhî. S-a tot învîrtit în jurul clădirii, dacă ești dispus să crezi oameni care n-au stat prea mult să se gîndească atunci când au spus-o și n-au niciun motiv să mintă. Și cu o zi înainte de asasinat a fost pînă la apartamentul ei, după cum afirmă un liftier. Băiatul spune că tocmai cobora și nu știe dacă omul a intrat sau nu în apartament.

— Așa! am zis. Poate că Miriam are dreptate, poate că el știa prea multe. Ai aflat ceva despre cele patru mii de dolari – diferența între ce i-a dat Macaulay și ce zice Clyde Wynant că a primit de la ea?

— Nu...

— Morelli spune că ea era întotdeauna plină de bani. Spune că i-a dat cu împrumut, o dată, cinci mii lichid...

Guild își înălță sprîncenele:

— Da?

— Da. Mai spune că Wynant știa de cazierul ei.

— Mi se pare, zise el dus pe gînduri, că Morelli a discutat multe cu dumneata.

— Îhî. Îi place să discute. Ai descoperit ceva nou în legătură cu ce lucra Wynant când a plecat, sau despre lucrarea pentru care a plecat?

— Nu. Te interesează atelierul lui?

— De ce nu? Omul e un inventator, atelierul ține de meseria lui. Mi-ar plăcea să-l văd o dată.

— Oricînd vrei. Mai spune-mi ceva de Morelli, și explică-mi cum l-ai convins să ciripească.

— Îi place să vorbească. Cunoști pe unul Sparrow? Un grăsan solid cu vocea pițigăiată?

— Nu. De ce? se încruntă Guild.

— Era acolo... cu Miriam... și a vrut să mă caftească, dar nu l-au lăsat.

— Și de ce voia asta?

— Nu știu. Poate i-o fi spus ea că am contribuit la omorîrea lui Nunheim... că te-am ajutat pe dumneata.

— Oh! zise Guild. Își scarpină bărbia cu unghia degetului gros; apoi se uită la ceas. Se face târziu. Poate treci pe la mine mâine... adică astăzi.

Am spus „Bineînțeles” gîndindu-mă însă în altă parte, am dat din cap spre el și spre Andy și am ieșit din living-room.

Nora adormise pe canapea, Mimi puse jos cartea pe care o citea și întrebă:

— S-a terminat ședința secretă?

— Da, și m-am îndreptat spre canapea.

— Las-o să doarmă puțin, Nick, zise Mimi. Nu-i așa că mai stai pînă pleacă prietenii tăi de la poliție?

— Bine. Aș vrea s-o mai văd pe Dorothy.

— Dar a adormit.

— Foarte bine, o trezesc.

— Dar...

Veniră Guild și Andy, ziseră „Noapte bună”, Guild se uită cu părere de rău spre Nora care dormea, și plecară.

— Sunt plictisită de polițiști, zise Mimi oftînd. Îți amintești de povestea aia?

— Da.

Intră Gilbert.

— Țștia chiar cred că, într-adevăr, Chris a făcut-o?

— Nu, am zis.

— Dar cine atunci?

— Ieri ți-aș fi putut spune. Astăzi nu pot.

— E ridicol, protestă Mimi. Ei știi foarte bine, și tu știi foarte bine că Wynant a făcut-o. Cum nu ziceam nimic, repetă mult mai apăsător: Știi foarte bine că Wynant a făcut-o!

— N-a făcut-o el, am zis.

O expresie triumfătoare apărură pe fața lui Mimi.

— Lucrezi pentru el acum, nu-i așa?

„Nu”-ul meu ricoșă peste ea fără niciun efect.

Gilbert mă întrebă, dar nu pe ton de dispută, ci ca și cum ar fi vrut să afle:

— De ce n-ar fi putut s-o facă el?

— Ar fi putut, dar n-a făcut-o. Ar fi scris oare Wynant scrisorile alea, aruncînd bănuieli asupra lui Mimi, singura ființă care-l ajută ascunzînd principala dovadă împotriva lui?

— Dar poate că nu știa. Poate credea că poliția, pur și simplu, nu spunea tot ce descoperise... Polițiștii fac deseori asta, nu-i așa? Ori poate că se gîndea c-ar fi putut s-o discrediteze, astfel ca să nu fie crezută dacă...

— Asta este! zise Mimi. Este exact ceea ce a făcut el, Nick!

Am spus adresîndu-mă lui Gilbert:

— Tu nu crezi că el a omorît-o...

— Nu. Nu cred că el a omorît-o, dar aș vrea să știi de ce nu credeți dumneavoastră asta... știți... după ce anume vă ghidați.

— Și eu aș vrea să știi după ce te ghidezi dumneata.

Gilbert se roși puțin la față și zîmbetul care i se așternu pe față era puțin stingherit:

— Oh, dar eu... e altceva...

— El știe cine a omorît-o, zise Dorothy din ușă.

Era încă îmbrăcată. Mă privea fix, ca și cum i-ar fi fost frică să se uite la altcineva. Era palidă și își ținea drept și rigid trupușoru-i mic.

Nora deschise ochii, se ridică într-un cot și întreabă somnoroasă:

— Ce e?

Nimeni nu-i răspunse.

— Dorry, spuse Mimi, scutește-ne de unul din spectacolele tale de teatru idiot.

— Mă poți bate și după plecarea lor. Știu că o vei face.

Dorothy spuse asta fără să-și ia ochii de pe mine. Mimi încercă să pară că nu știa despre ce vorbea fiica ei.

— Cine e acela care zice el că a omorât-o? am întrebat-o.

Gilbert zise:

— Te faci de râs, Dorry, ești...

— Las-o, l-am întrerupt eu. Las-o să spună ce are de spus. Cine a omorât-o, Dorothy?

Ea se uită spre fratele ei și coborî ochii; nu-și mai ținea trupul drept. Privind către dușumea, zise confuz:

— Nu știu. El știe. Ridică ochii către mine și începu să tremure. Nu poți înțelege că mi-e frică? țipă ea. Mi-e frică de ei. Ia-mă de-aici și o să-ți spun; dar mi-e frică de ei.

— Ți-ai făcut-o singur, rîse Mimi. Să te înveți minte.

Gilbert se roși la față și mormăi:

— E atît de proastă...

— Sigur, am zis eu, te iau de-aici, dar aș vrea să-mi spui acum, cît suntem toți.

Dorothy clătină din cap:

— Mi-e frică.

— Aș vrea să n-o mai tratezi ca pe un copil, Nick, spuse Mimi. Asta îi face și mai rău. Ea...

— Tu ce spui? am întrebat-o pe Nora.

Nora se ridică și se întinse fără să-și ridice brațele. Fața îi era trandafirie și drăgălașă, așa cum e totdeauna după somn. Îmi zîmbi somnoroasă și zise:

— Să mergem acasă. Nu-mi plac oamenii ăștia. Hai Dorothy, i-ați pălăria și pardesiul.

— Du-te la culcare! se răsti Mimi la Dorothy.

Dar fata își puse degetele peste buze și scînci:

— N-o lăsa să mă bată, Nick!

O pîndeam pe Mimi, pe fața căreia se așternu un început de zîmbet blînd, dar nările i se mișcau o dată cu respirația tot mai șuierătoare.

Nora se îndreptă către Dorothy:

— Hai vino, o să te spălăm pe față și...

Mimi scoase un sunet animalic din gîtlej, mușchii de pe ceafă i se încordară și își lăsă toată greutatea pe vîrfurile picioarelor. Nora păși între Mimi și Dorothy. Am apucat-o pe Mimi de umăr înainte de a se repezi, am cuprins-o de talie cu cealaltă mîină și am ridicat-o în sus. Țipa și lovea cu pumnii în mine, iar tocurile ei înalte, ascuțite, își lăsau urmele pe fluierile picioarelor mele.

Nora o împinse pe Dorothy afară din cameră și rămase în ușă, uitîndu-se atentă la noi; pe fața ei se vedea o mare încordare. E tot ce am văzut clar, precis: restul imaginilor erau tulburi. Cînd loviturile stîngace și fără efect în spatele și în umărul meu m-au făcut să mă întorc și să dau cu ochii de Gilbert care mă izbea, am putut să-l văd doar vag, și de-abia am simțit atingerea cînd l-am îmbrîncit într-o parte:

— Oprește-te! Nu vreau să te lovesc, Gilbert!

Am dus-o pe Mimi spre canapea, am trîntit-o pe spate și m-am așezat pe genunchii ei, ținînd-o de încheieturile mîinilor.

Gilbert se îndreptă din nou spre mine. Am încercat să-l pocnesc în rotulă, dar l-am lovit cu piciorul prea jos, în gambă. Căzu grămadă pe parchet. Am dat încă o dată cu piciorul, nu l-am ajuns, și am zis:

— Putem să ne batem și după asta. Adu mai bine niște apă!

Fața lui Mimi devenise stacojie. Ochii îi ieșeau din cap, sticloși, fără simțire, enormi: făcea spume la gură și şuiera printre dinții înțeleștați, iar gâtul îi era roșu; tot trupul nu era decît o masă de tendoane care se zbăteau, și mușchii i se umflaseră de parcă erau gata să explodeze, încheieturile îi erau fierbinți în mîinile mele, și sudoarea mă împiedica s-o țin bine.

Nora, cu un pahar cu apă apărînd lîngă mine a fost o apariție binevenită.

— Azvîrle-i-o în față, am zis.

Nora îi deșertă paharul peste față. Mimi își desfăcu dinții, respiră adînc și închise ochii. Începu să miște cu violență capul într-o parte și într-alta, da era mai puțină vigoare în zvîrcolirea corpului ei.

— Încă o dată, am zis.

Al doilea pahar cu apă o făcu să bolborosească un protest și trupul îi deveni moale. Zăcea liniștită, fără putere, gîfîind.

Mi-am retras mîinile de pe încheieturile ei și m-am ridicat. Gilbert, stînd într-un picior, se rezema de masă frecîndu-și piciorul în care-l lovisem. Dorothy, palidă, cu ochii mari, era în prag, nehotărîtă dacă să intre, sau să fugă și să se ascundă. Nora, lîngă mine, cu paharul gol în mînă, întrebă:

— Crezi că se simte bine?

— Sigur!

Mimi deschise ochii și clipi cu ochii împăienjeniți. I-am pus în mînă o batistă. Își șterse fața, scoase un oftat lung, tremurat și se ridică în capul oaselor pe canapea. Privi în jurul camerei, clipind. Cînd mă văzu, îmi zîmbi vag. Se citea o oarecare vinovăție în zîmbetul ei, dar nimic din ceea ce s-ar fi putut numi remușcare. Își potrivi părul cu o mînă nesigură și zise:

— Sunt udă toată.

— Într-o bună zi, am zis, n-o să-ți mai revii dintr-o chestie ca asta.

Privi peste mine spre fiul ei și întrebă:

— Gil, ce ți s-a întâmplat?

Băiatul își retrase în grabă mîna cu care-și freca piciorul și puse talpa pe parchet.

— Eu... ăă... nimic, se bîlbîi el. Sunt cît se poate de bine. Și își aranjă părul, apoi își îndreptă cravata.

Mimi începu să rîdă:

— Oh, Gil, ai încercat într-adevăr să mă aperi? Și încă de Nick? Rîdea tot mai tare. A fost grozav de dulce din partea ta, dar e o prostie. Și știi de ce? Nick e un monstru. Nimeni n-ar putea... Își puse batista mea la gură și începu să se legene înainte și înapoi.

I-am aruncat o privire Norei. Gura îi era crispată și ochii aproape negri de furie. I-am atins brațul:

— Hai să plecăm. Gil, dă-i mamei ceva de băut. O să se simtă bine, într-un minut sau două.

Dorothy, cu pălăria și pardesiul în mîini, porni în vîrfurile picioarelor spre ieșire. Ne-am luat și noi pălăriile și pardesiele și am urmat-o, lăsînd-o pe Mimi pe canapea rîzînd în batista mea.

Nici eu, nici Nora și nici Dorothy n-am avut multe de spus în taxiul care ne-a dus spre hotelul „Normandie”. Nora medita, Dorothy părea încă înfricoșată, iar eu eram obosit... fusese o zi încărcată.

Era aproape cinci cînd am ajuns acasă. Usta ne salută agîtîndu-se în jurul nostru. M-am așezat jos pe parchet să mă joc cu ea în timp ce Nora s-a dus să facă o cafea. Dorothy încerca să-mi povestească ceva ce i se întîmplase cînd era mică.

— Nu, Dorothy. Ai încercat luni. Ce-i asta? Un gag? E târziu. Ce era lucrul acela pe care ți-era frică să mi-l spui?

— Dar ai înțelege mai bine dacă m-ai lăsa să...

— Mi-ai spus asta și luni. Nu sunt psihanalist. Nu știu nimic despre influențele din copilărie. Nu dau doi bani pe ele. Și sunt obosit... toată ziua am fost hărțuit.

Se bosumflă pe mine:

— Am impresia că încerci să mă pui într-o situație cât mai dificilă.

— Ascultă, Dorry, tu ori știi ceva de care ți-e frică să vorbești în fața lui Mimi și a lui Gilbert, ori nu știi nimic. Dacă știi, dă-i drumul! O să te întreb ce n-o să înțeleg.

Dorothy prinse să răsucescă un pliu de la fustă, îmbufnată, dar când ridică ochii, am văzut că erau strălucitori și emoționați. Vorbi într-o șoaptă destul de tare ca să fie auzită de oricine ar fi fost în cameră:

— Gilbert se întâlnește cu tata, și l-a văzut și astăzi, și tata i-a spus cine a omorât-o pe domnișoara Wolf.

— Cine?

Ea clătină din cap.

— Nu mi-a spus. Numai atât mi-a spus.

— Și asta ți-era frică să-mi spui în fața lor?

— Da. Ai înțelege dacă m-ai lăsa să-ți spun...

— ...Ceva ce s-a întâmplat când erai fetiță. Ei bine, nu vreau. Abține-te. Și ce ți-a mai spus?

— Nimic.

— Nimic despre Nunheim?

— Nu. Nimic.

— Unde e tatăl tău?

— Gil nu mi-a spus.

— Când l-a întâlnit?

— Nu mi-a spus. Te rog să nu te-nfurii, Nick. Ți-am relatat tot ce mi-a spus el.

— Și e grozav de mult, am mîrîit eu. Cînd ți-a spus?

— Astă-seară. Îmi spunea tocmai cînd ai intrat în camera mea și, crede-mă, e tot ce mi-a spus.

— Ar fi minunat dacă numai o singură dată unul dintre voi ar face o declarație clară și completă despre ceva... indiferent despre ce.

Nora veni cu cafeaua.

— Ce te mai supără acum, băiete? întrebă ea.

— Diverse lucruri, am zis, ghicitori, minciuni și așa mai departe. Și sunt prea bătrîn și prea obosit ca să mă mai amuze. Să ne întoarcem la San Francisco.

— Înainte de Anul Nou?

— Mîine, astăzi.

— Foarte bine. Îmi dădu o ceașcă. Putem să luăm avionul, dacă vrei, și să fim acolo în ajunul Anului Nou.

Dorothy spuse cu o voce tremurată:

— Eu nu te mint, Nick. Ți-am spus tot ce... Te rog, te rog, nu te înfuria pe mine. Îmi pare atît de... Se opri și suspină.

Am scărpinat capul Ustei și am mormăit ceva.

— Suntem cu toții obosiți și nervoși, zise Nora. Să ducem cățeaua în holul hotelului peste noapte, să ne culcăm și să discutăm după ce ne vom odihni. Hai Dorothy, îți aduc cafeaua în dormitor și îți dau o cămașă de noapte.

Dorothy se ridică, îmi spuse „Noapte bună, îmi pare rău că sunt atît de proastă”, și ieși după Nora.

Cînd Nora se întoarse, se așeză pe parchet lîngă mine și zise:

— Dorry asta a noastră își ia porția de plîns și scîncet. Admițînd că viața nu e prea plăcută pentru ea în momentul ăsta, totuși... Căscă și apoi mă întrebă: Care este înspăimîntătorul ei secret?

I-am spus ce-mi povestise Dorothy și am încheiat:

— Pare a fi o mare aiureală.

— De ce?

— De ce nu? Tot ce am auzit de la ei au fost aiureli.

Nora mai căscă o dată și spuse:

— Bine, asta poate fi destul de bun pentru un detectiv, dar nu e suficient de convingător pentru mine. Ascultă, de ce nu facem o listă cu toți suspectii, cu toate motivele și cu toate supozițiile și să le verificăm...

— Fă tu asta. Eu mă duc să mă culc. Ce e aia supoziție?

— E ceva ca mersul lui Gilbert pe vârful picioarelor spre telefon, astă-seară, când eram singură în living-room și el credea că sunt adormită și când a zis telefonistei să nu dea nicio legătură pînă dimineată.

— Bine. Bine...

— Și ca descoperirea că Dorothy a avut tot timpul la ea cheia mătușii sale Alice.

— Bine, bine.

— Și ca semnele pe care Studsy i le făcea lui Morelli pe sub masă cînd a început să vorbească despre un văr bețiv – cum îi zicea?

— Dick O'Brien, pe care-l cunoscuse Julia Wolf.

M-am ridicat și am pus ceștile pe masă.

— Nu pot să concep cum ar putea spera vreun detectiv să se descurce fără să fie însurat cu tine, dar chiar și așa exagerezi. Cred că semnele făcute de Studsy lui Morelli n-ar fi ceva cu care să-mi bat prea mult capul. Mai degrabă mi-aș bate capul să aflu dacă l-au mătrășit pe Sparow ca să nu mă lovească, sau ca nu cumva să-mi spună ceva. Mi-e somn.

— Și mie. Spune-mi ceva, Nick, dar să-mi spui adevărul: cînd te luptai cu Mimi, nu te-a excitat?

— Oh! Puțin.

Rîse și se ridică de jos.

— Dacă n-ai fi un destrăbălat bătrîn și dezgustător... spuse ea. Uite, e ziuă!

CAPITOLUL 26

Pe la zece și un sfert Nora mă trezi zgâlțîindu-mă:
— Telefonul! spuse ea. E Herbert Macaulay, și zice că e ceva important.

M-am dus la telefon în dormitor. Dormisem în living-room. Dorothy era cufundată într-un somn profund. Am zis „Alo”.

— E prea devreme pentru masa da prînz, se auzi vocea lui Macaulay, dar trebuie să te văd imediat. Pot veni sus?

— Sigur. Vino să luăm gustarea.

— Am luat-o. Mănîncă dumneata, și sunt sus într-un sfert de oră.

— Bine.

Dorothy crăpă puțin ochii, zise somnoroasă „Trebuie să fie tîrziu”, și se întoarse pe partea cealaltă, adormind la loc.

M-am dat cu apă rece pe față și pe mîini, m-am spălat pe dinți, mi-am periat părul și am trecut în living-room.

— Vine sus, i-am spus Norei. Și-a luat gustarea de dimineață, dar ar fi bine să comanzi niște cafea pentru el. Eu aș vrea niște ficăței de pui.

— Sunt invitată la întîlnirea voastră, sau eu...?

— Sigur. Nu-i așa că nu l-ai întîlnit niciodată pe Macaulay?

E un băiat foarte bun. Am fost o dată atașat pe lângă plutonul lui timp de câteva zile, undeva în apropiere de Vaux, și ne-am revăzut după război. Mi-a dat de vreo două ori câte ceva de lucru, inclusiv cazul Wynant. Ce-ai spune de un strop de băutură, să ne mai dezmoșim?

— De ce să nu fii treaz astăzi?

— N-am venit la New York ca să fim treji. Vrei să vezi un meci de hochei astă-seară?

— Mi-ar plăcea.

Îmi turnă ceva și plecă să comande gustarea.

M-am uitat prin ziarele de dimineață. Aveau știrile cu descoperirea lui Jorgensen de către poliția din Boston și cu asasinarea lui Nunheim, dar mult mai mult spațiu era ocupat de evenimente ca „Lupta dintre două bande de gangsteri”, „Arestarea Prințului Mike Gerguson” și un interviu „Intermediarii” asupra negocierilor în cazul răpirii copilului lui Lindbergh.

Macaulay și băiatul care o aducea pe Usta sosiră în același timp. Căteaua, se vedea bine, îl plăcea pe Macaulay, care o bătuse bărbătește pe spate; Usta nu suferea mîngîierile. În dimineața aceea Macaulay avea riduri în jurul gurii, și ceva din roșeața obrajilor îi dispăruse.

— De unde a pornit poliția pe pista asta nouă? întrebă el. Cred ei oare că...

Se întrerupse cînd intră Nora, care se îmbrăcase.

— Nora, acesta e Herbert Macaulay, am zis. Soția mea.

Își strînsesă mîinile și Nora zise:

— Nick mi-a spus să comand numai cafea pentru dumneavoastră. N-aș putea...

— Nu, mulțumesc, mi-am luat gustarea.

— Începușei să zici ceva despre poliție, i-am amintit eu.

El ezită.

— Nora știe, practic, tot ceea ce știu eu, l-am încredințat. Dacă e însă ceva ce n-ai...

— Nu, nu, nimic de felul ăsta, zise el. Ei, cum să spun... din considerație pentru doamna Charles. Nu voiam s-o neliniștesc.

— Atunci, dă-i drumul. Ea se neliniștește numai de lucrurile pe care nu le află. Care-i noua pistă a poliției?

— Locotenentul Guild mi-a făcut o vizită astăzi de dimineață, zise el. Mai întâi mi-a arătat o bucată de lăntișor de ceas cu un briceag agățat de el și m-a întrebat dacă le-am văzut vreodată. Le văzusem: erau ale lui Wynant. Lui i-am zis însă că am impresia că le-am văzut; că arată ca ale lui Wynant. Apoi m-a întrebat dacă știam cum ar fi putut ajunge ele în posesia altcuiva și, după un mic joc de-a v-ați ascunselea, am descoperit că prin „altcuiva” voia să zică a dumatule, sau a lui Mimi. Desigur, i-am spus că s-ar fi putut ca Wynant să le fi dat oricui, că dumneata ai fi putut să le furi sau să le fi găsit pe stradă; sau să le fi primit de la cineva care le-a furat sau le-a găsit pe stradă; sau să le fi obținut de la cineva căruia i le-a dat Wynant. I-am zis că mai puteau fi și alte căi prin care să le fi obținut, dar s-a prins ca-mi băteam joc de el, așa că nu m-a mai lăsat să vorbesc.

Pe obrajii Norei apăruseră pete roșii și ochii îi erau întunecați:

— Idiotul!

— Lasă, lasă, am spus. Poate că trebuia să te fi prevenit... de ieri seară bătea în direcția asta. Cred că, probabil, buna mea prietenă Mimi l-a îmboldit. În ce altă direcție și-a mai îndreptat reflectorul?

— Voia să afle despre... De fapt m-a întrebat: „Credeți că Charles și Julia Wolf mai sunt combinați? Sau s-a terminat totul?”

— Asta-i mâna lui Mimi, am zis. Ce i-ai spus?

— I-am spus că nu știam dacă „mai” sunteți combinați, pentru că nici măcar nu știusem că ați fost vreodată, și i-am reamintit că, oricum, nu mai stăteai la New York de multă vreme.

— Dar ai fost? mă întrebă Nora.

— Nu încerca să-l faci mincinos pe Mac, am zis. Și ce-a mai spus?

— Nimic. M-a întrebat dacă Jorgensen știa despre dumneata și Mimi și când am întrebat adică ce să știe despre dumneata și Mimi, m-a acuzat că fac pe inocentul – astea-s chiar cuvintele lui – așa că n-am ajuns prea departe. S-a mai interesat de câte ori te-am întâlnit; unde și când; la milimetru și secundă.

— E frumos, am zis. Am niște alibiuri împruțite.

Intră un chelner cu gustarea. Am mai vorbit despre una-alta pînă ce masa a fost aranjată și chelnerul a plecat.

Apoi Macaulay vorbi:

— N-ai nimic de ce să te temi. Mă duc să-l torn pe Wynant la poliție.

Vocea îi era puțin nesigură.

— Ești sigur că el a făcut-o? l-am întrebat. Eu nu sunt.

— Știi precis. Își drese glasul și urmă: Chiar dacă ar fi numai o posibilitate dintr-o mie să greșesc... dar nu e cazul... știi, Wynant e nebun. Nu trebuie să fie liber.

— Asta-i probabil destul de adevărat, am început, și dacă știi precis...

— Știu, repetă el. L-am văzut în după-amiaza când a omorît-o; nu putea fi mai mult de o jumătate de oră după ce a omorît-o, deși nu știam asta atunci, nici măcar nu aflasem că fusese omorîta. Eu... ei bine... acum știu.

— L-ai întâlnit în biroul lui Hermann?

— Cum?

— Se presupune că în după-amiaza aceea erai în biroul

unui tip numit Hermann, pe Strada 57, cam de pe la trei pînă aproape de patru. Cel puțin asta e ceea ce mi s-a spus la poliție.

— E adevărat. Vreau să spun că asta-i concluzia la care au ajuns ei. Ce s-a întîmplat în realitate: după ce, la hotelul „Plaza”, nu l-am găsit nici pe el și n-am aflat nici vreo știre despre el, am telefonat la biroul meu și apoi Juliei, dar tot degeaba. Am renunțat și am plecat pe jos spre Hermann. Ăsta e un inginer de mine, un client de-al meu; tocmai terminasem pentru el redactarea unor articole dintr-un contract de fuzionare, și mai erau de făcut la ele cîteva modificări minore. Cînd am ajuns pe Strada 57, am avut brusc sentimentul că sunt urmărit... Cunoști acest sentiment. Nu puteam crede că ar fi avut cineva vreun motiv să mă urmărească, totuși sunt avocat, și se putea întîmpla. Oricum ar fi fost, doream să aflu, așa că am cotit de pe Strada 57 spre Madison. Încă nu eram sigur. Era un tip scund și palid, pe care credeam că-l văzusem în apropiere de hotelul „Plaza”, dar... Mi s-a părut că cel mai rapid mijloc de a afla ar fi fost să mă urc într-un taxi; așa am făcut, și am spus șoferului s-o ia spre răsărit. Era prea multă circulație acolo ca să fi putut vedea dacă mărunțelul, sau oricare altul, a luat vreun taxi după mine, așa că am zis șoferului să întoarcă spre sud, pe Bulevardul Trei, din nou spre răsărit pe Strada 56, și încă o dată spre sud pe Bulevardul Doi, și de astă-dată eram foarte sigur că mă urmărește un taxi galben. Bineînțeles, n-am putut să văd dacă mărunțelul era înăuntru; nu era suficient de aproape pentru asta. Și la colțul următor, cînd ne-am oprit la un stop, l-am văzut pe Wynant. Era într-un taxi care mergea spre vest pe Strada 55. Natural, lucrul nu m-a surprins prea mult; eram la numai două intersecții de locuința Juliei și-mi ziceam că era firesc ca ea să nu-mi fi spus cînd îi telefonasem că el era acolo și că acum Wynant se îndrepta spre „Plaza” să mă întîlnească. Niciodată

n-a fost un om punctual, așa că am zis șoferului să întoarcă spre vest, dar pe Bulevardul Lexington – eram la mică distanță în urma lui – taxiul lui Wynant a întors spre sud. Asta nu era drumul spre hotelul „Plaza” și nici spre biroul meu, așa că l-am dat dracului și mi-am îndreptat înapoi atenția către taxiul care mă urmărea, dar nu l-am mai văzut. Tot drumul pînă la Hermann m-am uitat îndărăt, dar n-am observat vreun indiciu că aș fi fost urmărit.

— Cît era ceasul cînd l-ai văzut pe Wynant? am întrebat.

— Trebuie să fi fost trei și un sfert, sau trei și douăzeci. La patru fără douăzeci am ajuns la Hermann, și cred că trecuseră de atunci vreo douăzeci și cinci de minute. Ei bine, secretara lui Hermann – Louise Jacobs, fata cu care eram cînd te-am întîlnit ieri seară – mi-a spus că toată după-amiaza fusese blocat într-o ședință, dar că, probabil, avea s-o termine în cîteva minute și chiar așa a și fost; am aranjat cu el în zece sau cincisprezece minute și am plecat înapoi spre biroul meu.

— Am înțeles că nu erai suficient de aproape de Wynant ca să fi putut vedea dacă arăta enervat, dacă purta lăntîșorul de ceas, dacă mirosea a praf de pușcă... lucruri d-astea.

— E adevărat. Tot ce-am văzut a fost profilul lui, dar să nu crezi că nu-s sigur că era Wynant.

— Nu cred. Continuă, am zis.

— N-a mai telefonat. Mă întorsesem de aproape o oră cînd a telefonat poliția. Julia era moartă. Acum trebuie să înțelegi că nu mi-a trecut prin gînd nicio clipă că Wynant a ucis-o. Poți înțelege asta... Dumneata nu crezi nici acum că a omorît-o el. Așadar, atunci cînd m-am dus acolo și cînd poliția a început să-și pună întrebări despre el și mi-am dat seama că-l suspectează, am făcut ceea ce nouăzeci și nouă dintr-o sută de avocați ar fi făcut pentru clienții lor: n-am spus nimic despre faptul că-l văzusem prin apropiere cam pe la ora cînd fusese comisă crima. Le-am spus ceea ce ți-am

spus și dumitale – că avusesem o întâlnire cu el și că n-a venit – și i-am lăsat să înțeleagă că de la hotelul „Plaza” m-am dus direct la Hermann.

— Asta e destul de ușor de înțeles, l-am aprobat eu. N-avea niciun sens să spui ceva pînă ce nu azeai și versiunea lui.

— Exact. Și... ei bine... partea proastă e că niciodată n-am auzit versiunea lui. Speram să apară, să-mi telefoneze, ceva, dar n-a făcut nimic pînă marți, cînd am primit scrisoarea lui din Philadelphia, și nu spunea acolo niciun cuvînt de ce n-a venit la întâlnirea cu mine de vineri, nimic despre... dar ai văzut scrisoarea. Ce crezi despre ea?

— Vrei să spui că suna oarecum vinovat?

— Da.

— Eu n-aș zice. Este aproximativ ceea ce se putea aștepta din partea lui, dacă n-a omorît-o – nici îngrijorare prea mare față de bănuielile poliției în ceea ce-l privește, cu excepția grijii că s-ar putea amesteca în lucrarea lui; dorința de a se lămuri totul fără să fie deranjat – o scrisoare nu prea strălucită ca să fi venit de la altcineva, dar pe aceeași linie cu îndărătnicia lui. Pot să mi-l imaginez trimițînd-o, fără să se gîndească o clipă că ar fi fost mai bine să dea socoteală despre acțiunile lui din ziua crimei. Cît de sigur ești că venea de la Julia cînd l-ai văzut?

— Sunt sigur acum. La început crezusem că e o probabilitate. Apoi m-am gîndit că ar fi putut să fi trecut pe la atelierul lui. E pe Bulevardul Unu, la cîteva intersecții mai încolo de locul unde l-am văzut. Știi, cu toate că atelierul e închis de cînd a plecat, noi am reînnoit contractul de închiriere luna trecută și totul îl aștepta să se reîntoarcă, așa că ar fi putut să fi fost acolo în după-amiaza aceea. Poliția n-a putut găsi nimic din care să rezulte dacă a fost sau nu pe acolo.

— Voiam să te întreb ceva – s-a spus că și-ar fi lăsat favoriți. Avea...

— Nu. Aceeași față lungă și osoasă, cu aceeași mustață stufoasă și aproape complet sură.

— Altă chestiune: era un tip, Nunheim, care a fost omorât ieri, unul mic...

— Ajung și la asta, spuse el.

— Mă gândeam la tipul mărunțel despre care credeai că te-a urmărit.

Macaulay mă privi fix:

— Vrei să spui că ăla ar fi fost Nunheim?

— Nu știu. Mă întrebam.

— Nici eu nu știu, zise el. Niciodată nu l-am văzut pe Nunheim, atît după cît îmi...

— Era un tip scund, n-avea mai mult de un metru cincizeci și cinci, și ar fi cîntărit poate, vreo cincizeci și ceva de kilograme. Aș zice că avea treizeci și cinci sau treizeci și șase de ani. Palid, cu părul și ochii de culoare închisă, ochii foarte apropiați, gură mare, nasul lung, urechi depărtate – o mutră de șmecher.

— Ar putea fi, spuse el, deși nu l-am văzut de aproape. Presupun că poliția m-ar lăsa să-l văd – se cutremură – cu toate că nu mai are nicio importanță acum. Unde eram? Oh, da, ziceam că nu puteam să intru în legătură cu Wynant. Asta m-a pus într-o situație incomodă, deoarece poliția credea ferm că eram în legătură cu el și că nu voiam să vorbesc despre asta. Așa credeai și dumneata, nu-i așa?

— Da, am recunoscut eu.

— Și dumneata, de asemenea, la fel ca cei de la poliție – probabil mă bănuiai că l-am întîlnit, fie la hotelul „Plaza”, fie mai tîrziu, în ziua crimei.

— Părea posibil.

— Da. Și bineînțeles că, parțial, aveai dreptate. Cel puțin

I-am văzut, și încă într-un loc și la o oră pentru care poliția ar fi scris vinovat cu V mare. Așa că, mințind instinctiv și prin implicație, am mai mințit o dată direct și deliberat. Hermann fusese blocat în ședință toată după-amiaza și nu știa cât l-am așteptat. Louise e o bună prietenă de a mea. Fără să-i dau detalii, i-am spus că m-ar putea ajuta să fiu util unui client, dacă ar zice că sosisem acolo imediat, la unul sau două minute după trei. Și Louise a fost de acord imediat. Ca să o apăr în caz de încurcătură, i-am spus că dacă se va întâmpla ceva rău o să poată spune oricând că nu și-a amintit la ce oră am sosit, dar că, a doua zi, i-am spus eu întâmplător că sosisem la ora aceea și că n-avea niciun motiv să se îndoiască de mine – și să dea, astfel, totul pe seama mea. Macaulay respiră adânc. Acum, nimic din asta nu mai prezintă importanță. Important este ceea ce am aflat astăzi dimineață de la Wynant.

— Altă scrisoare dintr-alea sucite? am întrebat.

— Nu. A telefonat. Am stabilit să ne întâlnim astă-seară... el, dumneata și cu mine. I-am spus că n-o să faci nimic pentru el pînă ce n-o să-l vezi, așa că a promis să se întâlnească cu noi astă-seară. Bineînțeles că am de gînd să chem și poliția. Nu mai pot continua să-l apăr în felul ăsta. Pot să-i obțin achitarea susținînd că-i nebun. Asta-i tot ce pot să fac și tot ceea ce vreau să fac.

— Ai spus la poliție?

— Nu. A telefonat după ce-au plecat polițiștii; oricum, voiam să te văd și pe dumneata mai întîi. Voiam să-ți spun că n-am uitat ce-ți datorez și...

— N-are niciun rost, am zis.

— Ba nu-i așa. Se întoarse către Nora: Nu cred că v-a spus vreodată că mi-a salvat viața într-o groapă făcută de o bombă pe...

— Aiurea, i-am spus Norei. A tras într-un tip, dar nu l-a nimerit. Am tras și eu și l-am nimerit, și asta-i tot. Apoi,

întorcându-mă iar către el: De ce nu lași poliția să aștepte puțin? Presupune că mergem la întâlnire astă-seară și aflăm ce are de spus. Putem să-l imobilizăm și să chemăm poliția la sfârșit, dacă vom fi convinși că el e asasinul.

Macaulay zîmbi plictisit:

— Văd că mai ai încă îndoieli, nu-i așa? Bine, sunt dispus să fac asta, dacă dorești, deși pare o... Dar poate că o să-ți schimbi părerea cînd îți voi relata convorbirea telefonică...

Dorothy, purtînd o cămașă de noapte și un halat de-ale Norei, amîndouă prea lungi pentru ea, intră căscînd.

— Oh, exclamă ea, cînd îl văzu pe Macaulay și apoi recunoscîndu-l: O, bună ziua domnule Macaulay, nu știam că sunteți aici. Aveți ceva noutăți de la tata?

Macaulay se uită la mine. Am clătinat din cap. El spuse:

— Încă nu, dar poate că vom avea ceva astăzi.

— Dorothy a aflat ceva, indirect, am zis eu. Spune-i lui Macaulay despre Gilbert!

— Vrei să zici despre... despre tata? întrebă ea ezitînd și privind spre parchet.

— Oh, draga mea, nu, am spus.

Dorothy se înroși la față și mă privi pe furîș, cu reproș, apoi în grabă îi zise lui Macaulay:

— Gil l-a văzut ieri pe tata și el i-a spus lui Gil cine a omorît-o pe domnișoara Wolf.

— Ce?

Ea încuviință, serioasă, dînd din cap de cîteva ori. Macaulay se uită spre mine uluit.

— Dar asta nu înseamnă că chiar așa s-a întîmplat, i-am reamintit eu. Gil este acela care o spune.

— Înțeleg. Așadar, crezi că el ar fi putut...

— Dumneata n-ai discutat prea mult cu familia asta de cînd cu nenorocirea, nu-i așa? l-am întrebat.

— Nu.

— Ar fi fost interesant. Cred că toți sunt niște obsedați sexuali și acum li s-a cam urcat la cap. Își dau drumul...

Dorothy zise furioasă:

— Cred că ești oribil. Am făcut tot posibilul...

— De ce te superi? am întrebat-o. De data asta îți dau o șansă: sunt dispus să cred că Gil ți-a spus asta. Nu spera prea mult de la mine.

Macaulay o întrebă:

— Și cine a ucis-o?

— Nu știu. Gil nu mi-a spus.

— Fratele dumitale l-a văzut de multe ori?

— Nu știu. Mi-a zis că l-a întâlnit.

— Și ți-a spus ceva... ceva despre un tip, Nunheim?

— Nu. M-a întrebat și Nick asta. Gil nu mi-a spus nimic altceva.

Am prins privirea Norei și i-am făcut semn. Ea se ridică și spuse:

— Să trecem în camera cealaltă, Dorothy, și să le lăsăm bărbaților posibilitatea să facă ce cred ei de cuviință.

Dorothy o porni în silă, dar plecă totuși cu Nora.

Macaulay zise:

— A crescut, merită să te uiți la ea. Își dresе glasul: Sper că soția dumitale nu...

— Las-o baltă! Nora e înțelegătoare. Începuseși să-mi vorbești despre convorbirea cu Wynant.

— Da. A telefonat imediat după ce a plecat poliția, a zis că văzuse anunțul din „Times” și că voia să afle ce doream. I-am spus că nu ai chef să te amesteci în necazurile lui și că, oricum, ai vrea să discuți mai întâi cu el, și am fixat întâlnirea pentru noaptea asta. Apoi m-a întrebat dacă am văzut-o pe Mimi și i-am răspuns că am întâlnit-o o dată sau de două ori de când a revenit din Europa și că am văzut-o și pe fiică-sa. Și apoi el a zis:

„Dacă soția mea va cere bani, dă-i orice sumă rezonabilă.”

— Fir-ar să fie, am zis.

— Tot așa m-am gândit și eu. L-am întrebat de ce, și a spus că ziarele de dimineață l-au convins că Mimi a fost fraiera fantelui, nu complicea lui, și că are motive să creadă că a fost foarte binevoitoare față de el, de Wynant. Când mi-am dat seama ce avea de gând, i-am spus că Mimi a predat poliției briceagul și lăntșorul. Și acum încearcă să ghicești ce-a spus?

— Nu pot.

— A mîrîit nițel – nu mult, fi atent – apoi, cît se poate de calm, a întrebat: „Vrei să zici lăntșorul și briceagul pe care i le-am lăsat Juliei să le repare?”

— Nu mai spune!

— M-a încuiat. Mai înainte de a mă gândi la vreun răspuns, el urmă: „Totuși, putem discuta asta mult mai pe larg, cînd ne vom întîlni la noapte”. L-am întrebat unde și cînd, și a răspuns că-mi va telefona, pentru că nu știa unde va fi el. Urmează să-mi telefoneze acasă la zece. Acum Wynant se grăbea, deși la început nu părea ocupat; dintr-o dată nu mai avea timp să-mi răspundă la ce doream să-l întreb și astfel a închis; iar eu ți-am telefonat. Ei, ce zici acum despre nevinovăția lui?

— Nu atît de mult cît credeam înainte, am răspuns eu dus pe gânduri. Cît de sigur ești că o să te sune astă-seară la zece?

Macaulay dădu din umeri:

— Despre asta știu tot atît cît știi și dumneata.

— Atunci, dacă aș fi în locul dumitale, nu i-aș mai plictisi pe polițiști pînă nu punem mîna pe nebun, ca să-l putem preda apoi lor. Povestea dumitale nu prea are darul să-i facă să te iubească și chiar dacă nu te-ar băga la zdup imediat, ți-ar crea o situație foarte neplăcută, în cazul că Wynant ne-ar scăpa în noaptea asta printre degete.

— Știu, dar mi-ar plăcea să-mi iau povara asta de pe umeri.

— Cîteva ore în plus nu contează prea mult, am zis. Ați pomenit vreunul din voi despre absența lui la întâlnirea de la hotelul „Plaza”?

— Nu. N-am avut ocazia să-l întreb. Bine, dacă zici să aștept, o să aștept, dar...

— Oricum, să așteptăm pînă în noaptea asta; pînă ce îți telefonează – dacă-ți telefonează – și apoi putem să hotărîm dacă e cazul să chemăm și poliția.

— Nu crezi c-o să telefoneze?

— Nu prea, am zis. N-a venit la ultima întâlnire cu dumneata și se pare că a devenit foarte vag de îndată ce a aflat că Mimi a predat lăntîșorul de ceas și briceagul. N-aș fi prea optimist în privința asta. Totuși, vom vedea. Ar fi bine s-o pornesc spre dumneata pe la nouă, nu-i așa?

— Vino la cină!

— Nu pot, dar o să plec cît mai devreme posibil pentru cazul că ar telefona înainte de ora stabilită. Totul va trebui bine sincronizat. Unde stai?

Macaulay îmi dădu adresa, în Scarsdale, și se ridică:

— Te rog să-i spui doamnei Charles la revedere și că-i mulțumesc. Oh, bine că mi-am adus aminte, sper că nu m-ai înțeles greșit ieri seară în privința lui Harrison Quinn. Voiam numai să spun exact ceea ce am zis, cu alte cuvinte că am avut ghinion urmîndu-i sfatul în ceea ce privește acțiunile. N-am vrut să insinuez c-ar fi fost altceva... știi... sau că nu i-ar fi ajutat pe alți clienți să cîștige bani.

— Înțeleg, am zis și am chemat-o pe Nora.

Ea și cu Macaulay își strînseră mîinile, schimbară formulele de politețe de rigoare, el o necăji puțin pe Usta și-mi zise la ușă:

— Vino cît de devreme poți.

— S-a dus meciul de hochei, i-am zis Norei. Numai dacă nu găsești pe altcineva cu care să te duci.

— Mi-a scăpat ceva? întrebă Nora.

— Nu mult. Și i-am povestit ceea ce-mi zisese Macaulay. Dar nu mă întreba ce gîndesc despre asta. Nu știu. Știi că Wynant e nebun, dar nu se comportă ca un nebun și nu se comportă nici ca un asasin. Pare un om care urmărește ceva. Dar numai Dumnezeu știe ce anume.

— Eu cred, zise Nora, că apără pe altcineva.

— De ce nu crezi că a făcut-o el?

Mă privi surprinsă:

— Pentru că nici tu nu crezi.

Am zis că ăsta era un motiv grozav.

— Și cine e acest altcineva?

— Nu știu încă. Te rog Nick, nu-ți bate joc de mine: știi, m-am gîndit mult la asta. Nu e Macaulay criminalul pentru că se folosește de el ca să apere pe acel altcineva și...

— Și nu sunt eu acela, am sugerat, pentru că vrea să se folosească de mine.

— E adevărat, zise ea, și tu o să te simți un caraghios dacă îți bați joc de mine și apoi o să ghicesc înaintea ta despre cine e vorba. N-o să fie nici Mimi, nici Jorgensen. Pentru că el a încercat să arunce bănuiala asupra lor. Și n-o să fie nici Nunheim, pentru că e foarte probabil că a fost omorît de către aceeași persoană. Și de acum încolo nu mai e nevoie să fie apărat. Și n-o să fie nici Morelli, pentru că Wynant era gelos pe el și s-au certat. Ea se încruntă la mine. Aș vrea să aflu mai multe despre grăsanul de Sparrow și despre roșcata aia voinică.

— Dar ce zici despre Dorothy și Gilbert?

— Tocmai voiam să te întreb despre ei. Crezi că Wynant are un sentiment patern puternic pentru ei?

— Nu.

— Probabil că încerci numai să mă descurajezi, spuse ea. Bine, cunoscându-i pe ei, e greu de crezut că ar putea fi vreunul vinovat, dar am încercat să dau la o parte impresiile mele și să mă limitez la logică. Noaptea trecută, înainte de a adormi, am făcut o listă cu toți...

— Nimic nu-i mai eficient ca logica pentru alungarea insomniei. E ca și cum...

— Nu mai face pe deșteptul, că nici ideile tale n-au fost chiar atât de strălucite.

— N-am spus-o cu intenții rele, am zis, și am sărutat-o. Asta-i o rochie nouă?

— Aha, schimbi acum subiectul, lașule!

CAPITOLUL 27

După prînz m-am dus să-l văd pe Guild și m-am repezit în el îndată ce ne-am strîns mîinile.

— Nu mi-am adus avocat. M-am gîndit că aș face o impresie mai bună dacă aș veni singur.

Își încreți fruntea și clătină din cap ca și cum l-aș fi jignit.

— Dar n-a fost vorba de nimic de felul ăsta, zise el cu răbdare.

— Ba a fost chiar prea mult.

— Nu m-aș fi gîndit că dumneata ai face greșeala pe care o fac mulți crezînd că dacă noi... știi că trebuie să privim din toate unghiurile, domnule Charles.

— Așa sună mai amical. Bine, ce vrei să afli?

— Tot ceea ce vreau e să aflu cine a omorît-o pe Julia – și pe Nunheim.

— Încearcă să-l întrebi pe Gilbert, am sugerat.

Guild își țuguie buzele:

— De ce tocmai pe el?

— I-a spus soră-sii cine a făcut-o. Zice că o știe de la Wynant.

— Vrei să spui că l-a întîlnit pe taică-său?

— Ea zice că așa i-a spus. N-am avut ocazia să-l întreb pe el.

Se uită chiorîș la mine, cu ochii lui apoși:

— Dar ce fel de oameni sunt ăștia, domnule Charles?

— Familia Jorgensen? Probabil că știi tot atît cît știu și eu.

— Eu nu știu nimic, spuse el, și ăsta-i adevărul. Pur și simplu, nu pot să-mi fac nicio părere despre ei. De pildă, această doamnă Jorgensen, ce e?

— Blondă!

Încuviință, dînd posomorît din cap:

— Îhî. Și asta-i tot ce știu. Dar uitate, dumneata îi cunoști de mai multă vreme, și din cîte spunea, dumneata și cu ea...

— Și eu cu fiică-sa, am zis, și eu cu Julia Wolf, și eu cu doamna Astor. La dracu cu toate femeile!

Guild ridică o mîină:

— Nu spun că sunt dispus să cred tot ce zicea ea, și nu-i nimic aici de care să te superi. Ai o atitudine greșită, dacă pot să-ți spun asta. Te porți ca și cum ai crede că vrem să te băgăm la apă; dar e complet greșit, absolut greșit.

— Poate, dar dumneata ai vorbit cu mine într-un fel, și pe urmă în altul chiar de cînd...

Mă privi fix și zise calm:

— Sunt polițist și trebuie să-mi fac meseria.

— Foarte bine. Mi-ai spus să vin astăzi. Ce dorești?

— Nu ți-am spus să vii, te-am rugat.

— Foarte bine. Ce dorești?

— Nu-mi place, zise el. Nu-mi place cum îmi vorbești. Pînă acum am discutat ca de la om la om, și mi-ar plăcea să continuăm tot în felul ăsta.

— Dumneata ai început.

— Nu cred că-i adevărat. Ascultă, domnule Charles, ai fi în stare să juri că ți-ai deșertat tot sacul în fața mea?

N-ar fi fost de niciun folos să zic „Da” – căci nu m-ar fi crezut; așa că am zis: „În mod practic.”

— În mod practic, da, mormăi el. Fiecare îmi spune, în mod practic, tot adevărul. Eu vreau însă un afurisit de adevăr nepractic, care să rezolve problema.

Puteam să-l înțeleg: știam ce simțea. Am zis:

— Poate că niciunul din cei pe care i-ai întâlnit nu cunoaște întregul adevăr.

Făcu o strîmbătură urîță:

— Asta e foarte probabil, nu-i așa? Ascultă, domnule Charles, am vorbit cu toți cei pe care i-am putut găsi. Dacă mai pot găsi și pe alții, voi vorbi și cu ei. Te gîndești la Wynant? Nu ți-a dat prin gînd că am profitat de toate posibilitățile oficiale, străduindu-ne zi și noapte să-l găsim?

— Mai e și fiul lui, am sugerat.

— Mai e și fiul lui, aprobă el. Și îl chemă înăuntru pe Andy și pe unul negricios cu picioarele strîmbe, numit Kline. Aduceți-mi-l pe puștiul ăla Wynant – Sonatul – vreau să vorbesc cu el. Băieții ieșiră și Guild spuse: Vezi, am nevoie de oameni cu care să vorbesc.

— Nervii îți sunt astăzi la pămînt, nu-i așa? Îl aduci pe Jorgensen de la Boston?

Guild dădu din umeri-i largi, și zise:

— Povestea lui mi se pare în regulă. În fine, nu știu. Vrei să-mi spui ce părere ai avea despre ea?

— Bineînțeles.

— De fapt, sunt cam nervos în după-amiaza asta, zise el. N-am închis un ochi toată noaptea. E o viață de iad. Nu știu de ce mă cramponez de ea. Ar trebui să-mi fac rost de o bucată de pămînt și de un gard de sîrmă și de cîteva perechi de vulpi argintii și... ei bine, oricum, atunci cînd l-ați speriat pe Jorgensen în '25, el zice c-a-ntins-o în Germania, părăsindu-și nevasta la nevoie – dar nu vorbește prea mult

despre asta – și-a schimbat numele ca să vă dea mai multă bătaie de cap dacă v-ați fi apucat să-l căutați, și tot pentru același motiv i-a fost frică să-și ia o ocupație permanentă – el zice că e un fel de tehnician sau așa ceva – și ciubucurile erau foarte slabe. Zice că a lucrat pe ici, pe colo, orice putea găsi, dar așa după câte îmi imaginez, făcea mai mult pe peștele, dacă știi ce vreau să spun – numai că nu reușea să găsească atâtea dame cu bani mulți. Ei bine, prin '27 sau '28 ajunsese la Milano – asta-i un oraș din Italia – și a văzut într-un ziar că Mimi sosise la Paris, recent divorțată de Clyde Miller Wynant. N-o cunoștea personal și nici ea nu-l știa, dar a aflat că e o blondă cam nebună, moartă după bărbați și prea puțin exigentă în materie de distracții. Omul s-a gândit că o bună parte din banii lui Wynant trebuie să fi trecut la ea, o dată cu divorțul, și așa cum și-a făcut el socoteala, oricât ar fi luat de la ea, tot n-ar fi întrecut suma de care l-a fraierit Wynant – cu alte cuvinte zicea că ia înapoi o parte din ce-i al lui. Așa că a strâns bani de drum pînă la Paris și a plecat acolo. E-n regulă pînă aici?

— Pare că da.

— Așa gîndeam și eu. Ei bine, omul n-a avut nicio dificultate s-o cunoască la Paris – fie că a agățat-o, fie că a găsit pe cineva care să-l prezinte, sau indiferent cum s-o fi întîmplat – și restul a fost la fel de ușor. S-a îndrăgostit lulea de el – ca o lovitură de trăsnet, zice el – și imediat s-a gândit să se mărite cu el. Bineînțeles, omul nici n-a încercat să-i mute gîndul – Mimi primise de la Wynant o sumă globală – două sute de mii de bătrîne, Dumnezeu! – în loc de pensie alimentară, așa că nu exista niciun impediment ca să se remărite, și asta îl plasa pe el chiar în sacul cu bani. Așa că s-au căsătorit După cum spune el, n-a fost o căsătorie adevărată, pentru că au făcut-o în niște munți, între Spania și Franța, de un popă spaniol dar pe pămînt francez, fapt care o

face ilegală, totuși cred că el doar caută să evite un proces de bigamie. Personal, nu mă interesează de loc. Fapt e că omul pusese mîna pe parale și a tot profitat de ele pînă s-au terminat. Și, înțelegi, ea credea tot timpul că e Christian Jorgensen, un tip pe care l-a întîlnit la Paris, și n-a aflat adevărul decît cînd l-am prins la Boston. E încă în regulă?

— E încă în regulă, am zis, cu excepția căsătoriei, după cum ai spus, dar chiar și asta ar putea fi în ordine.

— Îhî, dar crezi că asta ar schimba ceva? Așadar, a venit iarna, și contul la bancă s-a subțiat, și el se pregătea s-o șteargă cu ultimii bani. Și atunci ea a zis că ar trebui să se întoarcă în America, unde ar putea să-l tapeze pe Wynant de alte parale. Omul s-a gîndit că ar fi frumos dacă s-ar putea, și ea a zis că se poate, și așa au luat vaporul, și...

— Povestea nu prea ține aici, am zis.

— Ce te face să crezi asta? El n-avea de gînd să se ducă la Boston unde știa că e prima lui nevastă, și urma să se ferească de tipii pe care-i cunoștea, mai cu seamă de Wynant, și cineva îi spusese că există și prescrierea care aranjează lucrurile după șapte ani. Așa că nu credea că riscă prea mult. Și-apoi, nici n-avea de gînd să stea prea mult aici.

— Tot nu-mi place prea mult partea asta din povestea lui, dar dă-i înainte.

— Ei bine, a doua zi după ce sosește aici – în timp ce-l căutau pe Wynant – are ghinion. Se ciocnește pe stradă cu o prietenă a primei lui neveste – acea Olga Fenton – care-l recunoaște. Încearcă s-o convingă să nu ciripească nimic primei neveste și reușește vreo două zile aiurind-o cu o poveste că ar lucra la un film – ce imaginație are individul ăsta! – dar n-o prostește multă vreme, căci ea se duce la preotul ei și-i cere sfatul. Și el o sfătuiește să-i spună primei neveste, și așa și face; și data următoare cînd îl vede pe Jorgensen îi spune ce-a făcut, și el o întinde urgent la Boston

să încerce s-o convingă pe nevastă-sa să nu-i facă vreun necaz, și noi îl prindem acolo.

— Ce-i cu vizita lui la prăvălia de amanet? l-am întrebat.

— Se potrivește. El zice că avea un tren spre Boston care pleca în câteva minute, și că nu-i ajungeau banii, și nici n-avea timp să se ducă acasă să ia – și pe deasupra nu voia s-o înfrunte pe cea de-a doua soție pînă ce n-o liniștește pe prima – și cum băncile erau închise, a dat ceasul la amanetat. S-a verificat.

— Ai văzut ceasul?

— Aș putea să-l văd. De ce?

— Mă întrebam dacă nu crezi că o fi fost agățat vreodată la celălalt capăt al lăntîșorului pe care ți l-a predat Mimi?

Se ridică brusc și exclamă:

— Dumnezeuule! Apoi se uită fix la mine, bănuitor și întreabă: Știi ceva despre asta, sau...

— Nu. Mă întrebam, numai. Ce spune el despre crime? Cine crede că le-a făcut?

— Wynant. Recunoaște că o vreme crezuse că Mimi e criminala, dar spune că ea l-a convins că nu e. Pretinde că ea nu i-a spus că avea dovada vinovăției lui Wynant. S-ar putea ca să încerce numai să se apere cu asta. Nu-mi închipui nicio clipă că au avut altă intenție decît să folosească dovada pentru a-l stoarce de bani.

— Atunci, nu crezi că ea a inventat povestea cu briceagul și lăntîșorul?

Guild lăasă în jos colțurile gurii:

— S-ar putea s-o fi și inventat, cu scopul de a-l stoarce de bani. Ce-i rău în chestia asta?

— E nițel cam complicat pentru un tip ca mine, am zis. Ai aflat dacă Face Peppler mai e încă închis în Ohio?

— Îhî. Iese săptămîna viitoare. De la el avea ea inelul cu diamant. Are un prieten afară, care i l-a dat în numele lui. Se

pare că aveau de gînd să se căsătorească imediat ce iese el de la închisoare. Oricum, gardianul zice că a văzut scrisorile schimbate între ei, din care rezultă asta. Peppler n-a spus gardianului că știe ceva ce ne-ar putea fi de folos, și nici gardianul nu-și amintește să fi văzut ceva interesant prin scrisori. Bineînțeles, chiar și asta ne ajută destul de mult în privința mobilului. Să zicem că Wynant era gelos, și ea avea în deget inelul ăluilalt cu care se pregătea să plece. Asta ar... se întrerupse să răspundă la telefon: Da, zise el în receptor. Da... Cum?... Sigur... Sigur, dar lasă acolo pe cineva... Foarte bine. Împinse telefonul într-o parte: Încă o încăierare în cartierul de vest, pe Strada 29.

— Ah, am zis. Credeam că am auzit numele lui Wynant. Știi cum se aud unele voci prin telefon.

Guild se foi, își dresе glasul și zise:

— Poate că s-a auzit ceva ce seamănă cu numele de Wynant. Aha, cred că a zis „La naiba”. În fine... Era să uit: ne-am interesat de individul ăla, Sparrow.

— Ce-ați aflat?

— Pare să nu fie nimic interesant pentru noi. Îl cheamă Jim Brophy. Se pare că-i făcea curte prietenei lui Nunheim, și ea era supărată pe dumneata, iar el era destul de beat ca să creadă că ar putea să-i fie pe plac dacă te-ar cafti.

— Grozavă idee, am zis. Sper că nu i-ai creat dificultăți lui Studsy?

— E prieten cu dumneata? E un fost pușcăriaș, știi, cu un cazier lung de șapte coți.

— Sigur. Și eu l-am băgat o dată la zdup. M-am ridicat să-mi iau pălăria și pardesiul. Văd că ești ocupat. Plec... și...

— Nu, nu, zise el. Mai rămâi, dacă ai timp. Aștept vreo două chestii care ar putea să te intereseze și ai putea să-mi dai o mîna de ajutor în legătură cu puștiul lui Wynant.

M-am așezat din nou.

— Poate vrei ceva de băut, sugeră el, deschizînd sertarul biroului.

Dar cum n-am fost niciodată norocos cu băuturile polițiștilor, am zis: „Nu, mulțumesc.”

Telefonul sună încă o dată și el vorbește:

De data aceasta n-am mai auzit niciun cuvînt de-al interlocutorului său. Guild se lăsă pe spate în scaun și își puse picioarele pe birou.

— Ascultă, vorbeam serios despre ferma aia de vulpi argintii. Ce-ai zice de California, ca loc unde să mă instalez?

M-am gîndit să-i vorbesc despre fermele de lei și struți din regiunile de sud ale Californiei, cînd ușa se deschise și un tip gras cu părul roșu îl aduse înăuntru pe Gilbert Wynant.

Gilbert avea un ochi tumefiat pe care nu-l putea ține deschis și un genunchi i se vedea printr-o ruptură a pantalonului.

CAPITOLUL 28

— O bții întotdeauna ce vrei, nu-i așa, Guild? l-am întrebat.

— Așteaptă, spuse el. E ceva mai mult decît îți închipui. Și, adresîndu-se tipului gras cu părul roșu: Dă-i drumul, Flint. S-auzim.

Flint își șterse gura cu dosul palmei:

— E o adevărată pisică sălbatică, puștiul ăsta. Nu pare voinic, dar Doamne, ce s-a mai împotrivit! O știi pe pielea mea. Și cum poate să fugă!

— Ești un erou, mîrîi Guild, și am să-i cer inspectorului să te decoreze imediat, n-avea nicio grijă. Hai, vorbește clar!

— Nu ziceam c-am făcut ceva măreț, protestă Flint, ziceam numai...

— Nu dau doi bani pe ce-ai făcut, spuse Guild. Vreau să știi ce-a făcut el.

— Da, domnule, ajung și aici. L-am înlocuit pe Morgan la ora opt azi-dimineață și toate mergeau strună și în liniște, ca de obicei, nu se auzea nici musca, vorba aceea, cînd la ora două și zece ce-mi aud urechile – o cheie în broască.

Omul își supse buzele, dîndu-ne astfel posibilitatea să ne exprimăm uimirea.

— E vorba de apartamentul Juliei Wolf, îmi explică Guild. Avusesem o presimțire.

— Și ce presimțire! exclamă Flint plin de cea mai înaltă admirație. Doamne, ce presimțire! Guild îi aruncă o privire fioroasă, așa că omul continuă în grabă: Da, domnule, o cheie, și-apoi s-a deschis ușa și a intrat tinerelul ăsta. Zîmbi mîndru și cu simpatie spre Gilbert și urmă: Părea înțepenit de spaimă, și cînd m-am repezit la el, a șters-o ca o nălucă, și numai la parter l-am ajuns din urmă, și-apoi, să fie al naibii, a sărit la bătaie, și a trebuit să-l pocnesc în ochi ca să-l potolesc. Nu pare voinic, dar...

— Ce-a făcut în apartament? întrebă Guild.

— N-a avut posibilitatea să facă ceva. Eu...

— Vrei să spui c-ai sărit pe el fără să aștepți să vezi ce avea de gînd să facă?

Gîtul lui Guild se umflă gata să-i plesnească, iar fața i se făcu roșie ca părul lui Flint.

— Am crezut că e mai bine să nu risc nimic.

Guild mă privi fix, cu ochi mînioși, parcă nu-i venea să creadă. Am făcut tot posibilul să păstrez o figură inexpresivă. Apoi el zise cu o voce tremurîndă:

— Destul, Flint. Așteaptă afară.

Roșcatul păru încurcat. Zise încet:

— Da, domnule. Asta-i cheia lui. Puse o cheie pe biroul lui Guild și se-ndreptă spre ușă, dar acolo întoarse capul peste umăr și zise: Pretinde că e fiul lui Clyde Wynant. Și rîse înveselit.

Guild, avînd încă dificultăți cu glasul, spuse:

— Păi, chiar și este!

— Mie-mi spui! L-am mai văzut parcă pe undeva. Cred că face parte din banda lui Big Shorty Dolan. Mi se pare că l-am văzut cu...

— Ieși afară! răcni Guild și Flint se evaporă. Guild

mormăi din străfundul trupului său masiv: Mă enervează cretinul ăsta! Banda lui Big Shorty Dolan, Dumnezeule! Clătină din cap disperat și se adresează lui Gilbert: Ei, băiete?

Gilbert zise:

— Știi că nu trebuia s-o fac.

— Ai început bine, spuse Guild pe un ton binevoitor. Fața începea să-i revină la normal. Toți facem greșeli. Trage-ți un scaun și să vedem ce putem face să te scoatem din încurcătură. Vrei ceva pentru ochiul ăla?

— Nu, mulțumesc. E foarte bine.

Gilbert își trase un scaun lângă Guild și se așeză.

— Te-a pocnit cumva timpitul ăla numai așa ca să facă și el ceva?

— Nu, nu, a fost greșeala mea. Am... am opus rezistență.

— Da, bine, zise Guild. Bănuiesc că nimănui nu-i place să fie arestat. Ei, care-i necazul?

Gilbert se uită la mine cu ochiul cel bun.

— Ești într-o situație proastă, dar locotenentul Guild vrea să te scoată din ea, i-am spus eu. Cu cât îi vei da mai mult ajutor, cu atât o să scapi mai repede.

Guild încuviință, dînd din cap cu însuflețire:

— E foarte adevărat. Se așeză comod în scaun și întrebă pe un ton prietenos: De unde ai cheia?

— Mi-a trimis-o tata o dată cu scrisoarea.

Scoase din buzunar un plic alb și i-l dădu lui Guild. M-am dus în spatele lui Guild și m-am uitat pe plic peste umărul lui. Adresa era bătută la mașină: Domnului Gilbert Wynant, hotelul „Courtland” – și nu era nicio marcă poștală pe el.

— Cînd ai primit-o? l-am întrebat.

— Era la recepție ieri seară cînd am venit acasă, pe la zece. Nu l-am întrebat pe funcționar de cîtă vreme era acolo, dar nu cred că sosise cînd am plecat cu dumneavoastră, căci ar fi trebuit să mi-o fi dat.

În plic erau două coli de hîrtie, scrise cu o dactilografiere stîngace. Am citit împreună cu Guild:

Dragă Gilbert,

DACĂ TOȚI ACEȘTI ANI AU TRECUT FĂRĂ SĂ FI COMUNICAT cu voi, aceasta e numai pentru că mama ta a vrut să fie așa. Și dacă acum rup tăcerea, cerîndu-ți ajutorul, e pentru că numai o mare nevoie mă poate face să înfrîng dorințele mamei tale. Ești bărbat acum, și cred că ești singurul în măsură să decidă dacă vom continua să ne comportăm ca niște străini, sau dacă vom acționa potrivit legăturilor noastre de sînge. Pentru că mă aflu într-o situație încurcată, datorită așa-zisului asasinat al Juliei Wolf, despre care cred că știi; și cred că ți-a mai rămas destulă afecțiune pentru mine ca să nădăjduiești măcar că nu sunt de loc vinovat de crimă – ceea ce este purul adevăr. Mă adresez ție acum pentru a-ți cere ajutorul, ca să pot dovedi o dată pentru totdeauna poliției și lumii nevinovăția mea, sperînd, chiar dacă nu pot conta pe afecțiunea ta, că vei dori în mod firesc să faci orice îți stă în puteri ca să păstrezi nepătat numele tatălui tău, care e și al tău și al surorii tale. Mă adresez ție, de asemenea, pentru că, deși am un avocat capabil și convins de nevinovăția mea, făcînd totul pentru a o dovedi, și deși sper să-l pot angaja pe domnul Nick Charles să-l ajute, nu pot să cer nici unuia dintre ei să întreprindă ceea ce este, în ultimă analiză, un act ilegal calificat – și nici nu cunosc pe altcineva, în afară de tine, în care să îndrăznesc să am încredere. Pe scurt, ceea ce doresc de la tine este să mergi mîine la apartamentul Juliei Wolf din cartierul de est, Strada 54 nr. 411, în care o să poți intra cu ajutorul acestei chei puse

în plic; între filele cărții „Codul Bunelor Maniere” vei găsi o anumită hîrtie, sau declarație, pe care o vei citi și distruge imediat. Trebuie să te asiguri că ai distrus-o complet, nelăsînd nici măcar cenușa: după ce o vei citi, vei înțelege de ce trebuie distrusă și de ce ți-am încredințat ție această sarcină. În cazul cînd ceva neprevăzut va cere o modificare în planurile noastre, te voi chema la telefon în cursul nopții. Dacă n-o să primești nicio veste de la mine, îți voi telefona mîine seară, ca să aflu dacă ai îndeplinit instrucțiunile mele și ca să aranjăm o întîlnire. Am toată încrederea că-ți vei da seama de uriașa responsabilitate pe care o pun pe umerii tăi, și că nu greșesc făcînd-o.

Cu drag,
al tău tată.

SUB „AL TĂU TATĂ”, ERA SEMNĂTURA RĂSFIRATĂ A LUI Wynant, scrisă cu cerneală.

Guild aștepta să zic ceva. Eu așteptam să zică el ceva. După puțină așteptare, îl întrebă pe Gilbert:

— Și a telefonat?

— Nu, domnule.

— De unde știi? am zis eu. Nu i-ai spus telefonistei să nu-ți dea nicio legătură?

— Eu... da, i-am spus. Mă temeam că o să descoperiți cine e dacă ar fi sunat cît timp erați acolo. Credeam că a lăsat telefonistei vreun mesaj, dar n-a lăsat.

— Așadar, nu l-ai întîlnit?

— Nu.

— Și deci nu ți-a spus cine a ucis-o pe Julia Wolf?

— Nu.

— Ai mințit-o pe Dorothy?

Lăsă capul în jos și încuviință:

— Eram... era... bănuiesc că era de fapt gelozie. Ridică deodată ochii spre mine acum și am văzut că era roșu la față: Vedeți, domnule Charles, pînă acum Dorothy mă respecta și credea despre mine că știam mai mult decît oricare altul despre aproape orice și... știți... venea la mine dacă voia să afle ceva, și totdeauna făcea ce-i spuneam eu, și apoi cînd ați apărut dumneavoastră, situația s-a schimbat. Vă respectă și vă ascultă mai mult... Firește, ea... vreau să zic... ar fi fost o proastă dacă n-ar fi făcut-o, pentru că nu mă pot compara, bineînțeles, cu dumneavoastră, dar... presupun că eram gelos și furios... ei bine, nu chiar furios, pentru că și eu vă respect... dar voiam să fac ceva care s-o impresioneze din nou – să fac pe grozavul, ați spune dumneavoastră – și cînd am primit scrisoarea asta, i-am zis că m-am întîlnit cu tata și că el mi-a spus cine e criminalul, astfel ca ea să creadă că știam lucruri pe care nici dumneavoastră nu le știți.

Se opri cu respirația tăiată și își șterse fața cu o batistă. Am așteptat din nou să vorbească Guild:

— Bine, cred că răul n-a fost prea mare, băiete, dacă ești sigur că n-ai ascuns și alte lucruri pe care trebuia să le aflăm...

Gilbert clătină din cap:

— Nu, domnule, nu ascund nimic.

— Nu știi nimic despre briceagul și lănțișorul pe care ni le-a dat mama ta?

— Nu, domnule, n-am știut nimic pînă vi le-a dat.

— Cum se simte mama? l-am întrebat.

— Oh, e bine, cred, deși spunea că are de gînd să stea astăzi în pat.

Guild își miji ochii:

— Ce i s-a întîmplat?

— Isterie, am spus eu. S-a certat cu fiică-sa în noaptea trecută, și a explodat.

— Din ce s-au certat?

— Dumnezeu știe – aiureli femeiești.

Guild făcu „Hm-m” și se scarpină în bărbie. Apoi îl întrebă:

— Avea dreptate Flint când a zis că n-ai avut posibilitatea să-ți cauți hîrtia?

— Da. Nici măcar n-am avut timp să-nchid ușa și s-a și năpustit peste mine.

— Grozavi sunt detectivii ăștia ai mei, mormăi Guild. Nu ți-a strigat „Bauu!” când s-a repezit la tine? Nu face nimic. Bine, băiete, sunt două posibilități și depinde de tine pe care o s-o aleg: să te rețin o bucată de vreme, sau să-ți dau drumul în schimbul promisiunii că o să-mi comunici imediat ce tatăl tău ia legătură cu tine și că o să-mi spui ce ți-a zis și unde vrea să-l întâlnești, dacă e cazul.

Am spus înainte ca Gilbert să poată vorbi:

— Nu-i poți cere asta, Guild! E doar tatăl lui.

— Nu pot, zici? Se încruntă la mine: Și nu crezi că e spre binele tatălui, dacă e nevinovat?

N-am zis nimic.

Fața lui Guild se însenină treptat:

— Foarte bine. Atunci, băiete, să zicem că-ți dau drumul pe cuvînt. Dacă tatăl tău sau oricare altul îți cere să faci ceva, îmi promiți că o să le spui că nu poți, deoarece mi-ai dat cuvîntul de onoare că n-ai să faci nimic?

Băiatul se uită spre mine.

— Asta pare rezonabil, am zis.

— Da domnule, vă dau cuvîntul meu, spuse Gilbert.

Guild făcu un gest larg cu mîna:

— Foarte bine. Întinde-o!

— Vă mulțumesc foarte mult, domnule, spuse băiatul ridicându-se. Se întoarse apoi către mine: Aveți de gând să...

— Așteaptă-mă afară, i-am zis, dacă nu te grăbești.

— Vă aștept. Vă salut, domnule locotenent și vă mulțumesc.

Și ieși afară. Guild apucă telefonul și dădu ordin ca atât „Codul Bunelor Maniere”, cât și ceea ce conține cartea, să fie găsite și aduse la el. După asta își împreună mâinile la ceafă și se lăsă pe spate în scaun:

— Ei, și-acum?

— Oricine poate să ghicească, am zis.

— Ascultă, dumneata tot mai crezi că n-a făcut-o

Wynant?

— Ce importanță are ce cred eu? Cu ceea ce ți-a dat Mimi, ai destule probe împotriva lui.

— Ba are foarte mare importanță, mă încredință el. Tare mult aș vrea să știu ce crezi, și de ce anume?

— Soția mea e de părere că Wynant încearcă să apere pe altcineva.

— Așa? Hm-m! Niciodată n-am fost dintre cei ce minimalizează intuiția femeilor, și dacă nu te superi, doamna Charles e, ca să zic așa, o femeie foarte inteligentă. Cine crede ea că e?

— Nu e sigură, după cum spunea ultima dată.

— Bine, oftă Guild, poate că hîrtia după care l-a trimis pe puști ne va spune ceva.

Dar hîrtia nu ne-a spus nimic în după-amiaza aceea: oamenii lui Guild n-au putut-o găsi; și n-au găsit niciun exemplar din „Codul Bunelor Maniere” în apartamentul victimei.

CAPITOLUL 29

Guild îl chemă din nou înăuntru pe roșcatul Flint și începu să-l răsucescă cu întrebările. Roșcatul transpiră cinci kile, dar ținu morțiș că Gilbert n-a avut nicio posibilitate să pună mîna pe ceva în apartament și că, atît timp cît a fost Flint de pază, nimeni nu s-a atins de ceva. Nu-și amintea să fi văzut o carte intitulată „Codul Bunelor Maniere”, dar nu era el omul de la care să te fi așteptat să țină minte titluri de cărți. Încercă să fie folositor și făcu atîtea sugestii idioate, încît pînă la urmă Guild îl dădu afară.

— Probabil că puștiul mă așteaptă, i-am spus, dacă ești de părere că ar fi util să vorbesc și eu cu el.

— Vrei?

— Nu.

— Bine. Dar, pentru Dumnezeu, cineva a luat cartea și am de gînd...

— De ce?

— Cum „de ce”?

— De ce trebuia să fi fost acolo și s-o fi luat cineva?

Guild își scarpină bărbia:

— Ce vrei să spui cu asta?

— Wynant nu l-a așteptat pe Macaulay la hotelul „Plaza”

în ziua crimei, nu s-a sinucis în Allentown, afirmă că a primit numai o mie de dolari de la Julia Wolf pe cînd noi credeam că luase cinci mii, spune că erau doar prieteni iar noi credeam că erau amanți – în fine ne dezamăgește prea mult ca să am încredere în ceea ce spune.

— Fapt e că, spuse Guild, aș înțelege mai bine totul dacă ar veni la noi, ori dacă ar dispărea. Dar dînd tîrcoale în felul ăsta, numai ca să încurce lucrurile, nu văd unde vrea să ajungă.

— Îi supravegheați atelierul?

— Îl ținem, într-un fel, sub observație. De ce?

— Nu știu, am spus eu, sincer. Numai că ne-a arătat cu degetul prea multe care nu ne-au dus nicăieri. Poate că ar trebui să fim atenți la lucrurile pe care nu ni le-a arătat, și atelierul e unul dintre acestea.

Guild făcu: „Hm-m...”

— Te las cu această idee strălucită, am zis, și mi-am pus pălăria și pardesiul. Apoi l-am întrebat: Dacă o să am nevoie de dumneata la noapte, tîrziu, cum aș putea să te găsesc?

Îmi dădu numărul său de telefon, ne-am strîns mîinile și am plecat.

Gilbert Wynant mă aștepta pe coridor. Niciunul n-am spus nimic pînă nu ne-am suit în taxi. Apoi puștiul mă întreabă:

— Mă crede că i-am spus adevărul?

— Bineînțeles. Dar nu-i așa că i-am spus adevărul?

— Oh, da, dar oamenii nu te cred totdeauna. N-o să-i spuneți nimic mamei despre asta?

— Nu, dacă nu vrei să-i spun.

— Vă mulțumesc, zise el. După părerea dumneavoastră, există mai multe posibilități în vest pentru un tînăr să-și croiască drum, decît aici, în est?

Mi l-am imaginat lucrînd la ferma de vulpi a lui Guild și i-am răspuns:

— Acum nu. Nu cumva te gîndești să pleci în vest?

— Nu știu. Vreau să fac ceva. Își frămînta cravata. O să vă pun acum o întrebare ciudată: Există multe incesturi?

— Există, i-am spus. Asta e chiar motivul pentru care i s-a dat un nume acestui lucru. Se înroși la față.

— Nu rîd de dumneata, Gilbert. E un lucru pe care nimeni nu-l cunoaște. Nu există niciun mijloc de a-l cerceta.

După asta, am trecut de vreo două intersecții fără să scoatem un cuvînt. Apoi Gilbert vorbi:

— Mai e o întrebare ciudată pe care aș vrea să v-o pun: ce părere aveți despre mine?

Era mult mai conștient de sine însuși decît fusese Alice Quinn.

— Ești un tip grozav, i-am spus, și n-ai dreptate să te îndoiești atîta de dumneata.

Gilbert se uită afară pe fereastra mașinii și spuse:

— Sunt îngrozitor de tînăr.

Urmă iar o pauză. Apoi băiatul tuși și puțin sînge i se scurse la colțul gurii.

— Te-a lovit cam tare individul ăla, i-am spus.

Clătină din cap rușinat și își puse batista la gură:

— Nu sunt prea voinic.

La „Courtland” nu vru să mă lase să-l ajut să coboare din taxi și insistă să urce singur, dar am mers cu el bănuind că n-o să spună nimănui despre starea în care se afla.

Am sunat la ușa apartamentului înainte ca Gilbert să poată scoate cheia. Mimi deschise ușa și se holbă la ochiul lui învinețit.

— E rănit, Mimi. Pune-l în pat și adu-i un doctor.

— Ce s-a întîmplat?

— Wynant l-a băgat în încurcătură.

— În ce?

— N-are nicio importanță. Mai întîi să-l doftoricim.

— Dar Clyde a fost aici, spuse ea. Pentru asta ți-am telefonat.

— Cum?!

— A fost aici, dădu ea din cap. Și a întrebat unde e Gilbert. A stat o oră, sau chiar mai mult. Nici zece minute nu sunt de cînd a plecat.

— Foarte bine, să-l punem în pat.

Gilbert stăruie cu încăpăținare că nu avea nevoie de nimic, așa că l-am lăsat în dormitor cu maică-sa și m-am dus la telefon.

— Am fost căutat la telefon? am întrebat-o pe Nora cînd am obținut-o la celălalt capăt al firului.

— Da, domnule. Domnii Macaulay și Guild vă roagă să telefonați, și doamnele Jorgensen și Quinn doresc de asemenea să le telefonați. Nu v-a căutat niciun copil.

— Cînd a sunat Guild?

— Acum vreo cinci minute. Te deranjează dacă iei masa singur? Larry m-a rugat să merg cu el la noul spectacol al lui Osgood Perkins.

— Du-te. Ne vedem mai tîrziu.

L-am sunat pe Herbert Macaulay.

— S-a amînat întîlnirea, îmi spuse el. Am auzit că prietenul nostru nu-știu-ce-Dumnezeu are de gînd să facă. Ascultă, Charles, mă duc la poliție. M-am săturat de chestia asta.

— Bănuiesc că nu-i nimic altceva de făcut, am spus. Și eu mă gîndeam să chem niște polițiști. Sunt la Mimi. El a fost aici pînă acum cîteva minute. Pur și simplu, mi-a scăpat.

— Ce căuta acolo?

— Chiar acum am de gînd să-ncerc să afl.

— Vorbeai serios cînd spuneai că vrei să telefonezi la poliție?

— Bineînțeles.

— Atunci telefonează și vin și eu îndată acolo.

— Perfect. La revedere.

L-am sunat pe Guild.

— Cum ai plecat, mi-a sosit o mică știre, zise el. Ești într-un loc unde aş putea să ți-o comunic?

— Sunt la doamna Jorgensen. Trebuia să duc puștiul acasă. Roșcatul ăla al vostru l-a făcut să sîngereze pe undeva, pe dinăuntru.

— Am să-l ucid pe păcătos, mîrîi el. Atunci, e mai bine să nu vorbesc.

— Și eu am niște noutăți. Wynant a fost aici astăzi după-amiază, a stat aproape o oră, după cum spune doamna Jorgensen, și a plecat cu numai vreo zece minute înainte de a sosi eu.

Urmă un moment de tăcere, apoi Guild spuse:

— Stai așa! Sosesc imediat.

Mimi intră în living-room în timp ce căutam numărul de telefon al lui Quinn.

— Crezi că e rănit serios? întrebă ea.

— Nu știu, dar trebuie să chemi un doctor imediat. Am împins telefonul spre ea. Când a terminat de vorbit, i-am spus: Le-am comunicat celor de la poliție că Wynant a fost aici.

— De asta te sunasem și eu, să te-ntreb dacă să le spun.

— I-am telefonat și lui Macaulay. Vine înapoi.

— Nu poate face nimic, spuse ea indignată. Clyde mi le-a dat de bunăvoie... Sunt ale mele.

— Ce sunt ale tale?

— Acțiunile, banii.

— Ce acțiuni? Ce bani?

Se duse la masă și trase sertarul:

— Vezi?

Înăuntru erau trei pachete de acțiuni, prinse cu elastic. Deasupra era un cec roz de zece mii de dolari, către Park

Avenue Trust Company, pe numele Mimi Jorgensen, semnat Clyde Miller Wynant și datat 3 ianuarie 1933.

— Postdatat cu cinci zile, am spus. Ce prostie mai e și asta?

— Spunea că n-are atît de mult în contul său și că nu va fi în situația de a face vreo depunere decît peste vreo două zile.

— O să fie o încurcătură infernală, am prevenit-o. Sper că te aștepți la așa ceva.

— Nu văd de ce, protestă ea. Nu înțeleg de ce soțul meu... în fine, fostul meu soț... nu mă poate întreține pe mine și pe copiii săi, dacă vrea el așa.

— Încetează cu asta. Ce i-ai vîndut?

— Vîndut, lui?

— Îhî. Ce i-ai promis să faci în următoarele zile, iar în caz contrar o să aibă el grijă ca cecul să nu mai fie valabil?

— Of, Nick, cred că ești idiot uneori cu bănuielile tale.

— Urmez acum niște cursuri de idioțenie. Mai am încă vreo trei lecții și obțin diploma. Dar, amintește-ți că te-am prevenit ieri că probabil îți vei sfîrși zilele într-o...

— Încetează! țipă ea, și îmi puse o mîină peste gură. Trebuie oare să-mi tot spui mereu asta? Știi că mă înnebunește și... Vocea îi deveni deodată blîndă și lingușitoare: Știi prin cîte am trecut zilele astea, Nick. N-ai putea să fii puțin mai amabil?

— Să nu-ți fie frică de mine, am spus. Să-ți fie frică de poliție. M-am dus înapoi la telefon și am sunat-o pe Alice Quinn: Alice, aici e Nick. Nora zicea că tu...

— Da. L-ai văzut pe Harrison?

— Nu l-am mai văzut de cînd l-am lăsat cu tine.

— Bine. Dacă-l vezi, nu-i așa că n-o să-i spui nimic despre ce-am discutat ieri seară? Nu vorbeam serios și nu credeam niciun cuvînt din ce-am zis.

— Nici nu mi-am închipuit că vorbești serios, am

încredințat-o eu. Și oricum, n-o să-i spun nimic lui. Cum se simte astăzi?

— A plecat, spuse ea.

— Cum?!

— A plecat. M-a părăsit.

— A mai făcut el asta și înainte. O să se întoarcă.

— Știu, dar de data asta mi-e frică. Nu s-a dus la birou.

Sper că e doar beat pe undeva și... dar de data asta mi-e frică.

Nick, crezi că e într-adevăr îndrăgostit de fata aia?

— El pare s-o creadă.

— Ți-a spus că e îndrăgostit?

— Asta n-ar însemna nimic.

— Crezi că ar fi bine să discut cu ea?

— Nu.

— De ce nu? Ești de părere că e îndrăgostită de el?

— Nu.

— Ce-i cu tine? mă întrebă ea enervată.

— Nu, nu sunt acasă.

— Cum? Ah, vrei să spui că ești într-un loc de unde nu poți vorbi?

— Da.

— Ești... ești acasă la ea?

— Da.

— Ea e acolo?

— Nu.

— Crezi că e cu el?

— Nu știu. Nu cred.

— O să mă suni atunci când o să poți vorbi, sau, mai bine, vii pe la mine?

— Bineînțeles, i-am promis eu, și am închis.

Mimi mă privea amuzată, cu ochii ei albaștri.

— E cineva care ia în serios flirturile puștoaicei mele?

Cum nu i-am răspuns nimic, rîse și întrebă: Dorry mai face încă pe fecioara îndurerată?

— Bănuiesc că da.

— Și va continua s-o facă atît timp cît va găsi pe cineva care s-o creadă. Și dintre toți, tocmai tu să te lași prostit, tu care te temi să crezi că... ei bine... că eu, de exemplu, spun totdeauna adevărul.

— Asta-i doar o părere, am spus.

Se auzi soneria mai înainte de a putea continua.

Mimi îl primi pe doctor – un bătrînel scund, rotofei, adus puțin de spate, cu mers legănat – și îl conduse la Gilbert.

Am deschis încă o dată sertarul și m-am uitat la acțiuni: Postal Telegraph & Cable la valoarea de 5 șilingi, Sao Paulo City la 6½, American Type Founders la 6, Certain-teed Products la 5½, Upper Austria la ½, United Drugs la 5, Philippine Railway la 4, Tokio Electric Lighting la 6 șilingi – aproximativ șaiszeci de mii de dolari la valoarea lor nominală, dar cam între un sfert și o treime din valoare la cursul real al pieței.

Cînd se auzi soneria am închis sertarul și l-am întâmpinat pe Macaulay.

Arăta obosit. Se așeză fără să-și scoată pardesiul și zise:

— Ei, bine, spune-mi – oricît de rău ar fi – ce-a căutat aici?

— Nu știu încă, afară doar de faptul că i-a dat lui Mimi niște acțiuni și un cec.

— Știu.

Și zicînd asta se căută prin buzunare și-mi dădu o scrisoare:

Dragă Herbert,

TRIMIT ASTĂZI DOAMNEI MIMI JORGENSEN ACȚIUNILE înșirate mai jos și un cec de zece mii de dolari către Park Avenue Trust, datat 3 ianuarie. Te rog aranjează să am suficienți bani acolo, la data plății cecului. Ți-aș sugera să mai vinzi ceva din acțiunile de împrumut public, dar procedează cum crezi tu că e mai bine. În momentul de față nu mai pot sta la New York și probabil că nu mă voi putea întoarce decât după mai multe luni, dar voi comunica cu tine din când în când. Îmi pare rău, dar nu mai pot aștepta să te întâlnesc astă-noapte pe tine și Charles.

Al tău,
Clyde Miller Wynant

SUB SEMNĂTURA RĂSFIRATĂ ERA O LISTĂ CU ACȚIUNILE.

— Cum ți-a parvenit? l-am întrebat.

— Prin comisionar. Pentru ce crezi că o plătește?

Am clătinat din cap:

— Am încercat să aflui. Spunea că „o întreține pe ea și pe copiii lui”.

— E verosimil, tot atît pe cît de verosimil că ea spune adevărul.

— În legătură cu acțiunile? l-am întrebat. Credeam că aveai în mîini toată averea lui.

— Așa credeam și eu, dar pe astea nu le-am avut; nu știu de unde le-a luat. Își puse coatele pe genunchi și capul în palme: Dacă toate lucrurile pe care nu le cunosc ar fi înșirate unul după altul...

CAPITOLUL 30

Mimi intră cu doctorul, spuse cam înțepată: „Ce mai faci?” către Macaulay și dădu mîna cu el.

— Dumnealui e doctorul Grant. Domnul Macaulay, domnul Charles.

— Cum se simte pacientul? am întrebat.

Doctorul Grant își dresese glasul și spuse că nu crede să fie ceva serios: urmările unei băătăi, bineînțeles o ușoară hemoragie, totuși trebuia să se odihnească. Își dresese din nou glasul, zise că era încîntat că ne cunoscuse și Mimi îl conduse.

— Ce i s-a întîmplat băiatului? mă întrebă Macaulay.

— Wynant l-a trimis după potcoave de cai morți în apartamentul Juliei Wolf, și acolo a dat peste un polițai solid.

Mimi se întoarse de la ușă:

— Ți-a spus domnul Charles despre acțiuni și cec? întreabă ea.

— Am primit o notă de la Wynant în care-mi scrie că ți le dă dumitale, zise Macaulay.

— Atunci, n-o să fie nicio...

— Dificultate? Nu, după cît știu.

Mimi se destinse puțin și privirea îi pierdu din duritate.

— Nu vedeam de ce-ar fi trebuit să fie, dar lui – arătă spre mine – îi place să mă sperie.

Macaulay zîmbi politicos:

— Aș putea să te întreb dacă domnul Wynant ți-a comunicat ceva despre planurile lui?

— Spunea ceva că o să plece, dar n-am fost prea atentă. Nu-mi amintesc dacă mi-a zis cînd și unde.

Am mormăit ca să-mi manifest scepticismul; Macaulay se făcea însă că o crede.

— A spus ceva de care-ți amintești, despre Julia Wolf, sau despre greutățile lui, sau despre orice ar avea legătură cu crima și toate celelalte? întrebă el.

Mimi clătină din cap cu putere:

— Nimic de care să-mi amintesc; niciun cuvînt. L-am întrebat, dar știi și dumneata cît de vag poate fi cînd vrea el. N-am putut obține nici măcar un mormăit de la el.

Am pus eu întrebarea pe care Macaulay părea prea politicos s-o pună:

— Despre ce-a vorbit, atunci?

— Nimic interesant. Numai despre noi și despre copii, mai ales despre Gil. Voia foarte mult să-l vadă și a așteptat aproape o oră, sperînd că o să vină acasă. A întrebat de Dorry, dar nu părea prea interesat.

— Ți-a spus că i-a scris lui Gilbert?

— Niciun cuvînt. Pot să repet întreaga conversație, dacă vrei. Nu știam că vine, nici măcar din hol n-a telefonat. Am auzit soneria și, cînd m-am dus la ușă, era el; arăta mult mai bătrîn decît cînd îl văzusem ultima dată și mai slab. Am zis: „Oh, Clyde!” sau așa ceva, și el a spus: „Ești singură?” I-am răspuns: „Da” și a intrat. Apoi el...

Cineva sună la ușă și Mimi se duse să vadă cine e.

— Ce crezi despre asta? mă întrebă Macaulay încet.

— Când o să încep s-o cred pe Mimi, am zis, sper să am suficient bun-simț să nu recunosc acest lucru.

Mimi se întoarse de la ușă cu Guild și Andy. Guild dădu din cap spre mine și-i strînse mîna lui Macaulay, apoi se întoarse spre Mimi și zise:

— Ei bine, doamnă, trebuie să vă cer să-mi spuneți...

Macaulay îl întrerupse:

— Ce-ar fi să mă lași pe mine să spun mai întîi ce am de spus, domnule locotenent? E ceva anterior celor pe care le are de povestit doamna Jorgensen și...

Guild făcu semn cu mîna-i mare către avocat: „Poftim!” și se așeză la capătul canapelei.

Macaulay îi relată ceea ce-mi spusese în dimineața aceea. Când menționează că-mi spusese mie, Guild îmi aruncă o privire amarnică, o dată, și apoi mă ignoră complet. Nu-l întrerupse pe Macaulay, care povesti clar și concis. De două ori Mimi dădu să zică ceva, dar de fiecare dată se răzgîndi și continuă să asculte. Când termină de vorbit, Macaulay îi întinse lui Guild scrisoarea lui Wynant despre acțiuni și cec, zicînd:

— Mi-a sosit prin comisionar astăzi după-amiază.

Guild citi foarte atent scrisoarea și se adresă lui Mimi:

— Acum dumneavoastră, doamnă Jorgensen.

Mimi repetă ceea ce ne spusese despre vizita lui Wynant, precizînd detaliile pe măsură ce Guild o întreba cu răbdare, dar menținîndu-și declarația că Wynant refuzase să pomenească vreun cuvînt despre orice ar fi fost în legătură cu Julia Wolf sau asasinarea ei, că dîndu-i acțiunile și cecul afirmase pur și simplu că dorea s-o întretîină pe ea și pe copii și că, deși-i spusese că pleacă, ea nu știa nici unde și nici cînd. Nu părea s-o deranjeze cîtuși de puțin că niciunul dintre noi n-o credea. Termină zîmbind:

— În multe privințe e un bărbat drăguț, dar e complet nebun.

— Vreți să spuneți că e realmente alienat mintal? întrebă Guild. Și nu doar ținut?

— Da.

— Ce vă face să credeți asta?

— Oh, ar trebui să trăiți cu el pentru a ști cât de nebun e, răspunse ea pe un ton nepăsător.

Guild părea nemulțumit:

— Cum era îmbrăcat?

— Un costum maro, pardesiu maro și pălărie; cred că avea pantofi tot maro, și o cămașă albă, și o cravată gri cu desene roșii sau cărămizii.

Guild făcu semn cu capul către Andy:

— Spune-le!

Andy părăsi odaia.

Guild începu să-și scarpine falca și se încruntă gînditor. Noi ceilalți îl priveam. Cînd încetă cu scărpinatul, se uită la Mimi și la Macaulay, dar nu la mine, și întrebă:

— Cunoaște careva dintre dumneavoastră pe cineva cu inițialele D.W.Q?

Macaulay clătină capul, încet, dintr-o parte în cealaltă. Mimi spuse:

— Nu. De ce?

Guild se uită acum la mine:

— Ei bine?

— Nu. Nu le cunosc.

— De ce? repetă Mimi.

Guild zise:

— Încercați să vă reamintiți din trecut. Este foarte probabil să fi avut treburi cu Wynant.

— Cît timp a trecut de atunci? întrebă Macaulay.

— E foarte greu de spus. Poate cîteva luni, poate cîteva ani. Era un bărbat foarte solid, cu oase mari, burtă și poate șchiop.

Macaulay clătină din nou capul:

— Nu-mi amintesc de nimeni care să arate așa.

— Nici eu, spuse Mimi, dar mor de curiozitate. Aș vrea să ne spuneți despre ce e vorba.

— Bineînțeles, o să vă spun. Guild lua o țigară de foi din buzunarul vestei, se uită la ea și o puse la loc în buzunar: Un tip ca ăsta, mort, a fost găsit îngropat sub podeaua atelierului lui Wynant.

Mi-a scăpat un: „Ah!”

Mimi își duse amîndouă mîinile la gură și nu spuse nimic. Ochii ei erau rotunzi și sticloși. Macaulay, încruntat, întrebă:

— Ești sigur?

Guild oftă și zise plictisit:

— Doar știi și dumneata că nu e ceva care să poată fi pus la îndoială.

Macaulay se roși la față și zîmbi prosteste:

— A fost o întrebare tîmpită. Cum s-a întîmplat că l-ați găsit pe el... pe ăsta?

— Ei bine, domnul Charles mi-a spus că ar trebui să acordăm mai multă atenție acestui atelier, așa că, închipuindu-mi că domnul Charles este un om despre care se poate crede că știe mult mai multe lucruri decît cele pe care le mărturisește, am trimis cîțiva oameni acolo astăzi dimineață să vadă ce pot găsi. Am mai trimis noi o dată acolo, mai înainte, și n-a ieșit nimic, dar de data asta le-am zis să caute mai bine, pentru că domnul Charles a spus că trebuie să fim mai atenți. Și domnul Charles a avut dreptate. Mă privi cu răceală neprietenoasă: Și, într-adevăr, au descoperit că într-un colț cimentul pardoselii arăta ceva mai nou decît restul, l-au spart și au dat de cadavrul domnului D.W.Q. Ce părere aveți?

— Cred că domnul Charles a avut o bănuială a dracului de isteată! zise Macaulay. Și, întorcîndu-se spre mine: Cum ai...

— N-ar trebui să spui asta, îl întrerupse Guild.
Presupunînd că e numai o simplă bănuială, ar însemna să nu-i acordăm domnului Charles încrederea cuvenită unui om atît de inteligent.

Macaulay era uluit de tonul lui Guild. Se uită întrebător la mine.

— Stau cuminte în colțul meu, pentru că nu i-am spus locotenentului Guild despre conversația noastră de astăzi dimineată, i-am explicat.

— Asta e, aprobă calm Guild. Și mai sunt și altele.

Mimi izbucni în rîs, apoi îi zîmbi vinovată lui Guild, cînd acesta o privi fix.

— Cum a fost omorît domnul D.W.Q.? am întrebat.

Guild ezită, ca și cum s-ar fi gîndit dacă să răspundă sau nu, apoi dădu ușor din umerii săi mari și spuse:

— Nu știu încă – și nici de cîtă vreme. N-am văzut cadavrul, adică ce a mai rămas din el, iar medicul legist nu terminase cercetările în momentul cînd am primit ultimul raport.

— Cum, ce a mai rămas din el? repetă Macaulay.

— Da. Potrivit raportului primit, a fost tăiat în bucăți cu fierăstrăul și pus în var, sau ceva de felul ăsta, așa că n-a mai rămas multă carne pe el, dar hainele i-au fost îngropate împreună cu el, strînse într-o boccea, și a mai rămas de ajuns din ele ca să ne spună ceva. Mai era și o bucată de baston cu vîrf de cauciuc. De aceea ne-am gîndit că ar fi vorba de un schiop și... Se întrerupse cînd intra Andy. Ei?

Andy clătină din cap amărît:

— Nimeni nu l-a văzut venind, nimeni nu l-a văzut plecînd. Cum era gluma aia despre un tip care, fiind atît de subțire, trebuia să stea de două ori în același loc pentru a face umbră?

Am rîs – nu de glumă – și am zis:

— Wynant nu e chiar atît de subțire, dar e de ajuns de subțire, să zicem ca hîrtia cecului ăluia și a scrisorilor primite de la el.

— Ce vrei să spui? întrebă Guild înroșindu-se la față, cu ochii furioși și bănuitori.

— E mort. Și e mort de mult, numai pe hîrtie nu e. Pariez pe ce vrei că acolo sunt îngropate oasele lui, împreună cu hainele unui om gras și șchiop

Macaulay se înclină spre mine:

— Ești sigur de asta, Charles?

— Ce încerci să ne servești? mîrîi Guild la mine.

— Țsta-i pariul, dacă vrei. Cine și-ar fi dat atîta osteneală cu un cadavru, și să lase apoi acolo lucrul de care te poți descotorosi cel mai ușor – hainele intacte – în afară de cazul cînd ele...

— Dar nu erau intacte. Ele...

— Bineînțeles că nu. Intacte, n-ar fi arătat bine. Trebuiau parțial distruse, așa că s-a lăsat doar atît cît era de ajuns să vă spună ceea ce s-a urmărit să aflați. Pariez că inițialele săreau de-a dreptul în ochi.

— Nu știu, spuse Guild mai puțin pornit. Erau pe catarama centurii.

Am început să rîd.

— Asta-i ridicol, Nick, spuse Mimi furioasă. Cum ar putea să fie Clyde? Doar știi că a fost aici astăzi după-amiază. Știi că el...

— Șș-șt. E o mare prostie din partea ta să continui cu jocul ăsta, i-am spus. Wynant e mort, copiii tăi sunt, probabil, moștenitorii lui, și asta înseamnă mult mai mulți bani decît cei pe care-i ai acolo, în sertar. De ce vrei să pui mîna doar pe o parte, atunci cînd ai putea să obții toți banii?

— Nu înțeleg ce vrei să spui, zise ea.

Era foarte palidă.

— Charles crede, vorbi Macaulay, că Wynant n-a fost aici astăzi după-amiază și că altcineva ți-a dat acțiunile și cecul, sau poate chiar le-ai furat singură. Așa e? mă întrebă el.

— Aproximativ.

— Dar asta-i ridicol, insistă ea.

— Fii puțin mai deșteaptă, Mimi, am spus. Să presupunem că Wynant a fost omorât cu trei luni în urmă și cadavrul său dat drept al altcuiva. Se crede despre el că e plecat, lăsându-i procură generală lui Macaulay. Perfect, așadar toată averea lui este în mâinile lui Macaulay pentru totdeauna, sau cel puțin pînă termină el s-o jefuiască, pentru că tu nici măcar nu poți să...

Macaulay se ridică zicînd;

— Nu știi unde vrei să ajungi, Charles, dar eu sunt...

— Nu te enerva, îi spuse Guild. Să-l lăsăm să vorbească.

— Macaulay l-a omorât pe Wynant, și el a omorât-o și pe Julia Wolf, și tot el l-a omorât pe Nunheim, am încredințat-o eu pe Mimi. Ce vrei? Să fii următoarea pe listă? Trebuie să-ți intre bine în cap că, o dată ce i-ai venit în ajutor, zicînd că l-ai văzut pe Wynant în viață – pentru că asta-i punctul lui slab, tu fiind pînă acum singura care pretinde că l-ar fi văzut pe Wynant din octombrie – el n-o să-și asume riscul de a te vedea schimbîndu-ți hotărîrea – mai ales cînd te poate lichida cu același pistol și arunca vina pe Wynant. Și pentru ce s-o faci? Pentru cele cîteva acțiuni devalorizate din sertar – care reprezintă o pîrticică numai din ce-ai putea obține prin moștenirea copiilor, dacă dovedim că Wynant e mort?

Mimi se întoarse către Macaulay și țipă:

— Oh, ticălosule!

Guild rămase cu gura căscată, mult mai surprins de reacția ei decît de tot ce se spusese pînă atunci.

Macaulay începu să se miște. N-am așteptat să văd ce avea de gînd să facă și l-am izbit în bărbie cu pumnul stîng.

Lovitura a fost perfectă, l-a nimerit și l-a culcat la podea, dar eu am simțit o arsură în partea stângă și am știut că mi s-a deschis rana de la glonte.

— Ce mai vrei acum de la mine? am mîrîit la Guild. Să ți-l ambalez în celofan?

CAPITOLUL 31

Era aproape trei dimineța când am ajuns în apartamentul nostru de la hotelul „Normandie”. Nora, Dorothy și Larry Crowley erau în living-room: Nora și Larry jucau cărți, iar Dorothy citea un ziar.

— E adevărat că Macaulay i-a omorât? întrebă Nora imediat.

— Da. Scrie ceva în ziarele de dimineță despre Wynant?

— Nu, zise Dorothy. Scrie numai că Macaulay a fost arestat. De ce?

— Macaulay l-a ucis și pe el.

Nora exclamă: „Adevărat?”, Larry zise: „Fir-ar să fie”, iar Dorothy începu să plîngă. Nora se uită surprinsă la Dorothy.

Dorothy plîngea cu hohote:

— Vreau acasă la mama.

Larry zise fără prea mult entuziasm:

— Aș fi foarte bucuros să te conduc acasă, dacă...

Dorothy repetă că voia să plece acasă. Nora începu să se agite pe lângă ea, dar nu încercă s-o convingă să rămînă. Larry, vrînd să pară plin de bunăvoință, își luă pălăria și pardesiul și plecă împreună cu Dorothy. Nora închise ușa după ei și apoi se rezemă de ea:

— Explică-mi și mie, domnule Charalambides, spuse ea. Am clătinat din cap, dar ea se așează pe o canapea lângă mine:

— Hai, dă-i drumul! Dacă sari un singur cuvînt, te...

— Ar trebui să beau ceva mai înainte de a putea vorbi.

Nora spuse ceva printre dinți și-mi aduse un pahar.

— A mărturisit?

— De ce-ar trebui să mărturisească? Nu poate să se recunoască vinovat de omor premeditat. Sunt prea multe crime – și cel puțin două dintre ele au fost prea evident făcute cu sînge rece – ca procurorul să accepte acuzația de omor nepremeditat. N-are altceva de făcut decît să nu recunoască crimele.

— Dar le-a comis?

— Sigur.

Nora îmi luă paharul:

— Nu te mai întrerupe și povestește-mi totul.

— Ei bine, în cele din urmă a ieșit la iveală că el și cu Julia îl escrocău pe Wynant de cîțva timp. Macaulay pierduse mulți bani la bursă și aflase despre trecutul ei – după cum insinuase Morelli – așa că amîndoi s-au apucat să-l stoarcă. Contabilii care vor verifica registrele lui Macaulay și ale lui Wynant nu vor avea multă bătaie de cap să descopere jaful.

— Așadar, nu știi precis că-l fura pe Wynant?

— Bineînțeles că știu. Altfel, nici nu s-ar potrivi. Ocazia s-a ivit la 3 octombrie, cînd Wynant s-a pregătit să plece într-o călătorie; a scos cinci mii de dolari, bani gheață, de la bancă, dar nu a închis atelierul și nu a renunțat nici la apartament. Astea le-a făcut Macaulay după cîteva zile. Wynant a fost omorît acasă la Macaulay, în Scarsdale, în noaptea de 3 octombrie. Știm asta pentru că, în dimineața zilei de 4, cînd bucătăreasa lui Macaulay care dormise acasă la ea a venit la lucru, Macaulay a întîmpinat-o la ușă cu un fel de reclamație

scornită împotriva ei, cu salariul pe două săptămîni și a concediat-o pe loc, nelăsînd-o să intre în casă ca nu cumva să descopere cadavrul sau pete de sînge.

— Cum ai aflat? Să nu sari peste detalii.

— Rutina obișnuită. Natural că, după ce a fost arestat, ne-am dus la biroul lui, și apoi acasă la el să vedem ce putem descoperi – știi cum e placa: unde-ai-fost-în-noaptea-de-6-ianuarie-1894? – și bucătăreasa lui a spus că lucrează la el numai de la 8 octombrie, și astfel am aflat despre concediere. Am mai găsit și o masă cu o urmă foarte vagă – nu prea bine curățată – de ceea ce sperăm să fie sînge de om. Băieții de la laborator iau acum probe să vadă dacă pot scoate vreun rezultat pentru noi. (S-a descoperit însă că era sînge de vacă.)

— Așadar, nu sunteți siguri că el...

— Nu mai vorbi așa. Bineînțeles că suntem siguri. Numai așa se potrivește totul. Wynant aflate că Julia și Macaulay îl escrocău și a crezut totodată, pe drept sau pe nedrept, că Julia și Macaulay îl înșelau – și știm că era gelos. Așa că s-a dus acolo să-l confrunte cu ce dovadă o fi avut, și Macaulay, cu perspectiva închisorii în față, l-a omorît pe bătrîn. Așa că să nu mai zici că nu suntem siguri. Altfel n-ar avea niciun înțeles. Ei bine, iată-l cu un cadavru, unul dintre cele mai grele lucruri de care te poți descotorosi. Am voie să mă opresc ca să trag o dușcă de whisky?

— Numai una, zise Nora. Dar asta-i doar teorie, nu-i așa?

— Numește-o cum pofești! Pentru mine e suficient de bună.

— Dar credeam că oricine este presupus a fi nevinovat pînă se face dovada că e vinovat, și dacă există vreo îndoială rezonabilă, el...

— Astea-s bune pentru juriu, nu pentru detectivi. Găsești un tip despre care crezi că a comis crima, îl bagi la zdup și arăți că ești convins de vinovăția lui, și-i publici fotografia

prin toate ziarele, iar procurorul se străduiește să elaboreze cea mai bună teorie posibilă pe baza informațiilor pe care le ai, și între timp alegi de ici de colo detalii suplimentare, și apoi unii care îi recunosc fotografia în ziar – ca și cei care l-ar fi crezut nevinovat dacă nu l-ai fi arestat – vin și povestesc despre el tot felul de lucruri, și îndată îl și vezi pe scaunul electric. (După două zile, o femeie din Brooklyn l-a identificat pe Macaulay ca fiind un individ ce-și spunea George Foley, și care închiriasse în ultimele trei luni la ea un apartament.)

— Dar pare ceva cu totul inconsistent.

— Când o crimă e comisă cu metode matematice, am zis, o poți rezolva cu metode matematice. Majoritatea nu sunt. Și nici aceasta n-a fost. Nu vreau să contrazic teoria ta despre drept și nedrept, dar când spun că, probabil, el a tăiat cadavrul ca să-l poată duce prin oraș în pachete, spun numai ceea ce pare a fi cel mai probabil. Asta trebuie să fi fost pe la 6 octombrie sau mai târziu, pentru că numai de la această dată i-a concediat pe cei doi mecanici pe care îi avusese Wynant în atelierul său – Prentice și Menaughton – și apoi a închis atelierul. L-a îngropat pe Wynant sub podea, împreună cu hainele unui om gras, cu bastonul unui șchiop și o centură cu inițialele D.W.Q., toate aranjate așa ca să nu fie prea mult distruse de var – sau de orice alt material o fi utilizat pentru macerare – și a turnat apoi iarăși ciment pe deasupra. Cu rutina polițistă și cu ajutorul publicității, avem mai mult decît o posibilitate de a descoperi de unde a cumpărat sau procurat hainele, bastonul și cimentul. (Am descoperit mai târziu cum a procurat cimentul – îl cumpărase de la un negustor de cărbuni și cherestea din partea de sus a orașului – dar cu celelalte lucruri n-am avut noroc.)

— Sper că așa va fi, zise Nora fără prea multă speranță.

— De asta avem noi grijă. Prolungind contractul de

închiriere a atelierului și ținându-l liber – zicînd că-l așteaptă pe Wynant să se întoarcă – era sigur că nimeni nu va descoperi cadavrul de sub ciment și dacă ar fi fost totuși descoperit, accidental, atunci s-ar fi putut deduce că grasul domn D.W.Q. – între timp oasele lui Wynant ar fi fost complet lipsite de carne și, după cum arată scheletul, n-ai putea să zici dacă omul a fost slab sau gras – a fost omorît de Wynant, ceea ce explică și dispariția lui Wynant. După ce s-a îngrijit de toate astea, Macaulay a falsificat procura generală și, cu ajutorul Juliei, a început să transfere treptat în contul lor banii lui Wynant. Acum sunt din nou pe plan teoretic. Juliei nu i-a plăcut crima, era înfricoșată, iar el nu era prea sigur că ea va rămîne tare. Pentru asta a făcut-o să rupă cu Morelli – sub pretextul geloziei lui Wynant. Omul se temea că, într-un moment de slăbiciune, Julia putea să-i destăinuiească lui Morelli totul. Și cum se apropia și vremea cînd prietenul ei Face Peppler urma să iasă din închisoare, Macaulay era din ce în ce mai îngrijorat. Se simțea în siguranță atît timp cît Face stătea închis, pentru că erau puține șanse ca ea să-i spună ceva compromițător în vreo scrisoare care se știe că trebuie să treacă prin mîna gardianului, dar acum... Ei bine, Macaulay a trecut la acțiune. Tocmai atunci a sosit și Mimi cu copiii, și au început să-l caute pe Wynant, iar eu am venit la New York și am intrat în legătură cu ei, și Macaulay credea că-i ajut. S-a hotărît deci să fie sigur de Julia, eliminînd-o. Îți place pînă aici?

— Da, dar...

— Pe măsură ce avansează e și mai rău, am încredințat-o.

— Venind la prînz la noi în ziua aceea, Macaulay se oprește și telefonează la biroul său prefăcîndu-se că e Wynant și fixînd întîlnirea de la hotelul „Plaza”, ideea fiind de a confirma prezența lui Wynant în oraș. Cînd pleacă de aici se duce la „Plaza” și întreabă pe cei de-acolo dacă l-au văzut pe

Wynant – ca ideea să pară și mai plauzibilă. Pentru același motiv telefonează la biroul lui să întrebe dacă au sosit ceva comunicări din partea lui Wynant, și apoi telefonează Juliei. Ea îi spune că o așteaptă pe Mimi, și că Mimi n-o crezuse cînd ea i-a spus că nu știe unde-i Wynant, și Julia pare foarte îngrozită. Așa că Macaulay hotărăște că trebuie să ajungă înaintea lui Mimi la întîlnire, și chiar așa face. Ajunge înaintea ei și o omoară pe Julia. Nu-i un trăgător grozav. L-am văzut în timpul războiului. Probabil că n-a nimerit-o cu primul glonte – cel care a lovit telefonul – și n-a reușit s-o omoare nici cu celelalte patru, dar a crezut că era moartă și, oricum, trebuia să plece înainte de a sosi Mimi, așa că a lăsat acolo o bucată din lăntîșorul lui Wynant pe care-l adusese ca pe un argument de necombătut – și faptul că l-a păstrat trei luni arată că avusese de la început intenția s-o omoare – și a plecat în mare grabă spre biroul inginerului Hermann, unde a profitat de pauze și și-a aranjat un alibi. Sunt două lucruri la care nu s-a așteptat – și care nici nu puteau fi prevăzute – că Nunheim, dînd tîrcoale prin preajmă ca să ajungă la fată o să-l vadă ieșind din apartament – s-ar putea chiar să fi auzit și împușcăturile – și că Mimi, gîndindu-se la șantaj, avea să ascundă lăntîșorul ca să-l stoarcă de bani pe fostul ei bărbat. Așa că Macaulay s-a văzut nevoit să plece la Philadelphia și să-mi trimită telegrama aceea, scrisoarea către el însuși și alta mai tîrziu către mătușa Alice – dacă Mimi credea că Wynant arunca bănuiala asupra ei, se înfuria atît de rău încît preda imediat poliției dovada pe care o avea împotriva lui Wynant. Totuși, în dorința ei de a lovi în Jorgensen, a fost cît pe ce să strice totul. Fiindcă veni vorba, Macaulay știa că Jorgensen era Keltermann. Imediat după ce l-a omorît pe Wynant, el a angajat detectivi să caute în Europa ce e cu Mimi și familia ei – pretențiile lor la moștenire îi făceau periculoși – și detectivii au descoperit cine era Jorgensen. Am găsit rapoartele în

dosarele lui Macaulay. Bineînțeles, el a pretins că a cules informațiile pentru Wynant. Apoi, am început să-l îngrijorez eu, pentru că nu credeam în vinovăția lui Wynant și...

— Și de ce nu credeai?

— De ce să fi trimis el scrisori, aruncînd bănuieli asupra lui Mimi – singura persoană care îl ajuta ascunzînd dovezile acuzatoare? De asta m-am gîndit că lănțișorul fusese pus în mod deliberat acolo, numai că eram înclinat să cred că ea îl pusese. Și Morelli îl îngrija pe Macaulay, pentru că nu voia ca bănuiala să fie aruncată asupra oricui, care, încercînd să se disculpe, ar fi putut-o orienta apoi într-o direcție greșită. Mimi era într-o situație foarte bună, pentru că putea să dea din nou vina pe Wynant, dar alții n-aveau această posibilitate. Bănuiala aruncată asupra lui Wynant era singurul lucru garantat care ar fi făcut pe toată lumea să nu presupună că Wynant era mort, și dacă Macaulay nu l-a omorît pe Wynant, n-avea niciun motiv să fi omorît și pe ceilalți doi. Cel mai evident lucru în tot planul și totodată cheia întregului plan era că Wynant trebuia să fie mort.

— Vrei să spui că te-ai gîndit la asta chiar de la început? întrebă Nora, fixîndu-mă cu o privire pătrunzătoare.

— Nu, iubito, deși ar trebui să-mi fie rușine că nu mi-am dat seama; dar îndată ce am auzit că era un cadavru sub podea, chiar dacă doctorii ar fi jurat că-i al unei femei, aș fi insistat că era al lui Wynant. Trebuia să fie. Era singurul lucru rezonabil.

— Bănuiesc că ești îngrozitor de obosit. Asta probabil te face să vorbești așa.

— Apoi Macaulay trebuia să fie îngrijorat și de Nunheim. După ce l-a arătat cu degetul pe Morelli, ca să dovedească poliției că era un tip folositor, s-a dus la Macaulay. Acum tatonez din nou, iubito. Am fost chemat la telefon de unul care-și zicea Albert Normann, și convorbirea s-a terminat cu

un zgomot la celălalt capăt al firului. Bănuiesc că Nunheim s-a dus să-l viziteze pe Macaulay, și i-a cerut ceva bani ca să-și țină gura, și când Macaulay a încercat să joace tare cu el, Nunheim i-a zis că o să-i arate el, și m-a sunat la telefon ca să fixeze o întâlnire cu mine să vadă dacă i-aș cumpăra informațiile – și Macaulay a închis telefonul și i-a promis probabil ceva, dar când eu și cu Guild am avut acea scurtă discuție cu Nunheim, după care a fugit de noi, i-a telefonat lui Macaulay și i-a cerut să treacă la fapte, pretinzând probabil o sumă globală contra promisiunii s-o întindă din oraș, departe de noi, cei care ne băgăm nasul. Știu că l-a sunat la telefon în după-amiaza aceea – telefonista lui Macaulay își amintește de un domn Albert Normann care l-a chemat și își amintește că Macaulay a plecat imediat după ce a vorbit cu el, așadar să nu mai faci mutre la această... reconstituire a mea. Macaulay nu era chiar atît de prost să creadă că Nunheim ar fi fost un om de încredere, chiar dacă îl plătise, așa că l-a atras într-un loc pe care-l alesese probabil cu multă vreme înainte, l-a lăsat să ajungă acolo... și a avut grijă să-l aranjeze.

— Probabil, zise Nora.

— E un cuvînt pe care trebuie să-l folosești de multe ori în această afacere. Scrisoarea către Gilbert urmărea doar să arate că Wynant avea o cheie de la apartamentul fetei; trimițîndu-l pe Gilbert acolo, a urmărit să se asigure că puștiul va cădea în mîinile poliției, care o să-l ia la întrebări și o să afle astfel despre scrisoare și despre cheie. Pe urmă Mimi a predat, în sfîrșit, lăntîșorul, dar între timp a apărut o altă sursă de îngrijorare. Mimi îl convinsese pe Guild să mă suspecteze puțin și pe mine. Mă gîndesc că atunci când Macaulay a venit la mine azi-dimineață cu minciuna aceea, de fapt intenționa să mă ducă la Scarsdale și să mă curețe, făcîndu-mă numărul trei pe lista victimelor lui Wynant. Poate s-a răzgîndit, poate a crezut că bănuisem ceva și că n-o să merg acolo fără

polițiști. Oricum, minciuna lui Gilbert că l-ar fi văzut pe Wynant i-a dat altă idee. Dacă ar fi putut găsi pe careva să spună că l-a văzut pe Wynant și să susțină morțiș acest lucru... Ei, partea asta o cunoaștem bine.

— Slavă Domnului!

— Astăzi după-amiază s-a dus s-o vadă pe Mimi – urcând două etaje mai sus și coborînd apoi pe scară, astfel ca băieții de la lift să nu-și aducă aminte că l-ar fi lăsat la etajul ei – și i-a făcut o propunere. I-a spus că nu există niciun dubiu în privința vinovăției lui Wynant, dar că era îndoielnic că poliția îl va prinde vreodată. Între timp el, Macaulay, dispunea de toată averea lui Wynant. Nu putea risca să-și însușească ceva din avere, dar putea aranja ca Mimi să obțină ceva... dacă era de acord să împartă cu el. I-a propus să-i dea acțiunile și cecul pe care le avea în buzunar, dar ea trebuia să spună că i le-a dat Wynant și tot ea să trimită lui Macaulay acea notă pe care o avea de asemenea în buzunar – ca din partea lui Wynant. A încredințat-o că Wynant, întrucît se ascunde de poliție, nu putea să apară și să tăgăduiască donația și, în afară de ea și de copii, nimeni nu mai avea pretenții la averea lui și nici vreun motiv să pună sub semnul întrebării această afacere. Mimi nu stă prea mult pe gînduri cînd vede o posibilitate de cîștig, așa că a fost de acord, iar el a obținut ceea ce dorise: cineva care-l văzuse pe Wynant în viață. A avertizat-o că toți își vor închipui că Wynant îi plătește în felul acesta vreun serviciu, dar dacă ea va nega, nimeni n-ar putea dovedi nimic.

— Așadar, ceea ce ți-a spus el azi-dimineață, că Wynant îi trimisese instrucțiuni să-i dea orice sumă de bani ar fi cerut ea, era doar o simplă pregătire?

— Poate era o primă tatonare de definitivare a ideii. Acum ești mulțumită de ceea ce am adunat împotriva lui?

— Într-un fel, da. Pare a fi suficient, dar nu e prea clar.

— E suficient de clar pentru a-l trimite pe scaunul

electric, și asta-i tot ce contează. Corespunde din toate punctele de vedere și nu pot să concep că altă teorie ar fi mai bună. Natural, n-ar strica să găsim pistolul și mașina de scris la care a bătut scrisorile lui Wynant; trebuie să fie pe undeva, pe aproape, unde putea ajunge ușor atunci când avea nevoie. (Am găsit și pistolul, și mașina de scris, în apartamentul din Brooklyn pe care-l închiriasse sub numele de George Foley.)

— Bine, tu știi ce faci, zise ea, dar totdeauna crezusem că detectivii așteaptă pînă ce toate detaliile, cît de mici, se potrivesc cu...

— Și-apoi, te miri de ce bănuitul a avut timp să ajungă în cea mai îndepărtată țară cu care nu avem tratat de extrădare.

— Bine, bine. Mai vrei să plecăm mîine la San Francisco?

— Numai dacă te grăbești. Eu zic să mai stăm puțin pe-aici. Emoțiile astea ne-au făcut să rămînem în urmă cu băutura.

— Sunt cu totul de acord. Dar ce crezi că se va întîmpla acum cu Mimi, Dorothy și Gilbert?

— Nimic nou. Vor continua să fie Mimi, Dorothy și Gilbert, tot așa cum tu și cu mine vom continua să fim noi înșine, și soții Quinn vor continua să fie soții Quinn. Crimele nu schimbă cursul vieții nimănui, cu excepția celor omorîți, și uneori a criminalilor.

— S-ar putea să fie așa, zise Nora, dar nu mă declar mulțumită.

SFÎRȘIT

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2024

